FURIOȘII DIN AMSTERDAM

GERARD DE VILLIERS

he_fox

Gérard de Villiers
S.A.S. 075
Son Altesse Sérénissime
Furioşii din Amsterdam
Les Enragés d'Amsterdam, 1984
V 1.0

Capitolul I

Un panou cu lumină intermitentă pe care scria „FILE”[1] situat deasupra benzii din dreapta a autostrăzii E 10, anunţa vehiculele să încetinească la ieşirea de pe drumul 104 ce ducea la Amsterdam.

Tom Wonder, evitând un ambuteiaj, cârmi brusc volanul şi se aşează cuminte în şirul de maşini oprite pe banda a treia, dar înainte să intre în coloană, şoferii îl claxonară indignaţi şi îl înjurară:

— *Kuttekop!*[2]

În Olanda, nu îţi puteai permite să te joci cu „Codul rutier”, iar Golful alb aproape în întregime, aparţinând tânărului american, se vedea cât de colo că nu era autohton, lucru uşor remarcat de olandezul de rând.

În culmea fericirii, Tom Wonder le făcu cu mâna protestatarilor şi se angajă pe rampa ce ducea la Haarlemmerweg. Se gândea că se afla foarte aproape de un orgasm pe care îl considera deja ieşit din comun. Acest lucru merita din plin să străbată ca nebunul de două ori pe zi autostrada tristă, netedă

1 Reducerea vitezei, (în olandeză, n. a.).
2 Tâmpitule! (n. a).

ca-n palmă, ce lega Rotterdam-ul de Amsterdam. Olanda era de trei ori mai mică decât statul Indiana, totul fiind aici atât de descentralizat, încât, practic îţi petreceai mai tot timpul la volan. Merse de-a lungul canalului plin de şlepuri. Pe malul celălalt, casele mici şi dărăpănate evocau un decor din desenele animate, dar mai puţin vesel. Suburbia Amsterdamului nu era prea veselă nici pe vreme însorită, darămite când mai şi ploua...

În urmă cu trei luni. Când venise în Olanda, trimis de NATO. Sergentultom Wonder se gândise că singurele distracţii erau muzica pop şi jogging-ul. Însă primele săptămâni îi alungaseră previziunile cele mai pesimiste...

La început, a lucrat într-o zonă industrială de o tristeţe iremediabilă aflată între autostrada E 36, care ducea la Guda şi la Capelseweg, în partea nordică a Rotterdam-ului, refugiul depozitelor şi al altor birouri exilate în acest colţ uitat de lume. Tot perimetrul era înconjurat cu un gard metalic, ceea ce îi imprima vag aerul unui lagăr de concentrare.

În privinţa portului Rotterdam, Tom nu îşi mai făcuse nici o iluzie: nu se zărea nici un singur bar cu târfe. Numai câteva „heroine-giris” îşi făceau veacul prin cafenelele din imensa zonă portuară, gata să se vândă pentru câţiva florini. Erotismul nu prea avea cu ce să fie încurajat. Cât despre bucătăria autohtonă, dacă nu îţi plăcea mâncarea indoneziana, erai condamnat să mănânci numai hamburgeri, iar specialitatea olandeză o constituiau cartofii fierţi în coajă...

Într-o dimineaţă în care, Tom Wonder îşi alunga plictiseala făcând jogging prin preajma biroului, se

oprise brusc la vederea unei apariţii absolut insolite pentru aceste locuri austere. Era o tânără cu părul ridicat în coc, îmbrăcată într-o bluză elegantă din mătase, sub care jucau sânii orgolioşi şi cu o fustă crăpată, lucru extrem de rar în Olanda, din care se iveau ciorapii negri cu dungi. Stătea nemişcată într-o staţie de autobuz, indiferentă la privirile curioase pe care le stârnea... Tom Wonder se apropie de ea şi îi zâmbi. Americanul avea un farmec aparte datorită mustăţii negre, figurii luminoase şi constituţiei sale atletice. Ziua aceea însemnase pentru el sfârşitul alergatului şi începutul unei perioade binecuvântate care mai continua şi în prezent. Dintr-o dată, sergentului Wonder i se păru că armata avea şi o latură bună... De frică să nu cumva s-o împartă cu camarazii săi, nu pomeni nimănui de cucerirea lui. Decât fratelui mai mic căruia îi trimitea scrisori în Indiana.

Tom Wonder nu era un împătimit al războiului. Intrase în armata americană fiindcă, deşi avea diplomă în informatică, nu îşi găsise de lucru. Familia lui ţinuse întotdeauna cu democraţii şi îi vedeau cariera militară cu ochi critici.

Opri la semaforul de pe Prins Henrikkade, vizavi de marele pod peste canal ce ducea la gara centrală. Fiindcă stopul era destul de lung. Îşi permitea o mică siestă. Îşi verifică în oglinda retrovizoare mustaţa neagră, apoi se uită pe geam. Pe pod era o faună destul de pestriţă şi periculoasă, formată din vânzători de droguri, traficanţi, hoţi de buzunare, cerşetori care îi pândeau pe trecători.

Tom aprinse farurile şi viră la dreapta, pe Damrak, bulevardul scăldat în lumina neoanelor care ducea

la palatul regal. O bandă largă, puţin mai ridicată, destinată tramvaielor, ocupa mijlocul şoselei, ca mai peste tot în Olanda, obligându-i pe şoferi la un joc periculos de-a v-aţi ascunselea cu numeroasele tramvaie verzi.

Prin ferestrele fără perdele putea să vadă gospodinele care pregăteau masa sau făceau curăţenie. Acest mod de a lăsa trecătorii să vadă ce se întâmplă în casele lor ar putea constitui chiar un sport naţional, dacă olandezii ar fi avut imaginaţie. Din păcate, dormitoarele nu aveau ferestrele la stradă.

Nimeri iarăşi într-un ambuteiaj... Adâncit în gândurile lui, viră puţin mai la stânga urcându-se pe şinele de tramvai şi se angajă în urma garniturii, sub privirile reprobatoare ale unui poliţist bărbos, care se mulţumi să-i facă un semn amical cu mâna ca să coboare. În societatea olandeză destul de tolerantă, poliţiştii erau buni doar la a aduna în zori de pe străzile Amsterdamului drogaţii care au murit în urma unei supradoze. Haşişul şi marijuana se vindeau practic la liber, iar heroina se cumpăra în văzul lumii. Drogurile soseau la Rotterdam cu vapoarele sau cu hidroavioanele mai mici care le aduceau de pe vapoarele ancorate în larg. După aceea, stupefiantele plecau spre Amsterdam şi spre celelalte ţări europene.

Sfârşind slalomul printre maşini şi tramvaie, Tom Wonder ajunse în piaţa Dam, în centrul Amsterdamului, chiar în faţa falnicului Monument Naţional. Un interpret insolit la cimpoi îşi umfla obrajii pe trotuarul din Paleisstraat în faţa unei bănci, dar nimeni nu-i dădea atenţie. Americanul

încetini, examinând postamentul monumentului. Era imposibil să staţioneze aici. Puţinele locuri de parcare erau deja ocupate de taximetrişti. Nu o zări pe fata care îl aştepta şi fu nevoit să ocolească piaţa, evitând sensurile Unice.

Era la al treilea tur, când o siluetă apăru de pe Aert van Nesstraat şi îi făcu veselă cu mâna. Tom tresări când văzu picioarele lungi strânse în jeanşi şi părul în vânt, care îi ajungea mai jos de mijloc. Faţa Erikăi era acoperită aproape în totalitate de o pălărie din fetru cu borurile largi şi era înfofolită cu o haină groasă din catifea reiată brodată. Tom opri în colţul străzii Damrak.

Când se făcu verde, fata deschise repede portiera şi se urcă lângă Tom.

— Bună!

Nu era genul de fată care să nu dea bună ziua cu uşurinţă. Gura cu buze groase, extrem de bine conturate, era destul de grăitoare, prin urmare, Erika nu trebuia să-şi dea prea multă osteneală. Dinţii de sălbăticiune străluceau în întuneric.

— Ai întârziat, spuse maşinal tânărul american.

Erika se întoarse puţin spre el, iar haina se deschise descoperindu-i pieptul liber pe sub bluza de mătase.

— Nu te bucuri că mă vezi?

Tom făcu un slalom ca să evite un tramvai. Apoi, luă mâna de pe volan şi o strecură în haină, strângând sânul tinerei femei. Nu putea să se abţină să nu-i mângâie sânii. Chiar de la prima lor întâlnire, simţise acest imbold irezistibil. Nu văzuse în viaţa lui asemenea sâni, în afară de benzile desenate. Erau ca două piramide şlefuite, ascuţiţi, conici şi fermi,

înălţându-se pe torsul fin care îi făcea să pară şi mai mari. Erika îl lăsă pe Tom să-i mângâie câteva clipe sânul stâng, care, abia tresălta când dădea într-o groapă.

După aceea şi ea întinse mâna spre coapsa lui cu un gest hotărât şi îi deschise fermoarul, strecurându-şi mâna în pantaloni. Degetele atinseră pielea fină şi se închiseră încetişor în jurul membrului. Pe buzele cărnoase apăru un zâmbet senzual şi strânse mai tare sexul în repaus, ca şi cum ar fi vrut să se asigure de mărimea acestuia.

— Ce bine e, zise ea pe un ton şugubăţ. Ştii ce îmi place... Te-ai gândit la ce va urma?

Tom înclină capul, încercând să menţină Golful în linie dreaptă, fiind tulburat de această mângâiere neaşteptată. Erika îşi retrase mâna şi se lăsă pe spate. Nu era foarte frumoasă, căci avea nasul cam mare, iar faţa lungă, ce o făcea să semene cu o călugăriţă. Ochii aveau o strălucire aparte. Lui Tom totul i se părea că avea un farmec excitant căruia îi cedă pe loc. Apoi descoperise blândeţea şi lascivitatea pe care ea le degaja în pat. Ceva ce nu cunoscuse niciodată până acum.

Ajunseră în faţa restaurantului *Indonezia,* la intersecţia străzilor Spui şi Rokin.

— Mâncăm? propuse Tom.

De obicei, se duceau într-un restaurant chinezesc, apoi făceau dragoste în micul ei apartament situat în vestul Amsterdamului. Tom aducea o sticlă de Moet et Chandon pe care o procura mai ieftin din Rotterdam. Erika îşi scutură pletele lungi.

— Nu vreau aici, este prea burghez. Pe deasupra, mai am de făcut un drum. Să mergem la

Nieuwmarkt.

Nieuwmarkt era mai sus, pe malul unuia dintre cele trei canale care constituiau cartierul „fierbinte” al Amsterdamului, plin întotdeauna de turişti şi de curioşi, aparţinând unor negri din Surinam, tartorii distribuirii drogurilor. Din cauza mulţimii de sensuri unice, Tom fu nevoit să facă un ocol imens prin labirintul de străzi înguste. Încât maşina se strecura cu mare greutate printre zidurile caselor ca de păpuşi. Merse de-a lungul cheiului Kloveniersburgwal, unul dintre cele trei canale pe malul căruia îşi făceau veacul târfele expuse în vitrine, plin de *sex-shop*-uri şi de *live-shows.* Toată atmosfera era extrem de tristă. Mulţimea de gură-cască era atât de densă, încât se mergea la pas, înghesuită între apa neagră a canalului şi vitrinele în care târfele îşi ofereau nurii în incredibile interioare căptuşite ca nişte cutii de bomboane. Chiar înainte de a ajunge în piaţa înţesată de restaurante indiene, chinezeşti, indoneziene, Erika porunci:

— Aşteaptă-mă aici.

Coborî, iar Tom o văzu dispărând pe Zeedijk, probabil strada cea mai periculoasă din Amsterdam, cu grupurile de vânzători de droguri înşirate pe trotuar. Privi în jur. Golful era oprit în faţa unei „bomboniere” mov în care aştepta o surinameză mărunţică, cu un piept imens şi şolduri rotunde, îmbrăcată cu desuuri de un alb feciorelnic. Mutrişoara copilăroasă o făcea şi mai râvnită. Privirea lui Tom întârzie o clipă asupra fetei. Când Erika se întoarse, el tot o privea încă. Se aplecă spre el şi îşi strecură mâna în fermoarul deschis.

— Te excită? îl întrebă ea pe un ton amuzat.

Fâstâcit, Tom înghiţi în sec.

— Nu, da’ e dată naibii... Mâncăm şi noi acum?

Erika simţi că este arţăgos. Nu era momentul să-l enerveze şi mai tare. Când se pregătea să demareze, ea îi zise cu blândeţe:

— Aşteaptă! mai uită-te la ea.

Degetele începură să se strecoare uşurel de-a lungul membrului adormit. Cu o perversitate nebănuită, Erika urmări cu atenţie revigorarea amantului său. Înnebunit, Tom aruncă o privire trecătorilor care defilau pe lângă ei, dar nu avea ochi decât pentru tânăra din vitrină. Acum, Erika scosese tot sexul americanului şi îl masturba cu blândeţe. El se foi pe scaun stânjenit.

— Pleacă şi opreşte-te vizavi, spuse ea.

Străbătu piaţa şi ajunse pe celălalt mal al canalului. Mulţimea se împrăştie şi locul rămase absolut pustiu. Pe drum nu era nici ţipenie de om şi era întuneric. Se întorseseră într-un cartier obişnuit.

— Opreşte, suflă Erika.

Tom o ascultă şi găsi printr-o minune un loc de parcare lângă zid. Erika îşi aruncă pălăria pe bancheta din spate, iar el putu să-i admire în voie puritatea trăsăturilor. Pe buzele roşii se ivi un zâmbet vag. Americanul aruncă maşinal *o* privire în oglinda retrovizoare. Nu era nimeni. Erika îşi contemplă opera gânditoare. Din ochii ei mari şi căprui pieri orice fel de expresie.

— Chiar ai adus tot ce ţi-am cerut? spuse ea cu voce sonoră.

Tom se aşteptase la această întrebare. Spuse cu glas puţin gâtuit.

— Da, dar nu ştiu dacă ar fi trebuit...

Degetele lungi strânseră imediat lujerul încât îl duru puţin şi îl întrebă într-o doară:

— Te-ai răzgândit, nu mai eşti cu noi?

— Ba da, ba da, se grăbi s-o contrazică Tom. Dar…

— Dar ce?

— Dacă se află, voi avea neplăceri…

— Nu se va afla nimic, îl linişti ea.

El nu spuse nimic, iar privirile lor se întâlniră şi ea înţelese că la primul interogatoriu va ceda, ceea ce îi întări hotărârea. Tom nu era deloc un erou al păcii, ci doar un tânăr american puţin cam naiv şi înnebunit după sânii ei. Deodată, toată încordarea Erikăi se spulberă; se aplecă, iar sfârcul lung atinse membrul tânărului ei amant.

— Nu o să ai probleme, murmură ea, îţi jur…

Tom tresări uşor când gura se închise în jurul lui şi începu să-i aspire seva. Erika o făcea pe îndelete, ca şi cum s-ar fi aflat în camera ei. Oprindu-se, luând-o de la capăt, până când el nu mai rezistă. Chiar de la prima lor întâlnire, ea îl făcuse să juiseze astfel pe bancheta din spate, timp de aproape o oră. Ca semn de mulţumire că o adusese la Amsterdam. Simţea o plăcere nebună să-l stăpânească în acel mod.

Brusc, se auzi o bătaie uşoară în geam. Tom tresări, smulgând sexul din gură şi aruncă afară o privire neliniştită. Era un negru cu o şapcă înfundată pe cap care îi arătă câteva pliculeţe cu hârtie: heroină.

Erika se ridicase şi ea şi îi făcu semn să plece, apoi se repezi din nou la pradă, ca şi cum nimic nu s-ar fi întâmplat. Însă emoţia prin care trecuse Tom o forţă să se înverşuneze mai tare, înainte să simtă cum se răspândeşte în gura ei… Tom Wonder îşi

înăbuşi un mârâit, strângând ceafa amantei sale. Aceasta îşi termină treaba cu conştiinciozitate, apoi se ridică cu priviri scânteietoare.

— Acum nu mai mi-este foame deloc! zise ea zâmbind. Mai am puţină treabă. Mâncăm după aceea.

Tom nu îndrăzni să-i spună că era mort de foame. Porni maşina neştiind încotro se îndreaptă. Erika se întoarse spre el.

— Unde sunt hârtiile?

— În haină.

Ea le luă din buzunarul de la piept, se uită rapid peste ele şi le aruncă în geanta încăpătoare. Tom se opri la capătul canalului.

— Unde mergem?

— Pe lângă Singel, la piaţa de flori. Trebuie să duc hârtiile.

Ajunseră la un canal lung cu malurile liniştite, mărginite de case vechi. Nu era nici un restaurant, nici un magazin deschis. Felinarele se reflectau în apa neagră. Americanului locul i se păru de-a dreptul sinistru.

— Acolo este, îl anunţă Erika.

Îi arătă o casă ca toate celelalte, albă, îngustă, cu trei etaje, cu un mic peron în faţă şi cu obloanele trase. Erika se dădu jos urmată de Tom şi se apropie de soneriile aşezate la rând. Apăsă pe un buton de trei ori, apoi de două. Tom privi în jur puţin cam temător.

— Ce este aici?

— Un imobil ocupat ilegal, spuse Erika evaziv.

Rafalele de vânt îl făcură să se înfioreze. În sfârşit, uşa se deschise, iar în prag apăru un blond aproape

albinos, cu ochelari de miop şi ştirb, căruia Erika îi vorbi în olandeză. Pătrunseră într-un coridor întunecos, jegos, luminat doar de un bec gălbui. Pereţii erau decoraţi cu postere antimilitare, întrerupte din loc în loc de inscripţii făcute cu spray-uri de vopsea.

De la primul etaj se auzea muzică. Americanul nu era în apele lui. Văzând că este neliniştit, Erika se apropie de el şi îi atinse pieptul cu sfârcurile.

— Să mă aştepţi la primul etaj împreună cu Hans. Nu stau mult. După aceea, mergem să mâncăm la mine. Nu crezi că ar fi o idee bună să facem dragoste?

Tom era din ce în ce mai timorat. Erika nu prea avea chef de amor. Uneori făceau dragoste în fiecare zi timp de o săptămână, dar tânăra nu simţea absolut nimic. Cu toate astea, figura ei era destinsă, fără nici un fel de frustrare. Nu ştia niciodată ce se ascundea după fruntea ei bombată... De fiecare dată când se întâlneau, îi amintea ce mult îi admiră corpul musculos de sportiv tânăr, buricul, spatele lat, mângâindu-l ore întregi. Încă nu îşi dăduse seama de ce se culca cu el.

— Fireşte că este, spuse el, dar grăbeşte-te...

— Avem toată noaptea la dispoziţie, spuse ea.

Îl luă de mână şi îl trase spre scară, urmaţi de Hans, blondinul. Muzica se-auzea din ce în ce mai tare. Ajunseră într-o încăpere imensă, prost luminată, în care vreo şase tineri ascultau o casetă şi beau bere. Erika se opri în prag şi, imediat, veni la ei un lungan. Brusc, lui Tom îi fu antipatic, cu barba roşcată, cu ochii bulbucaţi, cu plete lungi şi ţinuta neîngrijită. Era îmbrăcat cu un maiou negru care se

mula pe burta proeminentă, încinsă cu o centură lată de cow-boy, cu jeanşi şi bocanci în picioare. Buzele groase şi prea roşii semănau cu nişte limacşi. Erika îi vorbi în olandeză, iar el îi întinse imediat mâna lui Tom, zâmbindu-i călduros şi spuse în engleză:

— *Thank you! Thank you!*

Tom strânse mâna întinsă cu un surâs încordat. Nu voia să-i ştie toată lumea micile secrete.

— El este Jan, spuse Erika. De trei ani luptă pentru pace. Este cel mai bun dintre noi.

Privirea pe care i-o aruncă ar fi pus pe jar şi pe unul mai naiv decât Tom Wonder. Jan întârzie şi el asupra crupei cambrate a tinerei. Se uita la ea ca un stăpân. Se întoarse, luă o cutie de bere. O deschise, apoi i-o dădu lui Tom. Ceilalţi tineri din încăpere nu le dădeau nici o atenţie. Mirosul de marijuana plutea în aer puţin cam greţos. Erika se aplecă la urechea lui Tom.

— Rămâi cu Hans, eu am treabă cu Jan. Mă întorc repede.

Dispăru pe scară cu bărbosul. Tom se aşeză lângă Hans, încercând să-şi ascundă stânjeneala. Nu aveau ce să discute, căci blondinul nu prea ştia engleză. Privi în jur şi zări două maşini de scris vechi marca IBM, un fotocopiator şi teancuri de manifeste. Şi aici, pereţii erau plini cu caricaturi antimilitariste. Se scursese un sfert de oră şi era din ce în ce mai nervos. Hans îşi sorbea berea adresându-i din când în când câte un surâs. Până la urmă se plictisi şi se ridică în picioare. Blondinul se sculă şi el. O scară foarte abruptă ducea la etajul superior, începu să o urce, dar treptele scârţâiau îngrozitor. În spatele lui

îl auzi pe blond strigând, dar nu înţelese ce spune.

Când aproape că ajunse la etajul superior, se mai auzi încă un zgomot în afară de scârţâitul scărilor. Erau gemete repetate, cadenţate, punctate de oftaturi, de parcă cineva se afla în agonie... Tom ajunse pe un culoar întunecat şi înaintă luându-se după zgomote. Pipăi după un întrerupător şi apăsă pe buton.

Lumina puternică dezvălui un spectacol care îi frânse sufletul. Cu pantalonii în vine, bărbosul roşcat o muncea pe Erika lungită pe o masă, cu icnete de ţapinar. Mâinile cu unghiile negre de murdărie îi strângeau şoldurile tinerei femei. Deodată, Erika ţipă şi se încordă precum un arc. După aceea întoarse capul şi îl zări pe Tom. Americanul observă pupilele extrem de dilatate, buzele umflate şi nările fremătând. Văzu o figură pe care nu o recunoştea.

Erika avusese un orgasm nebunesc! Cu răsuflarea tăiată de atâta plăcere, se strădui mult până reuşi să articuleze un cuvânt. Tom rămăsese împietrit locului, iar creierul îi fierbea. Înţelese totul într-o străfulgerare. Se purtase ca un idiot. Fusese manipulat.

Rămaseră toţi trei nemişcaţi, apoi Tom Wonder se îndreptă spre ei, cu mâna întinsă spre geanta Erikăi.

— Dă-mi hârtiile înapoi! strigă el.

Bărbosul scoase un mârâit furios. Luă mâinile de pe şoldurile tinerei, apucă o sticlă goală de bere şi i-o aruncă în cap americanului cu toată puterea. Acesta nu avu timp să se ferească şi sticla îl lovi drept în nas. Ţipă de durere şi făcu un pas înapoi. Jan smulgea deja din Erika sexul încă umflat şi îşi trase pantalonii cu un aer ameninţător. Tom bătu în

retragere, ducându-se pe culoar. Ajunse în capul scării, orbit de durere, nu observă o treaptă şi căzu pe spate, lovindu-se de lemnul uzat. Erika ţipă în momentul în care leşina, sub privirile blondului care venea după el.

*

Senzaţia de căldură din braţul stâng urmă după o durere foarte uşoară. Apoi, Tom Wonder avu impresia că îi turnau un foc ciudat în vene. Deschise pleoapele şi văzu mai întâi ochii bulbucaţi ai lui Jan. Apoi, în spate, trăsăturile fine ale Erikăi. Tânăra arbora o expresie necunoscută lui, un amestec de sadism şi interes, evocând o insectă adevărată. Privirile lor se întâlniră, dar nu văzu în ochii ei nici cea mai mică urmă de compasiune.

Lăsă ochii în jos şi se uită la braţ, zărind mâna păroasă a lui Jan care ţinea o seringă cu acul înfipt în vena lui. Era plină pe jumătate cu un lichid transparent. Vru să se zbată, însă bărbosul stătea pe abdomenul lui, iar blondinul îi ţinea strâns braţul drept. Jan împinse pistonul până la capăt şi scoase acul cu un gest brusc. Erika îi întinse imediat altă seringă, plină.

Olandezul îl înfipse cu precizia unui cadru medical în vena lui Tom, chiar lângă prima înţepătură care sângera puţin. Ca un bun american ce era, Tom se gândi imediat la infectare. Apoi această teamă minoră fu alungată imediat de adevărata oroare. Îl drogau...

— Hei, aţi înnebunit! strigă el.

Dar nici Erika, nici Jan nu îl băgară în seamă.

Otrava îi pătrundea în venă cu toată viteza. Avea o senzaţie ciudată. Parcă plutea şi un soi de arsură interioară, iar în acelaşi timp. Nemaisimţind nici un fel de teamă. Mai simţea doar că îi durea nasul. În fine, Erika zâmbi şi se aplecă peste el.

— Linişteşte-te! spuse ea cu glas blând. Ai căzut pe scară şi ţi-am făcut o injecţie ca să-ţi calmeze durerea...

Scena pe care o surprinse îi reveni în minte, dar, în mod curios, nu simţea ură sau dezgust. Vedea pur şi simplu pieptul ascuţit al Erikăi ghicindu-se prin ţesătura subţire. Tânăra îi observă privirea. Se descheie cu gesturi lente la nasturi. Îşi desfăcu bluza şi dădu la iveală sânii conici, parcă s-ar fi pregătit să alăpteze un bebeluş. Erau într-adevăr superbi şi, timp de câteva clipe, Tom Wonder nu avu ochi decât pentru, ei. De-abia simţi când îi smulse acul din venă. Se simţea foarte bine, era chiar fericit.

Sânii goi îl fascinaseră întotdeauna. O linişte minerală domnea în încăpere. Ridică braţul şi prinse între degete sfârcul înfiorat. În ochii Erikăi nu se văzu nici un licăr. Parcă era din piatră. Dar Tom abia îşi dădu seama de acest lucru, creierul lui fiind deja blocat din cauza drogului. Poate că nu şi-ar fi dat niciodată seama dacă Jan nu i-ar fi îndepărtat mâna cu un gest brutal.

Parcă a fost ca o iluminare. Întâlni privirea injectată de sânge a bărbosului şi înţelese că era pe cale să-l asasineze cu complicitatea femeii iubite. Drogul îi dădea un soi de luciditate diabolică. Ghici dintr-o dată totul, atracţia Erikăi vizavi de el şi importanţa secretului pe care el îl dezvăluise.

Reacţia lui fu atât de neaşteptată şi atât de rapidă, încât toată lumea fu luată prin surprindere. Se ridică cu un salt disperat, dezechilibrându-l pe Jan. Îl lovi pe Hans cu capul şi se năpusti spre uşă, înşfăcând din fugă geanta Erikăi în care pusese hârtiile. Sângele îi curgea pe faţă şi se simţea foarte slăbită, dar avea o idee fixă: să scape din această casă. Coborî în goană scara, căzu, se ridică, bâjbâind după întrerupător, în spatele lui, se dezlănţuise potopul. Ţipetele isterice ale Erikăi îi spărgeau timpanele. Jan cobora scara sărind câte patru trepte deodată. Îl prinse pe Tom de curea.

— Lasă-mă, nenorocitule!

Se zbătu cu disperare. Jan îl apucă de ceafă cu ambele mâini şi îi împinse capul în faţă, încercând să-i rupă gâtul. Ar fi avut nevoie de amândouă mâinile ca să se apere, dar nu voia să lase geanta Erikăi. Brusc, văzu că peretele se apropie vertiginos de el. Un stingător venea de sus în jos, plin de robinete pătrate cu nişte terminaţii dreptunghiulare. Jan îl lovi cu faţa de acestea. Unul dintre robineţi îi sparse buza şi câţiva dinţi. Simţi în gură gustul fad al sângelui. În mod normal ar fi trebuit să simtă o durere atroce, în schimb el se dădu un pas înapoi, furios la culme şi trase un şut la întâmplare care îl nimeri pe Jan în vintre. Erika îi bară drumul cu un aer ameninţător. Nu îndrăzni s-o lovească, dar ea îl zgârie pe obraz.

— Geanta! urlă ea. Dă-mi geanta!

Scăpă şi reuşi să ajungă până la urmă la uşă, o deschise şi primi în faţă aerul rece de afară. Când coborî peronul căzu încă o dată, dar se ridică imediat, nebun de bucurie fiindcă reuşise să scape.

În ambele părţi nu vedea decât malurile canalului cufundate în întuneric. O luă în partea stângă.

Hans, Jan şi Erika apărură în spatele lui. Deşi avea ghetuţe cu toc, tânăra fugea la fel de repede ca un bărbat. Tom începu să urle cât îl ţinea gura:

— *Help me! Help me!*

Dar nimeni nu îi sări în ajutor. Vedea doar casele întunecate şi apa neagră a canalului, deşi se afla în plin centru al Amsterdamului. Nu va reuşi să ajungă în piaţa luminată care se găsea *în capătul canalului* Singel. Brusc, îi veni o idee. Urcă un peron şi apăsă la întâmplare trei sonerii, continuând să strige după ajutor. Ca o tigroaică, Erika îl ajunse din urmă şi îi strânse testiculele cu toată puterea, prin pantaloni. Datorită durerii, Tom lăsă geanta din mână. Tânăra o înşfacă şi îi strigă lui Jan care venea şi el:

— Omoară-l! Omoară-l odată! Haide, mai repede!

Tom privea uşa care nu se deschidea. Se întoarse şi zări barba roşcată, ochii plini de ură şi o toporişca în mâna olandezului. Avu un curaj supraomenesc şi sări peste balustradă, scăpând de încercuire. Dar picioarele nu-l ascultau, parcă erau din cârpă şi îi era îngrozitor de somn. Luminile de la capătul canalului îi păreau foarte îndepărtate... Nu va reuşi să ajungă acolo. Brusc, apa neagră i se păru ultimul refugiu. Fusese întotdeauna un bun înotător. Traversă dintr-un salt şoseaua alunecoasă.

— Opreşte-l! strigă Erika cu voce isterică.

Tom întinse mâinile şi plonja, dar nu observă o bară aproape de pământ, pusă special ca să nu cadă maşinile în canal. Îşi prinse piciorul în ea şi căzu lovindu-se cu fruntea de parapetul din piatră. Căzu totuşi în apă, stropind totul în jur. Urmăritorii lui se

opriră locului acolo unde dispăruse Tom. Brusc, strigătul lui Hans îi făcu să tresară.

— *Politie!*

Se întoarseră şi văzură un Golf albastru, cu girofar pe capotă, care mergea pe malul celălalt, la vreo sută de metri de ei. Era o patrulă de poliţie.

— Nu fugiţi, îi sfătui Jan.

Erika împreună cu cei doi bărbaţi plecară cu paşi normali spre casa ocupată ilegal, arzând de nerăbdare să-şi ia picioarele la spinare şi să dispară fără urmă. Imediat cheiul rămase pustiu. Maşina de poliţie era acum la cincizeci de metri.

*

Golful albastru rula cu viteză mică, cu lumina din plafon aprinsă, hurducându-se în gropile din asfalt. Se puteau distinge figurile poliţiştilor. Cu feţele aproape lipite de ferestre, reţinându-şi suflul, Erika. Jan şi Hans urmăreau maşina, dar uitându-se în acelaşi timp şi la apa neagră a canalului.

Tom Wonder nu ieşise la suprafaţă. Apa era liniştită ca şi cum nimic nu s-ar fi întâmplat. Maşina ajunsese la locul accidentului, dar nu se opri. Nu era un locuşor tocmai „călduţ”, iar cheiul era mărginit doar cu case sărăcăcioase, cu centre comerciale, multe dintre ele fiind părăsite, drept urmare, servind drept adăpost oamenilor fără casă. Maşina de poliţie se îndepărtă. Jan oftă zgomotos şi se întoarse către Erika.

— Idiotul ăla nu va ieşi la suprafaţă aşa curând.

Erika tăcu. Oricum, Tom era condamnat, dar după un plan meticulos. Nu-i prea plăcea ceea ce se

întâmplase. Acest gen de accidente atrăgea întotdeauna atenţia. În situaţia lor, nu era deloc bine. Ar fi preferat ca amantul său să mai fi aşteptat puţin ca să-şi satisfacă poftele animalice. Câteodată, operaţiuni importante dădeau greş tocmai din cauza unor amănunte atât de nesăbuite.

Numai că ea cedase acestei brutalităţi animalice, căci nu mai simţise niciodată o asemenea plăcere, în scurta lor aventură petrecută chiar sub privirile victimei.

— Maşina lui este oprită în faţă, spuse ea. Nu trebuie să mai rămânem aici.

Căuta să-şi amintească ce imprudenţă putuse să omită, dar nu găsi nici una. În seara asta, nu fusese ca Tom Wonder în nici un loc public. Chiar dacă se descoperea camera în care făcuseră dragoste, nu va duce la nimic. Era o amărâtă de locuinţă ilegală unde era cunoscută sub un nume fals. Ca şi aceasta în care se găseau acum. De altfel, oamenii din astfel de adăposturi nu colaborau niciodată cu poliţia.

Jan o cuprinse de mijloc, apoi mâna urcă şi îi strânse sânul. Apoi îi şopti la ureche cu răsuflarea mirosind a bere:

— Haide să sărbătorim! Cretinul ăla mi-a deschis apetitul... Erika se rugă în gând ca Tom să nu iasă prea curând la suprafaţă, căci aveau nevoie de timp şi mai aveau încă destule de făcut.

Capitolul II

Malko lăsă privirea să-i rătăcească pe suprafaţa netedă ce se întindea în depărtare sub aripile Boeingului 737 al companiei Air France. Oare ce se

întâmplase într-o ţară atât de transparentă în care vacile şi conştiinţele erau spălate de două ori pe zi?

„Ţara netedă” se întindea până la linia cenuşie a Mării Nordului, fără nici un copac, cu vegetaţia mâncată puţin câte puţin de „furnicile” olandeze, avide după un pic de spaţiu vital: cincisprezece milioane de locuitori pe treizeci şi trei de mii de kilometri pătraţi. Cu o densitate ca asta. Statele Unite ar ajunge la două miliarde de locuitori. Boeingul 737 ateriza pe Schiphol, aeroportul din Amsterdam, singurul din lume unde diamantele adevărate se vând în holul sosirilor.

Va afla, în sfârşit, de ce şeful Centralei din Haga, John Fitzpatrick, îl chemase în ajutor. După aventura din Surinam, avea amintiri foarte plăcute despre olandezi. Mulţumită dărniciei lor – îi oferiseră patru lingouri de aur – reuşise să repare acoperişul aripii din stânga a castelului său din Liezen, care fusese într-o stare jalnică.

Ca întotdeauna, trecuse mai întâi pe la Paris ca să-i cumpere câteva rochii Alexandrei. Dotarea companiei aeriene franceze cu câteva aparate Boeing 737 îi permisese acesteia să-şi suplimenteze zborurile. Prin urmare. Malko reuşise să-şi facă traseul în aşa fel încât să acopere toate nevoile şi să meargă la cumpărături fără probleme.

Ca de obicei, şeful centralei fusese extrem de misterios la telefon. Totuşi, Malko îşi adusese în bagaje, ca din întâmplare, pistolul său extraplat. Se antrena în mod regulat trăgând la ţintă într-una din pivniţele castelului, special amenajată în acest scop. Pistolul era o armă redutabilă, deşi foarte discretă, utilizând gloanţe cu o mare viteză de pornire. Când

Divizia Tehnică din cadrul CIA îl pusese la punct pentru el, Malko întrebase într-o doară dacă poate fi purtat sub smoching. Şi îl ascultaseră, fireşte...

Roţile Boeingului 737 atinseră solul. Acum era altceva faţă de ultima lui misiune la Beirut[3]... Alexandra, logodnica lui dintotdeauna, îi promisese să vină în Olanda să viziteze împreună câteva muzee, singurul obiectiv turistic al acestei ţări în afară de morile de vânt şi de lalele...

În cinci minute, a închiriat un BMW nou-nouţ de la Budget şi se pomeni pe autostrada ce ducea la Rotterdam. Deşi avea biroul în Haga. John Fitzpatrick îi dăduse întâlnire acolo, dintr-un motiv pe care nu îl cunoştea.

*

Hotelul *Hilton* din Rotterdam era un cub de ciment postat exact la ieşirea de pe autostradă, vesel ca un monument funerar şi funcţionând ca o ghilotină. Un bărbat înalt instalat într-unul din fotoliile din hol se ridică atunci când îl văzu pe Malko intrând. Era John Fitzpatrick, şeful Centralei din Olanda, care şi-a luat diploma la Harward, uri om de lume din „Eastern Establishment", rătăcit în labirintul spionajului, de o curtoazie rece, dar blândă, cu aerul fals al lui Mel Ferrer. Lângă el stătea un chelios cu ochi inteligenţi, negri şi pătrunzători, cu o pipă în colţul gurii. Când îi strânse mâna lui Malko, îi înfipse inelul cu blazon în carne.

— Colonelul van Nuys, îl prezentă John Fitzpatrick.

3 Vezi SAS – *Nebunii din Baalbek*, (n. a.).

Răspunde de legătura dintre BVD[4] şi Companie. Astăzi a venit la Rotterdam, de aceea ne-am întâlnit aici.

— Am auzit multe lucruri despre dumneavoastră, spuse ofiţerul olandez, zâmbindu-i cu căldură.

Normal, după aventura în Surinam, Malko era înconjurat de o aură specială în ochii olandezilor… John Fitzpatrick zâmbi:

— Mă întorc la Langley. Domnul Linge este foarte apreciat acolo.

— Când aţi venit? îl întrebă Malko.

— Aseară, răspunse americanul. Am luat Concorde-ul la ora unu din New York. Singura posibilitate, de altfel, de a ajunge în aceeaşi zi la Paris. Am ajuns la era unsprezece şi am avut timp să dorm puţin. Acum sunt proaspăt ca un trandafir.

Se aşezară într-un colţ mai liniştit din holul imens. Malko îşi comandă o votcă pentru a ţine isonul celor doi care ceruseră *J and B.*

— De ce m-aţi chemat? întrebă el.

John Fitzpatrick zise dintr-o dată. Odihnindu-şi mâinile pe braţele fotoliului:

— Este o poveste ciudată. Poate că nu există decât în mintea noastră înceţoşată.

— Nu ştiam că aveţi coşmaruri, spuse Malko.

— Iată ce ne preocupă, continuă John Fitzpatrick, împingând spre el o fotografie.

Nu era o privelişte prea plăcută. Un cadavru gol. Pe o masă de la morgă.

Faţa era deformată din cauza rănilor, dar restul trupului nu purta alte semne de violenţă. Era un tânăr cu mustaţă.

---

4 Serviciile de Informaţii din Ţările de Jos, (n. a.).

— Tom Wonder, sergent în US Army, spuse John Fitzpatrick. A fost găsit în canalul Singel, la Amsterdam în urmă cu o săptămână. Cauza aparentă a morţii după efectuarea autopsiei: înecul, dar nu avea apă în plămâni. Înainte de a fi aruncat în canal, se pare că a fost bătut, căci medicul legist a găsit pe corp urme de violenţă: nasul rupt, câţiva dinţi sparţi, numeroase hematoame, o fractură a maxilarului şi a craniului.

— L-au masacrat, nu glumă, observă Malko.

— Asta nu e tot, adăugă şeful centralei. S-au găsit urme de înţepături pe braţ, iar în sânge avea o doză mortală de heroină.

— Cu ce se ocupa sergentul? întrebă Malko.

— Lucra la una dintre instalaţiile noastre „sensibile” din cadrul MSA[5], în apropiere de Rotterdam, centrul de aprovizionare al forţelor noastre din Europa, care tranzitează portul Rotterdam. Aşadar, poseda informaţii clasate „Cosmic” de NATO, adică ultrasecrete. Într-adevăr, de fiecare dată când sunt transportate spre Europa arme sofisticate, acest dispecerat era singurul care ştie data sosirii şi mijloacele de transport către bazele militare respective.

Colonelul van Nuys trăgea nepăsător din pipă. Ca şi cum aceste lucruri nu îl interesau în mod direct, fixând botul pantofilor. Malko observă că fuma un tutun care mirosea a miere şi era foarte plăcut.

— În ce constă aprovizionarea? întrebă el.

John Fitzpatrick făcu o pauză mai lungă, apoi zise:

— Depinde. Cu de toate. Material obişnuit, muniţie, vehicule, uneori chiar şi încărcături

5 Military Secret Area, (n. a.).

nucleare.

— Aţi putut să legaţi moartea lui Tom Wonder de activitatea lui?

— Până acum, nu, mărturisi John Fitzpatrick. Dar sergentul Wonder era informatician şi putea să copieze un program din calculator fără să lase urme... Poliţia criminală olandeză a ajuns la concluzia că a fost o moarte accidentală. A căzut în canal, după ce şi-a injectat o supradoză. Maşina era parcată în apropiere de locul în care drogurile se vând la liber, iar cazurile de supradoză sunt frecvente, ca de altfel şi certurile.

— Atunci, de ce aveţi dubii?

— Pentru că pe braţ avea doar două înţepături. Nu se droga, altminteri colegii lui şi-ar fi dat seama. În plus, îşi făcuse nişte analize cu puţin timp înainte să moară, iar dacă medicul ar fi găsit urme de drog în sânge, ar fi semnalat acest lucru.

— Poate că s-a apucat dintr-o dată de droguri şi şi-a administrat o doză prea puternică, observă Malko.

Americanul nu se lăsă convins.

— Fireşte, dar nu avea profilul unui drogat. Făcea jogging în fiecare dimineaţă, era sportiv, sănătos tun, antecedente fără cusur, prietenos, echilibrat. Acolo, militarii trăiesc într-un cerc închis, nu se cunosc între ei, iar colegii lui sunt de aceeaşi părere. Tom Wonder nu se droga.

Colonelul van Nuys îşi stinse pipa, o scutură în scrumieră şi începu să o cureţe cu meticulozitate. Cu sprâncenele lui negre şi groase, semăna mai mult a italian decât a olandez.

— Ce cercuri frecventa? întrebă Malko.

— Revenim mai târziu la asta. Şi Serviciile Secrete

ale armatei au studiat dosarul şi au ajuns la concluzia că a fost un accident. De altfel, dacă nu aş fi mâncat împreună cu colonelul van Nuys, ca în fiecare săptămână şi acum aţi fi fost la castelul dumneavoastră din Liezen...

Malko zâmbi.

— Ah da? V-aţi hotărât să-mi jucaţi o festă?

— Ba nu, spuse John Fitzpatrick, însă colonelul mi-a povestit ceva care m-a tulburat... Colonele...

Olandezul îşi trecu distrat mâna pe creştetul pleşuv şi se uită la Malko cu o privire inteligentă şi serioasă.

— Acum două luni, a avut loc un furt de arme şi de muniţie dintr-un depozit al armatei olandeze. Nimic important. Vreo douăsprezece puşti FAL, muniţii, explozibil C4 şi câteva grenade. Cei care iau dat lovitura pândeau de multă vreme acel depozit. Securitatea militară a întreprins o anchetă, un anume... îl avem deja în fişele noastre pentru alte activităţi antimilitare...

— Se întâmplă des la dumneavoastră, observă Malko.

— Din nefericire, oftă colonelul din BVD. Băiatul ăsta, un oarecare Lucien Schoor, a fugit în momentul arestării şi ne-a scăpat. Suntem aproape siguri că s-a refugiat într-unul dintre nenumăratele imobile ocupate ilegal din Amsterdam sau din Rotterdam unde tinerii şomeri trăiesc confortabil din ajutoarele lor, complotând împotriva societăţii.

John Fitzpatrick se aplecă spre Malko şi precizează:

— Trebuie să vă spun că în Olanda delictul de „conspiraţie” nici nu există, decât dacă se pune la cale asasinarea reginei. În rest, poţi să ameninţi

liniştit că arunci în aer toată ţara, că tot nu păţeşti nimic.

— Şi cum nimeni nu are de gând să ne asasineze regina... sublinie colonelul van Nuys. Pe scurt, acest tânăr a dispărut o dată cu armele furate... Afacerea a rămas în suspans până acum două săptămâni. Jandarmeria regală a pescuit atunci cadavrul unui bărbat înjunghiat cu patru lovituri de cuţit. Am primit dosarul: era chiar soldatul nostru, Lucien Schoor.

— Unde a fost găsit?

— Într-un cartier rău famat din Rotterdam, fieful drogaţilor.

— Nu aveţi nici o pistă?

— Nici una. Nu avea nici un act asupra lui. Şi, bineînţeles, nici urmă de arme.

Chelnerul veni să schimbe scrumierele, iar ei tăcură. După ce se îndepărtă, Malko întrebă:

— De ce legaţi între ele aceste două întâmplări?

John Fitzpatrick zâmbi puţin forţat şi spuse cu o undă de ironie:

— Bună întrebare! Acesta este şi motivul pentru care vă aflaţi aici. Cele două asasinate au ceva în comun. Un amănunt destui de insolit.

— Care anume?

Olandezul se uită la Malko cu gravitate.

— Nici unul dintre ei nu aveau chiloţi, deşi erau îmbrăcaţi normal în rest.

Ciudat. Malko se uită la cei doi ca să vadă dacă nu-şi băteau joc de el. Dar erau mai serioşi decât papa. De altfel, umorul nu îi caracteriza nici pe olandezi, nici pe cei din Eastern Establishment. John Fitzpatrick se uita în gol.

— Explicaţi-mi, vă rog, de ce vă şochează acest lucru? spuse Malko.

— Am făcut o mică anchetă printre camarazii lui Tom Wonder şi m-am convins că purta chiloţi de obicei, spuse John Fitzpatrick. Dacă nu purta în ziua când a fost asasinat, trebuie să fi avut un motiv.

— Aşadar, credeţi că a fost asasinat?

Americanul înclină din cap în semn că da.

— Da. O crimă făcută să pară un accident.

— Era homosexual? întrebă Malko.

— Nu. Îi scrisese fratelui său că s-a îndrăgostit nebuneşte de o fată. Din păcate, nu i-a spus numele. M-am gândit că îndeplinea un rit al îndrăgostiţilor sau cam aşa ceva…

Se bâlbâi puţin stânjenit. Malko îşi spuse că fiecare om avea gusturile lui. De *ce* n-ar avea o femeie fanteziile ei, aşa cum au şi bărbaţii?

— Ce ştiţi despre cealaltă victimă? întrebă el.

— Acelaşi lucru, spuse imediat ofiţerul olandez. *Nu era* homosexual şi era îmbrăcat normal. Serile se ducea regulat la Amsterdam, deşi era destul de departe de cazarma lui. Am răscolit prin lucrurile lui, dar nu am dat de nici o fotografie sau de indiciul vreunei legături… Dar ni s-a părut ciudat faptul că doi bărbaţi au murit la fel de violent şi la date destul de apropiate, mai ales cu acelaşi detaliu vestimentar neobişnuit.

— Se cunoşteau? Nu eră vorba de vreo sectă?

— Suntem mai mult ca siguri că nu se cunoşteau şi nu am putut stabili nici un indiciu că aparţinea vreunei secte.

— Aşadar, singura legătură este o femeie… Şi faptul că amândoi erau militari care posedau

informaţii sau material ce ar putea interesa pe unele persoane din exterior.

— Aceasta este concluzia la care am ajuns.

— Bănuiţi din ce cauză aceşti doi bărbaţi ar fi putut fi asasinaţi?

Colonelul van Nuys şi John Fitzpatrick reacţionară la fel.

— Nu, spuseră în cor. De fapt asta ne şi îngrijorează.

Malko ridică sprâncenele mirat.

— De ce?

John Fitzpatrick scoase un trabuc şi îi aprinse. Era adus ilegal din Cuba, prin filieră CIA. Americanul nu putuse să se obişnuiască cu ţigările olandeze infecte... Colonelul din BVD îşi aprinse brusc pipa.

— Dacă avem dreptate, spuse şeful centralei, au avut loc un furt de arme, două asasinate şi altceva ce nu ştim încă. Nu făcea nimeni aşa ceva fără un motiv întemeiat. Poliţia olandeză nu ştie nimic, iar BVD-ul nici atât. Prin urmare, trebuie să săpăm noi înşine. Iar dumneavoastră sunteţi „cârtiţa”.

— Ce să săpaţi? întrebă Malko. Nu pot să mă fâţâi fără chiloţi până când o necunoscută mă va agăţa şi va încerca să mă căsăpească.

— Staţi puţin, îl întrerupse John Fitzpatrick. Deţin totuşi un capăt de pistă. Printre lucrurile lui Tom Wonder, am descoperit nişte manifeste antimilitare în engleză şi în olandeză, de o factură extrem de violentă. Or, astfel de manifeste nu le găseşti oriunde...

— Credeţi că au vreo legătură cu faptele?

Americanul făcu un gest elocvent.

— Probabil că au. În urmă cu trei luni, generalul

sovietic Mişelef a fost la noi ca să-i încurajeze pe pacifişti. Toate mişcările importante îndreptate împotriva NATO au plecat din Olanda. Doar ştiţi că ruşii fac tot ce le stă în putinţă să împiedice instalarea rachetelor „Cruise” în Europa. Aici dispun de un teren la alegere. Olandezii sunt nişte pacifişti energici şi au loc tot timpul demonstraţii antimilitare... Credeţi că ruşii nu pregătesc o lovitură spectaculoasă? Peste două luni, Parlamentul olandez trebuie să voteze. Este nevoie de foarte puţin ca să schimbe opinia...

Deja acest lucru devenea mai mult decât serios. Malko auzise despre pacifiştii olandezi, demni succesori ai ruşilor, susţinuţi de o parte a populaţiei şi de bisericile acestei ţări. Pentru ei, NATO reprezintă răul absolut şi duşmanul care trebuia răpus. Acum înţelegea neliniştea celor doi. Dar de ce îl chemaseră pe el? Ca şi cum i-ar fi citit gândurile, John Fitzpatrick adăugă:

— Ambele anchete nu au dus la nimic. Nu putem să redeschidem cazul fără să trezim bănuieli. Am decis să vă chem aici cu acordul colonelului van Nuys. Pentru o anchetă mai discretă. Dacă descoperiţi ceva, noi vom pasa mingea în terenul agenţilor din BVD...

— Iar eu, fireşte, nici nu exist, completă Malko.

— Absolut, întări americanul. Poliţia este plină de pacifişti. Dacă este ceea ce credem noi, ar putea să existe scurgeri. Prin urmare, dacă lucraţi singur, rămâneţi departe de indiscreţii... în cazul unui eşec, aveţi telefonul direct al colonelului van Nuys din Haga.

— Vă dau şi numărul de acasă, spuse ofiţerul

olandez.

— Vedeţi ce s-a întâmplat cu cei doi, observă Malko. Nu e uşor lucru să mă înhămez la o asemenea treabă. Oricum, nu va fi mai periculos decât la Beirut... Deci, unde trebuie să caut?

Colonelul van Nuys puse jos pipa. Holul hotelului *Hilton* era liniştit şi tăcut ca o sacristie. Chiar şi ei vorbeau în şoaptă...

— În afară de marile organizaţii pacifiste precum IKV[6], mai există şi alte grupuleţe, care se fac şi se desfac, formate din extremişti, amestecaţi în marea masă a şomerilor nestructuraţi, fără un şef anume, utilizând numai porecle, prenume şi numere de telefon care se schimbă în permanenţă. Legea olandeză este atât de liberală, încât este practic imposibil să se facă un inventar. Ştim însă că unii dintre ei sunt periculoşi şi pregătiţi pentru acţiuni violente. Ar putea fi tentaţi să se servească de armamentul pe care l-au sustras.

— Aşa se întâmplă mereu, observă, Malko, amuzat de candoarea colonelului. Doar nu le-au furat ca să le pună la panoplie. Dar oare ce au de gând să facă? S-o asasineze pe regină? Sau un general american, ca în Italia?

— Am luat deja cu asalt Ministerul Apărării, recunoscu colonelul van Nuys.

John Fitzpatrick se aplecă peste masă.

— Sovieticii au avut eşecuri cu mişcările lor pacifiste de masă. Dar sunt gata să-şi asume anumite riscuri ca să urce din nou coasta. Ştiu că odată rachetele instalate, va fi prea târziu.

Malko îşi înmuie buzele în paharul cu votcă. Îi

6 Consiliul interreligios pentru pace, (n. a.).

părea rău după Alexandra şi după castel. Primăvara, tânăra lui logodnică era şi mai apetisantă. Iar invitaţiile nu mai încăpeau în cutia de scrisori de la Liezen. O lăsase la Viena la o petrecere care avea să ţină până în zori, terminându-se în patul vreunui bărbat. Nu vorbeau despre aceste lucruri, dar ştiau că nici unul nu era fidel. Îşi jură în gând că, de îndată ce va ajunge la hotel, o va suna. Amsterdamul era mult mai aproape decât Beirutul, iar ea îi promisese că va veni aici.

— Bine, care este programul? întrebă el.

— Se află aici, spuse John Fitzpatrick care împinse spre el un dosar gros alb. Legat cu elastic. Aici sunt dosarele celor două afaceri de la BVD şi de la poliţie, plus o notă de-a noastră despre mişcările clandestine pacifiste şi antimilitare. Ca şi o listă a locurilor de unde se poate procura literatura găsită la Ton Wonder, precum şi câteva broşuri. Acestea sunt vândute în vreo douăsprezece librării din Amsterdam şi din Rotterdam.

— Cu ce trebuie să spun că mă ocup? întrebă Malko.

— Pentru moment nu aveţi nevoie de acoperire. Ne vom întâlni din nou peste două zile, îndată ce vă puneţi la punct cu problema. Avem un avantaj: presa nu a pomenit de aceste două asasinate, iar dacă sunt într-adevăr asasinate, cei care le-au comis se simt în siguranţă.

— Unde locuiesc?

— La hotelul *Krasnapolski,* în Amsterdam.

*

Palatul regal, situat în partea cealaltă a pieţei Dam, semăna cu un decor de operetă. Malko privea cu un aer distrat circulaţia de la fereastra camerei din *Krasnapolski.* Căzuse pradă descurajării. Mai întâi, îl dezamăgise mâncarea care era fadă şi grea. Începuse să tânjească după caviarul pe care îl gustase în avionul companiei Air France, la clasa „Business”, însoţit de şampania lui preferată. Şi toate astea la un preţ rezonabil. Şi fusese chiar foarte bine. O trimisese pe Lise, bătrâna lui bucătăreasă la Paris, la preţul de „vacanţă ieftină”. Biata de ea fusese încântată. Un cadou extrem de la îndemână. Se întoarse de la fereastră, încercând să se concentreze asupra problemei. Două zile de anchetă nu duseseră la nimic. Librăria din Rotterdam era închisă. Revenise de trei ori şi aflase de la vecini că pacifiştii nu îşi plătiseră chiria şi că dispăruseră fără urmă... Făcuse altă tentativă: clădirea demolată. Urmă alta, dar nu găsi pe nimeni.

Nici altă librărie din Amsterdam nu îi adusese mare lucru, ci dăduse numai peste un întreprinzător bărbos care îl împroşca cu salivă în timp ce vorbea şi care încercase să-l convingă de nocivitatea NATO într-o engleză aproximativă.

În alte trei librării, nu găsise de asemenea nimic interesant, cu atât mai mult literatura găsită la Tom Wonder. Şi ca o încununare a tuturor acestor nereuşite, nici Alexandra nu se prea grăbea să respire aerul olandez...

Malko privi lista şi îşi dădu seama că nu se dusese într-una care, după schiţă, se afla foarte aproape de hotel. O avusese în vedere, însă, în ziua respectivă, nu mai avusese timp. Dacă nici aici nu găsea nimic,

nu-i rămânea decât să se urce în avion şi să plece. Îşi puse trenciul şi plecă pe jos. Pe străduţele înguste cu trotuarele protejate de piloni enormi din fier, era imposibil să poţi parca.

Aert van Nesstraat era mai mult decât sinistră, mărginită de clădiri cu spaţii comerciale, îngustă şi murdară. Un biciclist fu cât pe ce să-l calce, deşi mergea pe partea dreaptă. Ca un făcut, librăria se află în capătul celălalt al străzii. Erau patru vitrine pline cu discuri, cu cărţi şi cu afişe. Înăuntru nu era nici un cititor. La casă, stătea un bărbat cu barbă.

Malko citise şi răscitise cele două dosare ale morţilor misterioase, dar nu găsi nimic incitant, în afara acelui mic amănunt bizar, că amândoi militarii nu aveau chiloţi. Lucru cam „subţirel” pentru o afacere de spionaj. Deschise uşa şi intră. Pe o etajeră găsi tot felul de publicaţii cu caracter antimilitar în diverse limbi. Făcu turul cărţilor în olandeză, apoi se uită prin reviste, atent observat de tipul bărbos.

Deodată, inima începu să-i bată mai tare. Sub un teanc de reviste, zări un afiş ce reprezenta un tanc încadrat de o inscripţie cu litere mari şi negre: STOP REAGAN’S VORLOG ÎN MIDDEN AMERIKA! NO PASARAN.

Semăna cu unul dintre documentele găsite printre lucrurile lui Tom Wonder. Oricum, era un indiciu slab. Se uita la el cu atenţie, când auzi o voce în spatele lui spunând în engleză:

— Căutaţi ceva anume, domnule?

Malko se întoarse. La început, zări doar o bluză din bumbac mulată pe nişte sâni ascuţiţi, agresivi, magnetici. Apoi se uită la chip. Era ciudat de lung,

cu doi ochi imenşi căprui, cu un nas important şi o gură mare cu buze roşit. Necunoscuta era îmbrăcată cu nişte jeanşi vechi, cu ghete negre, iar părul îi ajungea până la mijloc. Se uită la el cu o expresie intensă, amestecată cu curiozitate, dar şi cu altceva, mult mai tulburător. Parcă era o insectă care se pregătea să-şi devoreze surata.

Apăruse pe o trapă deschisă în podea, chiar în spatele lui Malko, unde dispăruse bărbosul, probabil un mic depozit. Malko avu imediat intuiţia că apucase un fir care avea să-l ducă undeva. Fireşte, nu era decât o presimţire.

Genul de lucruri care nu trebuiau probabil neglijate în meseria lui. Susţinu privirea din ochii mari şi căprui, hotărât să afle mai multe despre această femeie care nu prea avea profilul unei pacifiste înrăite…

Capitolul III

Ochii mari şi căprui ai necunoscutei şi cei aurii ai lui Malko părură fascinaţi câteva clipe, apoi ea se încovoie puţin, iar el îi spuse:

— Mă uitam la acest afiş. Se referă la America Centrală. Vindeţi multe din acestea? Este destul de departe de Olanda.

Ea îi adresă un surâs încurajator.

— Lupta pacifistă nu cunoaşte graniţe… Militaţi pentru cauza Păcii?

În ochii ei era atâta concentrare, ca o femeie care vrea cu tot dinadinsul să atragă atenţia unui bărbat care îi place. În acelaşi timp, trupul era scuturat de un frison abia perceptibil, care atrăgea inevitabil

atenţia.

— Da, spuse el. Din punct de vedere profesional.

Ea îi luă revista din mână şi îi dădu un manifest antimilitar, de data asta scris în engleză. Malko aruncă o privire, apoi o întrebă pe tânără:

— Dumneavoastră le scrieţi?

Ea îşi arătă dinţii mari şi strălucitori de albi într-un surâs senzual.

— Ah, nu! Sunt o simplă vânzătoare. Căutaţi ceva anume?

— Nu, spuse Malko.

Ea era detaşată, iar pieptarul bluzei se lipi şi mai tare de sânii ascuţiţi. Muntele lui Venus se distingea clar prin jeanşii prespălaţi. Fata se întoarse, iar Malko văzu că, în ciuda siluetei, avea nişte fese rotunde şi cambrate care adăugau un plus de magnetism sexual. La fiecare mişcare, părul lung şi castaniu îi flutura în vânt. Tipul bărbos apăru din trapă cu braţele încărcate cu cărţi.

Malko se prefăcu absorbit de o revistă, în timp ce fata îl studia. După părerea colonelului van Nuys, manifestul cu America Centrală fusese difuzat în foarte puţine exemplare. Ar putea avea deci o legătură cu sergentul Tom Wonder... Bruneta veni lângă el cu un zâmbet nevinovat şi îl întrebă:

— Nu sunteţi olandez, nu-i aşa? Sunteţi în trecere?

— Da, răspunse Malko, sunt jurnalist la *Kurier* în Viena. Am venit în vacanţă în Olanda.

Era o acoperire pe care o folosea din când în când. Redactorul-şef al publicaţiei îi era prieten. Meseria de jurnalist justifica printre altele şi faptul că putea să pună întrebări. Fata îi întinse mâna fină cu unghii tăiate pătrat, ca bărbaţii.

— Bine aţi venit la Amsterdam! Pe mine mă cheamă Erika.

— Malko Linge.

Continua să vorbească în engleză deoarece cunoştea aversiunea viscerală a olandezilor faţă de tot ce era german, după cei cinci ani de ocupaţie nazistă. Telefonul de la casă sună, iar bărbosul ridică receptorul. Acesta îl agită imediat spre Erika, iar ea veni să răspundă, fixându-l pe Malko cu un surâs provocator. Oare de ce? Să fie o militantă pentru pace sau o atrăgea din punct de vedere sexual?

Şi el o plăcea puţin. Erika semăna cu o liană senzuală, cu părul ei lung şi corpul angelic, dar plin de forme totodată. Ce făcea ea în această harababură puţin cam deşucheată? Vorbea foarte repede la telefon cu un accent gutural oribil olandez. Imediat după ce închise, se întoarse lângă Malko.

— Pot să vă ofer câteva reviste, însă majoritatea sunt în olandeză.

Malko luă manifestul care îl interesa.

— Cine le face?

O lucire de nelinişte îi străbătu ochii căprui.

— Nu ştiu, nişte grupuleţe independente. Noi doar le difuzăm. E bun, nu-i aşa?

— Foarte bun, spuse Malko.

Ea părea încurcată fiindcă Malko văzuse manifestul. Începu să turuie ca o moară stricată, să se fâţâie printre rafturile cu cărţi arătându-i-le lui Malko şi comentându-le cu lux de amănunte. Bărbosul era absorbit de o carte în aşteptarea eventualilor clienţi. Librăria era la fel de pustie, iar

muzica clasică se auzea din toate colţurile, fiind probabil destinată să incite instinctele pacifiste ale cititorilor.

Erika puse deodată jos un teanc de ziare, uitându-se în vitrină. Malko îi urmări privirea şi zări silueta unui bărbat cu o haină de piele neagră şi o pălărie cu boruri mari, neagră şi ea, care dispărea după colţul străzii. Avu senzaţia că Erika se nelinişte dintr-o dată. Dar această tensiune se risipi repede. Tânăra se întoarse spre el. Întâlni iarăşi privirea tinerei cu ochii mari şi căprui, extrem de inocenţi. Ea îi întinse câteva reviste.

— Luaţi-le. Sper să ne faceţi publicitate...

Malko le luă şi aruncă o privire plină de interes sânilor ascuţiţi. Erika era obişnuită cu atenţia bărbaţilor, căci îi zâmbi uşor, parcă ar fi vrut să-i mulţumească. El observă că avea degetele pline de inele. Merse legănându-se până la casă şi puse revistele într-un plic mare galben. Malko o urmări cu privirea, zicându-şi că era doar o înfocată a păcii, cum se găseau de altfel în toate librăriile de stânga din lume.

Pupilele dilatate îi dădeau certitudinea că Erika folosea droguri. Era o hippie reconvertită într-o pacifistă convinsă. Deodată, ceva îi atrase atenţia la acest tip de personaj: era parfumată. Folosea Chanel nr. 5. Nu era un lucru obişnuit la o marginalizată. Cu pachetul sub braţ, Malko spuse dintr-o dată:

— Eu nu citesc în olandeză, aţi putea să-mi traduceţi textele?

Erika ezită un timp, apoi spuse:

— Pot să vin după ora închiderii.

Malko îi zâmbi seducător.

— Ce-ar fi să cinăm împreună? Ar fi mai vesel. După aceea, vom lucra.

Ea se gândi iarăşi o clipă, apoi zise:

— Voi încerca să-mi fac timp. Unde locuiţi?

— La *Krasnapolski.*

Ea făcu o mutriţă amuzată.

— Sunteţi un ziarist bogat...

Malko regretă că nu îşi luase o cameră la un hotel mai modest care să se adapteze meseriei lui de împrumut. Acum era prea târziu.

— Ziarul *Kurier* este bogat, adăugă el. În schimb, eu nu sunt. Veniţi pe la opt? Camera 412.

— Dacă nu pot să ajung, vă sun, îi promise ea. Dacă pot, ne întâlnim în hol.

Ea îi întinse mâna şi îl conduse până la uşa din Nesstraat. Străduţa îngustă i se păru deodată mai puţin tristă. Erika îl intriga, dar îl şi incita. Cu fete ca ea, epilogul unei întâlniri putea să fie imprevizibil. Putea foarte bine să-l sărute pe obraz sau să i se strecoare în pat. În orice caz, Erika era cu siguranţă o sursă excelentă de informaţii pentru ancheta lui. Va verifica dacă nu cumva colonelul van Nuys deţinea o fişă în legătură cu ea.

*

— Un prenume şi câteva semnalmente nu sunt de ajuns, spuse colonelul van Nuys cu părere de rău la telefon. Sunt sute de fete ca ea în Amsterdam, care trăiesc în adăposturi sau cu prieteni, rupţi de familiile lor, dar care nu fac nici un rău...

— Probabil că voi afla mai multe după ce voi lua

cina cu ea, spuse Malko. Aţi putea să-mi trimiteţi un fotograf diseară la hotel? Cel puţin vom avea o fotografie.

— Bineînţeles, dar ce vă face să credeţi că...

— Nimic precis, recunoscu Malko. Doar intuiţia.

— Bine. Contaţi pe mine, îi promise colonelul van Nuys. Poate că este o pistă. Librăria este unul dintre punctele de difuzare ale celor din Onkruit.

— Ce este Onkruit? întrebă Malko.

În olandeză, semăna cu o înjurătură.

— Organizaţia de stânga cu accentul cel mai antimilitarist, cea mai extremistă, cu tendinţă anarhistă, care difuzează reviste, manifeste şi care organizează acţiuni regulate. Nu am reuşit încă să ne infiltrăm în rândurile ei, fiindcă este compusă din celule mici ca şi partidul comunist. Se reunesc doar ca să dea o lovitură, apoi se împrăştie care încotro. Îşi schimbă mereu sediile. Nu au un şef care să răspundă de ele în mod constant. Sunt unite printr-o ideologie comună; antimilitarismul.

— Sunt manipulaţi? întrebă Malko.

— Probabil că sunt. Dar nu am reuşit să descoperim mecanismul. Unii dintre membrii lor au luat cu asalt Ministerul Apărării şi au pus mâna pe nişte documente foarte confidenţiale. Nu am reuşit să-i arestăm pe vinovaţi. Dacă fata asta face parte din Onkruit, ar putea să constituie o pistă...

— Au făcut şi victime?

— După câte ştiu eu, niciodată. Doar câteva jafuri şi acţiuni violente.

Toate aveau un început. La capătul celălalt al firului era linişte. Colonelul van Nuys reluă:

— Bine, acum vă las. Vă vor trimite un fotograf.

Malko închise şi se întrebă dacă nu cumva se băga unde nu-i fierbea oala. În cel mai rău caz, îşi petrecea seara cu o fată frumoasă.

*

Telefonul sună. Era opt şi jumătate. Malko asculta muzică lungit în pat.

— Eu sunt, spuse o voce blândă. Sunt în hol.

— Cobor, spuse Malko.

Erika era complet schimbată. Nu mai avea jeanşi, ci era; încălţată cu pantofi cu toc, purta o fustă neagră, ciorapi de aceeaşi culoare, o bluză albă sub care jucau sânii uimitori, se machiase ca o stea de cinema, scoţându-i şi mai tare gura în relief. Nu se pieptănase altfel, lăsând părul liber pe spate. Îl luă brusc pe Malko de braţ, parcă se cunoşteau de când lumea.

— Doriţi să beţi ceva? o întrebă el.

— Aici?

Fata se strâmbă.

— Este sinistru de burghez. Să mergem la restaurant.

— La care?

— Vă place bucătăria indoneziana?

— Da, de ce?

Erika zâmbi cu ironie.

— Oricum nu avem de ales decât între cel chinezesc şi acesta. Să mergem la *Indonesia.* Sunt sigură că o să vă placă. Nu îndrăznesc să vă duc în cârciumile unde obişnuiesc să merg eu.

Până se duseră la BMW-ul închiriat de la Budget, în fundul parcării şi până se strecuraseră printre

străduţele înguste, se făcuse deja ora nouă. Tot centrul Amsterdamului părea a fi un imens *sex-shop* în care se adunase întreaga Olandă.

Odată intrat în restaurant, Malko îşi aminti de Bali. Chelneriţele erau fascinante în sarongurile lor, strecurându-se pe sub imensele globuri din lut colorat care se învârteau încetişor în tavan, imprimând salonului un aer de sărbătoare. Mirosul condimentelor plutea în aer, amestecându-se cu cel al beţişoarelor parfumate. Ţanţoşă, Erika trecu printre mese, cu pieptul ridicat, stârnind poftele tuturor bărbaţilor prezenţi. Malko abia o ajungea din urmă. Zveltă ca o gazelă, cu sclipiri vremelnice de provocare, cu legănare de panteră senzuală şi în acelaşi timp de o răceală extraordinară, avea o distincţie care o izola de restul lumii.

Nenumăratele feluri de mâncare indoneziana, toate copioase, se succedau cu un record de viteză, umplând masa. Clătite umplute cu banane, cu pui şi cu ardei iute, alături de purcel la tavă, porumbel fript, fel de fel de fripturi de vacă cu sosuri de îţi lăsa gura apă. O muzică puţin stridentă şi puţin liniştită, în surdină, crea o atmosferă ireală. Lângă toate aceste picanterii, vinul rose Schwartz Kat de pe valea Mosellei părea fad şi foarte dulce. Erika, se năpusti la bucate ca o nemâncată. Avea o foame de lup. Sau de vultur.

Când ajunseră la a treia sticlă de vin, Malko aflase câte ceva despre ea: era studentă la sociologie şi îşi completa bursa lucrând dimineţile la librăria Genep, iar în weekend, ţinea în permanenţă conferinţe pentru tinerii care nu voiau să facă armata... Părinţii ei locuiau la Rotterdam unde administrau un cămin

pentru studenţi. Pacifistă convinsă, ea începu să-i explice lui Malko ce trebuia făcut pentru a evita un holocaust nuclear... El o privea cum se înflăcărează, convingătoare, scuturându-şi părul lung, vorbind tare într-o engleză chinuită. Deodată se opri:

— La ce vă uitaţi? îl întrebă ea.

— La dumneavoastră, spuse Malko. Aveţi un piept extraordinar.

O clipă, privirile li se întâlniră, iar ceea ce văzu Malko în ochii ei îi spori şi mai tare dorinţa. Această lucire tulbure lăsă locul unei expresii noi, absolut inocente.

— Vă vorbesc despre lucruri importante, protestă ea.

— Şi eu, răspunse Malko.

Ea lăsă în pământ ochii mari şi căprui şi se năpusti asupra unei clătite cu banană. Cum de era aşa de slabă când mânca atât de mult?

După aceea, ea se întinse, bând ultimul pahar de vin.

— Începem lucrul?

Malko aproape că îşi uitase „meseria” de ziarist. Din păcate, trebuia să treacă şi prin asta. Erika îl studia cu o privire ironică surâzând. Se urcară în BMW şi labirintul de sensuri unice îi conduse pe o stradă plină de neoane, de *sex-shop-uri* şi de diferite cinematografe cu filme porno, apoi o luară pe lângă Kloveniersburgwal, canalul poreclit şi „porc”. Un videoclip se derula pe faţada unui *live-show,* arătând în prim-plan o femeie antrenată în felaţia unui membru enorm. Poliţistul le făcu semne ample, iar Erika întrebă imediat cu vocea cea mai naturală:

— Vă tentează?

— Nu, mulţumesc, spuse Malko. Nu sunt „voyeur”-ist.

Ea zâmbi fără să spună nimic şi până la hotel, nu mai schimbară nici o vorbă. Ajunsă în camera lui Malko, Erika lăsă geanta din mână, îşi scoase haina din catifea reiată brodată şi se sprijini de masă. Cu pieptul înainte, cu ochii strălucitori, cu o expresie aproape gravă.

Malko se uită la teancul de reviste de pe masă, apoi la sânii ascuţiţi ai tinerei olandeze. Atmosfera se încărcase brusc cu electricitate.

— Ce aveţi chef să faceţi? îl întrebă Erika brusc. Să lucraţi sau să faceţi dragoste?

Capcană sau invitaţie directă? Malko simţi un val de adrenalină încălzindu-i arterele. Evitând un răspuns, veni lângă ea şi, cu o mare blândeţe, îi atinse sfârcurile înfiorate pe sub bluză. Erika nu se clinti din loc. El mângâie cu înverşunare pielea caldă şi fermă.

— Dumneavoastră?

— Dacă nu aş fi avut chef, spuse ea, nu aş fi aici acum.

Jucându-se întruna cu sânii, apropie faţa de chipul ei, iar buzele lor se striviră într-un sărut. Când se îndepărtară, Malko nu scăpă nici o părticică din corpul Erikăi. Aceasta se duse lângă pat şi se descălţă, se dezbrăcă de bluză, apoi de fustă şi rămase doar în ciorapii ridicaţi până sus pe coapse, susţinuţi de o bandă elastică din dantelă. Avea corp de adolescentă, cu şolduri fine, un abdomen extrem de plat, doar pieptul era imens pe acest tors incredibil de gingaş. Astfel împopoţonată, semăna cu un fotomodel din Playboy… La mână străluceau

câteva brăţări. Sprijinită într-un cot, îl dojeni pe Malko fără cea mai mică urmă de pudoare:

— Faceţi dragoste îmbrăcat?

Totul devenise banal, dragoste între prieteni. Începu şi el să se dezbrace, sub privirile tandre şi ironice ale Erikăi. Când ajunse la slip, ea zâmbi pofticios şi întinse mâna mângâindu-l uşor prin ţesătură.

— Of, chiloţeii ăştia, făcu ea. Câtă pudoare!

— Ce vi se pare anormal?

Privindu-se ochi în ochi, Erika spuse pe un ton vesel:

— Voi, bărbaţii, le cereţi o groază de lucruri femeilor. Ciorapi, port-jartiere, corsete. Pe mine un singur lucru mă excită la un bărbat.

— Ce anume?

— Să nu poarte nimic pe dedesubt, să-l pot atinge când am eu chef.

Capitolul IV

Malko se străduí din răsputeri să nu-l trădeze schimbarea la faţă. John Fitzpatrick, cu flerul lui de anchetator bătrân, avusese dreptate cel puţin într-o privinţă. Cei doi bărbaţi morţi au avut aceeaşi amantă: aceea care se străduia să-i trezească dorinţa mângâindu-l uşurel cu palma... Ca şi cum bariera de bumbac ar fi enervat-o, ea o îndepărtă cu un gest brusc şi rămase câteva clipe în contemplare în faţa a ceea ce descoperise, de parcă nu mai văzuse în viaţa ei un sex de bărbat.

— Mângâierile mele nu prea au efect, observă ea.

Lui Malko îi venea greu să-i explice motivul acestei uşoare anomalii. Se chinui din răsputeri să alunge din minte fotografiile cadavrului lui Tom Wonder. Recurgând la alte mijloace, Erika se aplecă şi îi oferi gura.

Malko câştigă rapid starea mai demnă a unui bărbat care flirta cu o necunoscută. Văzând rezultatul, se întrerupse ca să-şi admire opera.

— Bună-ziua, spuse ea pe un ton şugubăţ.

Îşi plimbă îndelung mâinile pe trupul lui Malko, cu multă uşurinţă. Apoi, când se lungi lângă ea, o atinse cu buzele peste tot. Fără să-i scape nici o părticică. Întârzie la încheieturi, pe abdomen. Între coapse, cu încetineală şi detaşare, ca şi cum ea n-ar simţi nimic... De altfel, când Malko vru s-o excite, nu reacţionă în nici un fel. S-ar părea că o interesau numai nesfârşitele mângâieri. Gura era la fel de abilă ca şi mâinile. Ghemuită peste el, îl înghiţi într-o felaţie fără sfârşit, abilă şi rece, ca o vestală. În acelaşi timp, strângea cu degete de oţel rădăcina membrului ca să reţină sângele. Era un truc vechi de profesionistă. Se întrerupse şi contemplă membrul rigid, iar Malko profită de acest lucru şi întinse mâna spre pântecele partenerei, dar nu găsi măcar o urmă de plăcere. Cu toate astea, ea îşi păstra acelaşi surâs îndepărtat, fără nici cea mai mică frustrare. Parcă s-ar juca cu un copil.

Muzica de la radio se opri brusc. Era miezul nopţii: se dădea stingerea la *Krasnapolski.* Limba părăsi sexul lui Malko şi începu să-i aţâţe buricul, în timp ce arătătorul explora cutele cele mai intime ale corpului. Ea observă cu voce blândă:

— Îmi place cum miroase pielea ta. De unii bărbaţi

nici măcar nu pot să mă ating. De cum te-am văzut, am ştiut imediat că vom face dragoste. Sunt bărbaţi care mă fac să visez. Când pot să-i am...

În glasul ei nu era nici cea mai mică urmă de pasiune. Era doar o constatare... Malko o cuprinse în braţe şi se afundă în ea, dar nici măcar nu clipi. Rămase cu ochii deschişi, ca şi cum ar fi vrut să-l observe. Asta îl enerva. În fine, o răsturnă, iar Erika se arcui, oferindu-şi crupa. El se afundă mai târziu în ea, preferând s-o posede într-un mod mai puţin ortodox. Reacţiona şi ea în sfârşit, zvârcolindu-se sub el şi gemând. Aceste fese cambrate şi plinuţe îl tentau neînchipuit de mult. El îi şopti la ureche:

— Ştii ce am chef să fac?

Ea întoarse capul, iar părul lung îi acoperi faţa şi spuse calm:

— Nu-mi spune, fă-o.

Şi o făcu. Uşor, cu mare atenţie, ca să nu o rănească. Ea nu se plânse, decât că respiră puţin mai puternic atunci când îi forţă inelul rigid. Se opri, dar, cu un balans abia perceptibil al şoldurilor, Erika îi dădu de înţeles să continue. Reluă asaltul, acomodându-se treptat cu trecătoarea îngustă. I se părea ciudat să o sodomizeze pe această femeie pe care de abia o cunoscuse, care probabil că nu simţea nimic, dar îi făcea pe plac cu supunerea unei gheişe. Excitat de acest abandon, începu s-o pistoneze cu frenezie, până când explodă în ea cu un oftat de mulţumire.

Rămase nemişcat în ea, apoi tânăra se deprinse şi se întinse pe spate, cu ochii larg deschişi, tăcută. Malko se simţea ruşinat şi nedumerit. În mod clar, pentru Erika nu sunase încă ora orgasmului, dar se

comportase ca o îndrăgostită perfectă.

Pentru prima lor întâlnire, nu era prea grozav... în ciuda acestui eşec, tânăra părea la fel de satisfăcută de parcă s-ar fi suit pe pereţi de plăcere. Se amuza mângâindu-l cu pletele lungi şi nemanifestând nici cea mai vagă intenţie să plece.

— Pot să rămân cu tine? îl întrebă ea. Îmi place mult de tot să dorm cu bărbatul cu care fac dragoste. Să mă trezesc lângă el.

Când se duse la baie, el fu uimit de tinereţea trupului, de sânii ridicaţi, de abdomenul plat şi de crupa ei primitoare. El o întrebă:

— Te simţi bine? Totuşi, nu ai ajuns la orgasm?

Ea îi închise gura cu un sărut.

— Asta nu are nici o importanţă. Mă simt foarte bine.

Ea îi întoarse spatele şi adormi numaidecât. Malko rămase treaz, pândindu-i răsuflarea. Seara se petrecuse mai bine decât sperase, dar tot nu a aflat nimic despre Erika. Erau sute de fete ca ea, care se culcau cu necunoscuţi, fără să iubească sau măcar să mai vrea să-i întâlnească. Cu toate astea, avea o taină: cei doi bărbaţi omorâţi în mod misterios fuseseră cu siguranţă amanţii ei. Avea o singură metodă de adoptat: să adâncească prietenia lor şi să reuşească s-o determine să vorbească despre iubiţii din trecut. Chiar dacă nu era implicată, putea oricum să-l ajute...

*

Avea o senzaţie neobişnuită, dar nu total necunoscută. Muzica se auzea din nou, o rază de

soare răzbătea prin perdelele albe, luminând-o pe Erika, îngenuncheată lângă Malko, distrându-se înfăşurându-şi părul în jurul erecţiei matinale.

Ruşinat, el o lăsă în pace. Dar dură mai mult decât aseară. Se vedea că Erika nu avea chef să facă dragoste. Se răspândi în gura ei după o jumătate de oră de mângâieri din ce în ce mai accelerate, apoi fata se ridică cu o expresie la fel de angelică şi galeşă.

— Îmi place la nebunie, spuse ea pe un ton languros.

După câteva clipe, era deja în picioare. Apoi se încuie în baie şi ieşi după un timp machiată şi surâzătoare. Se aplecă peste Malko şi depuse un sărut cu gust de spermă pe buzele lui.

— La revedere!

— Nu luaţi micul dejun? o întrebă Malko puţin cam sufocat de această grabă.

Erika se lumină de un zâmbet.

— Tocmai l-am luat!

— Dar nu am lucrat deloc…

— Chiar aveţi chef?

Astfel, nu căzuse victimă. Îl privi cu detaşare, fiind la fel de apetisantă îmbrăcată ca şi goală. Dar total îndepărtată.

— Trebuie să ne mai întâlnim, spuse Malko, trebuie neapărat să traduc aceste texte.

— Treci pe la librărie, îi propuse fata.

— Aveţi un număr de telefon?

Ea ezită, apoi scoase din geantă un creion şi scrise pe un petic de hârtie.

— Sunaţi la numărul acesta. Întrebaţi de Leo. O să primesc mesajul.

El se ridică, gol-puşcă şi o cuprinse în braţe.

— De ce vă grăbiţi atât de tare?

— Am o întâlnire.

El o strânse la piept. Dar nu dură decât o clipă, căci ea se desprinse şi se îndreptă spre uşă. Apoi se întoarse, adresându-i un surâs strălucitor.

— Ne vedem într-una din zilele astea.

De-abia închise uşa, că Malko se şi îmbrăcă de parcă ardea undeva. Se năpusti pe scări şi ajunse în hol gâfâind. Ieşi pe uşa hotelului şi o văzu pe Erika aşteptând pe trotuar în faţa hotelului. Alergă până în parcare să-şi ia BMW-ul, când o motocicletă mare şi roşie, ca acelea din dotarea poliţiei olandeze, apăru instantaneu, condusă de un bărbat cu o cască pe cap. Erika sări imediat pe locul din spate şi dispăru după colţul străzii Damrak.

Malko urcă în camera lui perplex. Din clipa în care Erika venise la el aseară, nu se despărţiseră nici o secundă. Iar el avea somnul destul de uşor, prin urmare, ar fi auzit dacă folosea telefonul în timpul nopţii. Trebuia să admită că se hotărâse de la început să petreacă noaptea cu el. Şi că aranjase să vină să o ia la o oră stabilită dinainte. Ciudat. Se duse să inspecteze baia. Tânăra nu lăsase nici o urmă. Numai un uşor iz de Chanel nr. 5 plutea în încăpere. Avea o senzaţie bizară. Ce intenţionase Erika petrecându-şi noaptea cu Mako? Să fie oare doar visul unei marginalizate? Sau era cu totul altceva? Tocmai se bărbierea când auzi telefonul sunând. O voce blândă îl anunţa pe colonelul van Nuys.

— Aici van Nuys, începu ofiţerul din BVD. Fotograful nostru a reuşit să-şi facă treaba şi cred că

am identificat persoana cu care v-aţi întâlnit. Vă aştept în biroul meu din Haga.

*

Clădirea în care se găseau Serviciile speciale olandeze nu era apărată de nici un fel de împrejmuire, de. Nici un gard şi de nici o santinelă. Dacă se ridica pe vârfurile picioarelor, orice trecător s-ar fi putut uita pe geam să vadă ce se petrecea în birourile de la parter... Numai cele trei antene imense de pe acoperiş făceau să se deosebească clădirea cenuşie cu patru etaje de celelalte centre comerciale din acest cartier liniştit. Olandezii nu se prea dădeau în vânt după spionaj. Ferestrele sediului BVD nu aveau nici măcar obloane. Singura protecţie sar părea să vină de la peluzele cochete de un verde deschis de care era înconjurat. Era în perfectă armonie cu farmecul desuet al oraşului Haga, mică localitate provincială, deghizată în capitală, prin bunăvoinţa reginei Beatrix.

Un militar în uniformă îl conduse pe Malko până la biroul colonelului van Nuys care se afla la etajul al treilea, unde totuşi avea perdele la geam. În afară de fotografia perechii regale, decorul mai era compus şi din macheta unui avion F 104 şi o impresionantă colecţie de pipe aşezată pe o etajeră... în ochii negri ai olandezului se citea mulţumirea.

— Aţi avut o presimţire excelentă! spuse acesta.

— De ce?

— Priviţi.

Îi întinse o fotografie de buletin. Era înfăţişată o

tânără din faţă şi din profil, tunsă scurt, cu un aer dur şi cu buzele subţiri. Trebuia să faci un efort extraordinar ca s-o recunoşti pe Erika.

— Iat-o pe prietena dumneavoastră, spuse colonelul. Erika van Deyssel. Moştenitoarea unei averi imense. De altfel, familia ei deţine un castel la ţară, nu departe de aici.

— Atunci, va fi uşor să aflăm mai multe, nu-i aşa?

Colonelul van Nuys zâmbi imperceptibil.

— Din păcate, nu. Erika van Deyssel a dispărut de doi ani!

— A dispărut?

— În fine, e un mod de a spune, se corectă ofiţerul. Este majoră şi nu are antecedente. Pur şi simplu l-a pălmuit pe taică-său în public, care are o fabrică de armament, apoi a ieşit trântind uşa. Aveau divergenţe politice. Fratele ei mult mai mic trăieşte şi el într-un adăpost din Rotterdam, un drogat înrăit... Nefericită familie. Părinţii au divorţat, iar copiii se pare că ţin mai mult cu tatăl.

— De ce aveţi această fotografie? întrebă Malko.

Colonelul van Nuys îşi aprinse pipa, apoi răspunse. Semăna mai mult cu un agent de asigurări, cu chelia lui, puţin rotunjor *cum* era şi cu figura de om cumsecade. Şi bun de gură, pe deasupra...

— Erika van Deyssel a fost arestată după ce a aruncat o grenadă – de exerciţiu, din fericire – într-o paradă militară. A rănit uşor câţiva ofiţeri... Datorită influenţei familiei, nu a stat decât cincisprezece zile în închisoare, după ce avocatul ei a pledat ca fiind lipsită de responsabilitate. După aceea, nu s-a mai auzit nimic despre ea, deşi prezenţa ei ne-a fost semnalată de câteva ori în rândurile activiştilor de

stânga, de tipul Onkruit. Am aflat de la omologii noştri vest-germani că a stat un timp la Potsdam, în Germania de Est, invitată de o organizaţie pacifistă est-germană, manipulată de KGB... A ţinut un discurs foarte vehement împotriva NATO şi rachetelor „Cruise”, în numele unui aşa-zis grup de tineri.

Latură necunoscută a unei femei pe care Malko o ţinuse în braţe şi îi aflase cel puţin gusturile în materie de sex.

— Este sinceră?

— Mă tem că da, spuse colonelul. Este o exaltată puţin dezaxată, traumatizată în urma divorţului părinţilor ei.

Malko privi cerul albastru de la fereastră. Era o minune...

— Cred că am avansat, spuse el. Erika van Deyssel a fost probabil amanta celor doi oameni care ne interesează. Asta nu înseamnă că ea i-a ucis...

— De unde ştiţi? întrebă van Nuys sufocat.

Puţin stânjenit, Malko îi povesti despre remarca neaşteptată pe care o făcuse tânăra în legătură cu lenjeria intimă... Ca să mascheze jena, ofiţerul olandez începu să tragă din pipă ca un apucat.

— Bravo! zise el într-un sfârşit. Trebuie să vă continuaţi ancheta. Vă dau o echipă care să vă ajute la filaj. Nu cred că Erika van Deyssel este o criminală, dar umblă cu oameni periculoşi. Onkruit a izbucnit, iar membrii săi cei mai exaltaţi cer acţiuni spectaculoase.

Lui Malko îi trecu prin cap o idee.

— Fotografii au urmărit-o de dimineaţă?

Colonelul olandez puse pipa pe birou puţin încurcat.

— Nu. Au lăsat-o în pace încă de aseară. Pentru astăzi, nu au primit instrucţiuni. Dar puteţi să luaţi legătura cu ea foarte uşor prin librăria Genep din Nesstraat. O voi pune imediat sub supraveghere.

— Mai aşteptaţi puţin, îl sfătui Malko, temându-se de o intervenţie prea vizibilă, încă nu am descoperit mare lucru.

O revedea pe Erika şi nu şi-o imagina deloc aruncând cu o grenadă în soldaţi. Cineva bătu în uşă, iar colonelul strigă să intre. În biroul lui intră o pereche. Bărbatul era tuns scurt, avea ochii foarte albaştri şi semăna cu un licean. Fata parcă era, chinezoaică, cu trăsăturile senzuale şi copilăreşti, o gură cărnoasă şi păr negru, aproape la fel de lung ca al Erikăi. Malko observă unghiile foarte lungi şi roşii, precum şi curbele armonioase ale şoldurilor. Unde găsiseră agenţii din BVD o asemenea frumuseţe?

— Aceştia sunt colaboratorii dumneavoastră, îl anunţă colonelul van Nuys pe Malko. Domnişoara Odila Kaiser este fata unei vechi colaboratoare a Centralei noastre din Paramaribo. Lucrează aici ca secretară şi ca agent de legătură. Locotenentul Hendrik Thor este unui dintre cele mai bune elemente ale noastre... Vă stau la dispoziţie. Îndată ce veţi lua din nou legătura, ei vă vor asigura protecţia şi filajul Erikăi van Deyssel.

Un mijloc de a controla mersul anchetei, gândi Malko. Odila Kaiser îi amintea, prin senzualitatea de floare a pielii, de Rachel, metisa din Paramaribo. Oare cum puteau să supravieţuiască aceste flori

tropicale în universul olandez atât de rece? îşi strânseră mâinile şi schimbară câteva cuvinte. Malko îşi dădu seama că Odila Kaiser nu vorbea prea bine engleza. Locotenentul îi dădu o carte de vizită cu toate numerele de telefon la care putea fi găsit. Apoi, colonelul le făcu semn, iar ei se retraseră. Ofiţerul din BVD îşi scuturǎ pipa în scrumieră şi spuse:

— Să reluaţi contactul cu domnişoara van Deyssel şi să mă anunţaţi şi pe mine. De data asta, n-o mai scăpăm din ochi... Sunt sigur că vom face progrese.

Malko se pomeni pe străduţele înguste şi liniştite din Haga, având înainte autostrada pe care trebuia să o străbată. În timp ce se îndrepta spre Amsterdam, în peisajul auster de uscat care fusese smuls mării, cugeta. Era o poveste stranie. Fireşte că felul în care Erika se aruncase în braţele lui i se părea suspect. Oare ce văzuse ciudat că se dusese la acea librărie? Putea să-şi stoarcă mintea mult şi bine. Că tot nu găsea motivul. După tot ceea ce se petrecuse între ei, nu risca să-i trezească bănuielile încercând să o întâlnească din nou...

Dacă nu era implicată în *cele două asasinate,* însemna că existau multe coincidenţe ca de exemplu: preferinţele erotice, materialul antimilitarist, dar mai ales, trecutul ei Singuri mod de a dezlega misterul era să o determine să vorbească.

*

Tânărul librar cu pădurea lui de păr se uita la Malko cu un aer confuz.

— Erika? N-o cunosc.

Librăria de pe Nesstraat era pustie, iar el nu se aşteptase la aşa ceva. Malko se încordă enervat şi stupefiat.

— Cum! Este tânăra care a fost ieri aici şi mi-a arătat nişte reviste.

Librarul se scărpină în barbă şi mormăi:

— Ah, da! îşi aminti el, m-a ajutat puţin, dar nu o cunosc.

— Cum? Mi-a spus că lucrează aici!

Interlocutorul său îi aruncă o privire vădit ostilă.

— Aici sunt numai eu. Uneori mă mai ajută şi oamenii, dar nici nu ştiu cum îi cheamă. Ca şi fata asta. Veniţi mâine, poate că o veţi găsi.

Minţea atât de prost, încât Malko avea chef să-l ia de guşă şi să-l zgâlţâie puţin. O pereche ce semăna a învăţători intră în acel moment, iar bărbosul se duse repede la ei şi discută în olandeză. Malko întârzie lângă raftul cu publicaţii străine. Ce trebuia să facă?

Erika ori îşi bătuse joc de el, ori nu-i plăceau decât aventurile de o noapte şi îl instruise în acest sens pe amicul bărbos, în ambele cazuri, exista o problemă. Se apropie de bărbos şi îi spuse:

— Vreau să o văd neapărat! Transmiteţi-i acest lucru când o vedeţi!

Librarul înghiţi în sec. Apoi abia catadicsi să dea din cap.

— Mda.

— Spuneţi-i să-i dea un telefon lui Malko la *Krasnapolski,* camera 412.

Se pomeni afară în ploaia deasă şi se duse la hotel ca să gândească la rece. Povestea asta îl intriga

cumplit. Dar îşi spuse că, datorită legilor olandeze, putea să afle uşor unde anume lucra un individ. Ridică receptorul şi sună la Haga.

*

Erika van Deyssel era angajata librăriei Genep din Nesstraat, cu salariul modest de două mii cinci sute de guldeni pe lună. Şi asta, după trei luni, în care primise alocaţia de şomaj timp de şase luni. Locotenentul Thor obţinuse informaţia de la Ministerul Muncii.

— Vreţi o intervenţie a poliţiei din Amsterdam? îl întrebă colaboratorul colonelului van Nuys. Librarul v-a minţit.

— Nu era dator să-mi spună adevărul, spuse Malko. La urma urmei, nici nu mă cunoaşte. Am numărul de telefon pe care mi l-a lăsat Erika. Voi încerca să dau de ea în acest mod.

— Daţi-mi şi mie numărul, îi ceru ofiţerul din BVD. Pot să-i aflu adresa.

Odila Keiser, coechipiera lui Hendrik Thor, sună după o oră, când Malko privea ploaia care uda faţada întunecată a palatului regal, pe partea cealaltă a pieţei.

— Numărul corespunde unui adăpost de câteva luni de zile, care se află în centrul Amsterdamului, spuse ea. Am sunat, dar nu răspunde nimeni.

— Aveţi adresa?

— Da, 228 Nieuwezijds Voorburgwal, este sediul unui fost ziar, nu puteţi să nu-l găsiţi.

Malko îi mulţumi politicos. Închise, apoi ridică din nou receptorul şi formă numărul cu pricina. Sună până se plictisi, dar nu răspunse nimeni. Singurul

mod de a se convinge era să se ducă la faţa locului. Tocmai se pregătea să iasă pe uşă, când soneria telefonului îl întoarse din drum.

— Malko! Mi se pare că m-aţi căutat.

Rămase fără grai, dar mai ales plăcut surprins. Era vocea blândă a Erikăi van Deyssel.

Capitolul V

Vasăzică, librarul bărbos îi transmisese mesajul! Malko se simţi ridicol cu toată ancheta lui şi se gândi imediat la colonelul van Nuys care vedea peste tot numai asasini. Mirată de tăcerea lui, Erika îl întrebă numaidecât:

— Mai sunteţi pe fir?

— Da. Nu speram să vă mai văd. Librarul a susţinut că nu lucraţi acolo, iar la numărul pe care mi l-aţi dat nu răspunde nimeni.

Erika râse cristalin.

— Trebuie să mă apăr şi eu! Prea mulţi bărbaţi mă caută după aceea, l-am dat instrucţiuni, altminteri, ne supărăm. Cât despre numărul de telefon, nu stă întotdeauna cineva lângă el. Aţi avansat cu ancheta dumneavoastră?

— Nu prea mult, spuse Malko, am nevoie de dumneavoastră. Când sunteţi liberă?

— Ce să facem?

— Să traducem. Şi să vă văd.

Râsul vesel răsună din nou în urechea lui Malko.

— Sunteţi foarte galant! Ca toţi austriecii, de altfel. Şi eu vreau să vă revăd, îmi place mult corpul dumneavoastră.

Vorbea ca un bărbat, însă Malko nu se formaliză.

Înainte de toate, trebuia să reia legătura cu ea. Tânăra părea total nevinovată faţă de bănuielile colonelului van Nuys. Ori era o actriţă de mâna întâi.

— Unde sunteţi? o întrebă el.

— La nişte prieteni. Dar nu stau mult.

— Vreţi să luăm cina împreună?

Ea se gândi.

— Nu, astăzi sunt ocupată, dar putem să ne întâlnim mâine, dacă vreţi.

— La librărie?

— Nu, acolo mă duc după-amiază. Vă dau adresa la care mă aflu acum. Aţi putea veni să mă luaţi? Pe la cinci.

— Bineînţeles.

— Atunci, notaţi.

Ea îi dictă o adresă complicată, după aceea puteau să-şi petreacă toată seara împreună. Tânăra închise, lăsându-l pe Malko cu gura căscată. Compară imediat adresa pe care i-o dăduse cu cea găsită de *Odila Kaiser:* era aceeaşi. Acest lucru îl mai linişti puţin. Totul începea să se clarifice. Erika era doar una dintre nenumăratele neadaptate la societatea olandeză şi probabil că există o explicaţie în privinţa gusturilor sexuale comune cu cele două victime. Acum îi rămânea să anunţe cele două veşti, una bună, una rea, colonelului van Nuys. Malko se hotărî să se ducă la Haga.

Ofiţerul din BVD îşi sugea pipa gânditor, după ce ascultase concluziile la care ajunsese Malko.

— Are totuşi un trecut destul de urât, iar din spusele dumneavoastră, aceleaşi gusturi sexuale ca şi amanta celor două victime...

— Nu este suficient, observă Malko. Oricum, am

reluat legătura şi mă simt cu sufletul împăcat, însă deocamdată nu trebuie să intervenim. Ea crede că sunt jurnalist, îi sunt amant şi am toate şansele să aflu mai multe despre ea cu duhul blândeţii:

— Ascultaţi-mă, spuse van Nuys, vă cred, dar nu pot să vă las singur. Locotenentul Thor nu va interveni, însă va încerca să cerceteze împrejurimile... Fata asta nu este „curată”, l-am recitit dosarul şi am înţeles că este capabilă de acţiuni nesăbuite.

— Poate, spuse Malko, dar nici măcar nu ştiţi de ce au fost omorâţi cei doi bărbaţi...

Avea tot mai mult impresia că van Nuys şi John Fitzpatrick se înşelaseră complet. Totuşi, îi era imposibil să-l determine pe colonelul olandez să nu acţioneze. La urma urmei, era pe teritoriul lui.

*

Seara, Malko mâncase doar un sandvici şi băuse o sticlă de Perrier în camera lui, sporovăind cu Alexandra la telefon. Aproape că făcuseră dragoste la distanţă, iar ea îl lăsase cu cruzime într-o stare de nedescris. Malko se uita în gol dezamăgit. Iar Olanda nu era ţara care să-i ridice moralul. Această ţară numai cu şesuri, fără vegetaţie, fără animaţie, fără imaginaţie, populată de furnici lucrătoare, nu avea nimic vesel în ea. Soneria telefonului îl făcu să tresară. Era tot Erika. Era mai iubitoare ca oricând.

— V-am trezit? îl întrebă ea.

— Fireşte că nu, spuse Malko. Nu v-aţi răzgândit în privinţa întâlnirii?

— Nu, dimpotrivă. Vreau să mă înţelegeţi bine, am

oroare să aştept.

— Este cel mai uşor lucru…

— Şi-apoi, reluă ea, nu vreau să credeţi că mă culc cu dumneavoastră doar că aveţi un BMW sau pentru bani. Am făcut-o pentru că vă plac, fără nici un alt motiv. Nu sunt o târfă.

Chiar dacă nu ar fi fost ancheta, Malko tot ar fi dorit s-o revadă pe superba olandeză cu sânii ascuţiţi. Până după-amiază, va număra orele cu nerăbdare.

— Nu m-am îndoit nici o clipă, spuse el. Atunci, după-masă, la ora cinci.

*

Malko găsi un loc de parcare în faţa clădirii întunecate complet, cu faţada aurie ornată cu o imensă banderolă şi cu sloganuri revoluţionare, situată în plin centru al Amsterdamului, într-o micuţă cafenea, în care tăiai fumul cu cuţitul, câţiva „homeless” beau bere. Ceasul lui Seiko indica ora cinci fără un sfert. Ajunsese mai devreme şi înconjură imobilul ca să vadă ce era de fapt. Erau trei uşi care dădeau pe o străduţă îngustă, iar toate geamurile erau sparte.

Oare cum puteau să trăiască oamenii în asemenea condiţii! Municipalitatea nu le tăiase încă curentul electric, căci se mai zărea câte o lumină. Ciudat domiciliu pentru o fată cu părinţi miliardari…

Malko se îndreptă spre uşa principală a clădirii. Pe tocul ei fuseseră instalate vreo douăzeci de sonerii improvizate, unele având scrise mai multe nume. Când se pregătea să urce treptele peronului, uşa se

deschise şi apăru un băiat cam ciudat, un bărbos roşcat cu ochii bulbucaţi, îmbrăcat cu o haină neagră din piele, cu o pălărie pe cap, tot din piele neagră, cu borurile moi ce îi cădeau pe faţă, ascunzându-i-o în parte. Când îl văzu pe Malko, fu vizibil surprins, apoi coborî în goană treptele şi se îndepărtă cu paşi mari.

Lui Malko îi trebuiră câteva secunde ca să găsească soneria şi se pregătea să apese pe butonul pe care scria „Leo”, dar realiză brusc că silueta zărită lângă librărie semăna foarte bine cu băiatul care tocmai ieşise. Doar nu erau două pălării la fel în Amsterdam.

Coborî treptele intrigat şi încercă să vadă în ce direcţie se dusese. Îl zări în clipa în care intra în bistroul vecin, Malko traversă şoseaua ca să nu fie observat. Se opri pe trotuarul de vizavi şi îl văzu pe băiatul cu pălărie sprijinit cu coatele de bar lângă ceilalţi clienţi. La urma urmei, acest lucru nu era deloc suspect, Putea foarte bine să locuiască în acelaşi adăpost cu acel Leo. Însă Erika trăia într-adevăr într-un mediu ciudat... Malko se întoarse. Cineva sosise înaintea lui şi examina fiecare sonerie. Era un bărbat cu o geacă şi jeanşi, încălţat cu bascheţi. Se mişcă puţin, iar Malko îi zări profilul. Inima începuse să-i bată cu putere: era Hendrik Thor, tânărul ofiţer olandez cu ochi albaştri, adjunctul colonelului van Nuys, care se străduise să aibă un „look” cât mai ponosit, deşi avea părul cam scurt pentru un hippie! îşi începuse ancheta prin împrejurimi. Ar fi bine să mai aştepte puţin. Malko vru să traverseze ca să-l anunţe, dar trecu un şir de tramvaie şi pierdu câteva secunde preţioase.

Era pe şinele de tramvai din mijlocul şoselei când îl văzu pe ofiţer plutind în aer, înconjurat de flăcări. Suflul îl atinse în acelaşi timp cu zgomotul deflagraţiei, provocându-i lui Malko o durere atroce în timpane. O coloană de fum negru ieşea din pământ, în faţa intrării în imobil. Apoi se risipi, lăsând vederii uşa scoasă din ţâţâni şi trupul inert al ofiţerului care fusese aruncat pe scări. Trecătorii veneau în goană la faţa locului. Pe trotuar zăceau doi răniţi. Timp de o fracţiune de secundă. Malko, rămas împietrit între şine, nu îşi dădu seama ce se întâmplase. Apoi adevărul îl năuci de-a dreptul. Scăpase de la moarte.

Alergă spre locul exploziei. În trecere, se uită spre bar şi îl zări pe bărbosul roşcat cu pălărie neagră care ieşise să vadă ce se întâmplase. Privirile lor se întâlniră. Malko înaintă un pas spre el, dar acesta o luă la fugă instantaneu, dispărând pe Wijdesteeg. Străduţa strâmtă pe care se găsea imobilul, de parcă ar fi văzut o stafie.

Malko îl urmări în mod instinctiv. Grupuri de gură-cască înconjuraseră deja trupurile inerte de pe trotuar. Din câte văzuse el, în urma exploziei, nu credea că mai era ceva de făcut în privinţa bietului locotenent Thor. Bărbosul se întoarse, îl văzu pe Malko alergând după el şi deodată se aplecă, de parcă ar fi vrut să-şi lege şiretul. Malko fugea după el. Când băiatul se ridică de jos, ţinea de vârf un pumnal cu lama lată pe care îl legăna, cu corpul puţin aplecat înainte. Malko se opri. În spatele lui se auzeau sirenele salvărilor şi ale pompierilor într-un vacarm de nedescris. Se uită în urmă: străduţa era pustie.

Toate forţele de ordine sosiseră la locul exploziei. Era singur faţă în faţă cu bărbosul, iar pistolul lui extraplat se afla bine-mersi la hotel. Nu se aşteptase să fie atacat chiar în centrul Amsterdamului. Făcu un pas înapoi. Bărbosul nu părea deloc speriat, fiind absolut sigur că adversarul lui nu era înarmat. Cu un rânjet răutăcios care îi descoperea dinţii mari gălbui, înainta spre Malko, îndreptând pumnalul înspre el, căutând locul în care să-l lovească. Nu îi vedea privirea fiindcă era ascunsă de borul pălăriei.

Dacă Malko se întorcea, agresorul îi înfigea pumnalul în spate. Brusc, bărbosul ridică braţul. Era destul de aproape ca să arunce pumnalul. De la această distanţă, nu avea cum să rateze ţinta. Duse cu toată puterea braţul drept înapoi ca să-şi ia avânt.

Capitolul VI

Cu genunchii îndoiţi, pregătit să facă o fandare, Malko îşi încordă toţi muşchii. Acum se gândea în mod stupid că jeanşii noi-nouţi ai roşcatului cu pălărie neagră contrastau cu înfăţişarea lui. Vacarmul produs de ambulanţe şi de maşinile de poliţie se amplifica în spatele lor, în capătul străduţei.

Un ţipăt îl făcu să tresară, care venea din spatele lui. Întoarse capul şi zări o fracţiune de secundă uniforma albastră a unui poliţist ce ieşea pe o uşă îngustă a imobilului în care locuiau oamenii fără adăpost. Acesta încerca cu febrilitate să deprindă pistolul din toc. Bărbatul cu haină din piele întinse

brusc braţul, iar Malko se aplecă instinctiv şi auzi imediat un geamăt slab în spatele lui. Se întoarse şi îl văzu pe poliţist clătinându-se, cu pumnalul înfipt în artera traheei, sprijinindu-se de zid, livid la faţă, cu sângele şiroind pe cămaşă şi pe uniformă.

Malko se repezi la bărbos care era dezarmat la vreo zece metri de el. Dar acesta, în loc să fugă, rămase locului, îşi ridică tricoul şi scoase din centură un enorm pistol automat negru. Apucă arma cu ambele mâini şi trase ca la ţintă. Asta dovedea că avusese deja un glonţ pe ţeavă.

Malko sări într-o parte chiar în momentul în care agresorul apăsase pe trăgaci. Glonţul de mare calibru smulse câteva aşchii dintr-o piatră, în apropierea lui Malko. Al doilea glonţ îl rată şi pe el. Dezamăgit, bărbosul se întoarse şi o luă la fugă. Malko ezită o fracţiune de secundă. Singur împotriva unui om înarmat, nu avea nici o şansă. Făcu un salt şi ajunse lângă poliţistul olandez. Acesta alunecase de-a lungul zidului şi agoniza întins pe sol, ţinându-se cu mâinile de gât, cu privirea deja sticloasă. Cât de repede se scurgea sângele dintr-o astfel de rană! Malko nu avea cum să-l ajute din păcate. Reuşi să-i deschidă tocul pistolului, un enorm Herstall de nouă milimetri şi îl smulse de la locul lui. Puse un glonţ pe ţeavă şi îl ochi pe fugarul care ajunsese deja aproape de capătul străzii.

Se auziră trei împuşcături foc cu foc, dar nici un glonţ nu îl nimeri. În plus, arma era prost reglată. Auzind zgomotul focurilor de armă, bărbosul cu haină de piele se întoarse şi trase din nou. Gloanţele trecură departe de Malko. A treia împuşcătură nu se mai auzi. Malko îşi văzu adversarul scuturând cu

furie arma şi trăgând piedica. Pistolul se blocase. Se năpusti spre el strigând:

— Halt!

Bărbosul ridică privirea, trăsăturile erau încordate de furie, apucă pistolul de ţeavă şi îl azvârli cu toată puterea înspre Malko. Acesta se pregătea să tragă în fugar, dar zări câţiva trecători în spatele lui şi se opri. Bărbatul cu haina din piele dădu colţul şi o luă pe Spuistraat, o arteră largă, foarte aglomerată şi dispăru. Când ajunse şi Malko acolo, nu-l mai văzu pe bărbos căci se amestecase în mulţime. Cercetă câteva magazine, holurile unor clădiri, dar în final, turbat de furie, se întoarse de unde plecase. Alertaţi de focurile de armă. Doi poliţişti se învârteau pe lângă colegul lor rănit. Văzându-l pe Malko îndreptându-se spre ei, cu o armă în mână, îl somară numaidecât. El se opri şi aruncă arma. Acum îi aştepta pe prietenii lui.

*

Patru maşini de pompieri blocau Nieuwezijds Voorburgwal şi trei ambulanţe, plus o mulţime de Golfuri albastre ale poliţiei. Poliţiştii călare ţineau la distanţă mulţimea curioşilor, lăsând să treacă doar tramvaiele. Doi motociclişti baraseră drumul cu BMW-urile lor roşii, lângă cadavrul ofiţerului căzut victimă bombei. Ceilalţi răniţi mai uşor fuseseră duşi la spital. Câţiva, infirmieri şi doi medici îl operau direct pe trotuar, după un paravan făcut dintr-un cearceaf, încercând să oprească multiplele hemoragii. Un asistent, care stătea în picioare, ţinea un flacon de sânge, pe post de perfuzie. Altul înfigea

un ac în braţ, injectându-i un ser care să-i stimuleze inima. În speranţa că îl vor salva.

Hendrick Thor fusese ciuruit de aşchiile de oţel, picioarele şi abdomenul fiind o masă sângerândă. Un infirmier în halat alb alerga spre locul operaţiei cu o sticlă şi cu o mască de oxigen. Un gradat din poliţia municipală se apropie de Malko.

— Colonelul van Nuys trebuie să sosească dintr-un moment într-altul, spuse el.

Malko scăpase datorită unui telefon de la BVD, iar periculosul interogatoriu se sfârşise repede. Fiind anunţat, ofiţerul superior din BVD sărise imediat într-un elicopter, care îl depunea pe un teren de aterizare lângă Cornelis Douweswec, la nord de Amsterdam.

Pompierii şi poliţiştii intrau şi ieşeau întruna din adăpostul situat pe Nieuwezijds Voorburgwal la numărul 228. Toţi locatarii fuseseră înghesuiţi în două furgonete cu gratii ale poliţiei municipale pentru un prim interogatoriu ca să le afle identitatea. Alt echipaj de la Rijksrecherche controla sistematic imobilul. Pompierii stingeau ultimul focar al incendiului provocat de explozie. Nu avea prea multe stricăciuni, doar o gaură neagră în faţadă, banderola cu sloganuri arsese, iar peronul era într-adevăr într-o stare jalnică. Malko se apropie de intrare. În sol era un crater imens, chiar în faţa uşii care nu mai exista. Firele soneriilor atârnau smulse de la locul lor, iar culoarul era plin de resturi. Doi poliţişti trecură pe lângă el, târând un tânăr hippie ciufulit şi jegos care urla furios şi îl urcară cu forţa în dubă. Malko nu văzuse în viaţa lui atâţia psihopaţi la un loc, atunci când imobilul fusese evacuat.

Proprietarul unui mic magazin de bijuterii care vindea aur şi argint, un bătrânel în cămaşă gri, privea stricăciunile şi clătina din cap. Mormăi ceva, apoi îşi făcu cruce. Unul dintre poliţiştii artificieri ieşi pe culoar îmbrăcat în combinezonul împotriva flăcărilor, iar Malko îl strigă. Din fericire, vorbea engleza.

— A fost pusă o bombă într-un orificiu deja existent în faţa uşii de la intrare, îi explică el. Judecând după resturile pe care le-am adunat, a fost o sticlă umplută cu bile de oţel, cu puţin TNT sau echivalentul acestuia. Declanşarea exploziei s-a făcut electric, fiind legată la una dintre sonerii. Am găsit bucăţi de fire smulse.

Un dispozitiv extrem de simplu…

— Dar foarte eficace, completă Malko, cu amărăciune.

Se întoarse ca să privească trupul ofiţerului. Dacă Hendrik Thor nu ar fi făcut exces de zel, acum Malko era cel care ar fi zăcut pe cearceaful alb în agonie. Cu cât se gândea mai mult, cu atât era mai convins că bărbosul cu pălărie neagră declanşase explozia. De altfel, era periculos să lase dispozitivul activ mai mult timp. Cineva ar fi putut greşi soneria şi ar fi declanşat involuntar explozia. Cu puţin înainte de sosirea lui Malko, bărbosul conectase firul detonatorului sonerie. Atunci când Malko îl văzuse ieşind din clădire. Cine era? Şi ce urmărea cu acest atentat?

O sirenă de poliţie îl făcu să se întoarcă. Un Mercedes bej venea cu toată viteza, cu girofarul pe capotă, escortat de doi poliţişti pe motocicletă. Din el coborî colonelul van Nuys, întunecat la faţă şi veni

cu paşi grăbiţi lângă corpul adjunctului său. Nu era momentul să facă scandal.

— Cum se simte? întrebă colonelul.

Unul dintre medici se ridică de lângă rănit şi îl trase deoparte.

— Nu va rezista, spuse în şoaptă. Nu are nici o şansă de supravieţuire. Îl ţinem în viaţă în mod artificial. Toată partea inferioară a corpului este o rană deschisă.

Colonelul van Nuys strânse buzele fără să spună nimic, uitându-se la figura palidă a tânărului ofiţer. Apoi scoase din buzunar pipa veche şi o aprinse. Se întoarse brusc şi se duse la un ofiţer de poliţie. Acesta îi relată pe scurt faptele. Nu era mare lucru. Malko interveni:

— Să mergem să vorbim cu oamenii arestaţi. Poate că Erika se află printre ei.

Pentru ei au deschis prima dubă şi cercetară rapid pe cei care erau înăuntru. Erau doar vreo patru femei, dar nici una nu semăna cu Erika van Deyssel. Colonelul scoase din buzunar o fotografie a tinerei, pe care o făcuse fotograful în seara în care se întâlnise cu Malko şi i-o dădu poliţistului.

— Arătaţi-o la toată lumea. Vreau să aflu dacă o cunoaşte cineva...

Nici în cea de-a doua dubă nu o găsiră. Atunci intrară în clădire. Aici mirosea a ars şi a murdărie. Conduşi de poliţişti, cercetară cele şase etaje. Toate camerele erau la fel, cu instalaţii improvizate, cu maşini de multiplicat, cu cartoane, cu tot felul de cutii, de debarale pline cu obiecte furate, lenjerie pusă la uscat, chiar şi un hamac. Parcă erau

discipolii din Emmaus[7], un talmeş-balmeş de neimaginat şi un atelier al anarhiştilor. Peste tot erau manifeste şi slogane antimilitariste. Colonelul van Nuys se strâmbă dezgustat.

— Am avut dreptate când am spus că este ceva necurat la mijloc...

Malko nu îndrăzni să-l contrazică. Nici cu încă doi morţi în plus, tot nu avansau prea mult cu ancheta lor.

— Cred că l-am văzut pe asasin, spuse el.

Colonelul ascultă cu atenţie relatarea lui Malko despre misteriosul bărbos cu haină de piele, în timp ce coborau cele şase etaje. Apoi se duseră în Wijdesteeg, străduţa unde avusese loc schimbul de focuri. Doi poliţişti veghea lângă trupurile colegilor lor acoperite cu cearceafuri albe pătate de sânge. După aceea, îi arătară colonelului arma şi pumnalul ucigaşului. Pumnalul nu îi ajută cu nimic, în schimb găsiră seria pistolului automat, un Herstall cu calibrul de nouă milimetri cu paisprezece focuri.

Când ajunseră în faţa clădirii, un infirmier acoperea cu cearceaful capul locotenentului Thor. Păstrară un moment de reculegere, tulburat doar de clopotul unui tramvai galben oprit în mijlocul bulevardului. O mulţime de oameni se adunase la locul atentatului, reţinută de bariere. Colonelul van Nuys îşi şterse fruntea pleşuvă.

— Vă trimit numaidecât la hotel un specialist în portretele robot. Vom discuta mâine dimineaţă la ora nouă în biroul meu.

---

7 Târg din Palestina, în apropiere de Ierusalim. După înviere, Iisus le-a apărut unor discipoli de-ai lui, (n. t.).

*

Portretul imens al bărbosului cu haină de piele, desenat cu precizia unui pictor celebru de unul dintre „artiştii” din BVD, era prins cu piuneze în perete, vizavi de fereastră. Văzându-l, Malko avu un şoc: semăna atât de bine!

John Fitzpatrick, tras la patru ace ca într-o revistă de modă, venise de la Ambasada Statelor Unite însoţit de cele două gărzi de corp într-un Oldsmobil negru blindat, care cântărea vreo două tone. Colonelul van Nuys era asistat de un nou adjunct, un căpitan tânăr cu tenul foarte închis, aproape mulatru. Un reprezentant al poliţiei din Amsterdam, specializat în problemele oamenilor de la mărginea societăţii, participa şi el la reuniune. În biroul de la etajul al treilea domnea o atmosferă ciudată, extrem de tensionată. Poliţia din Amsterdam, împinsă de la spate de BVD. Acţionase repede. Nu se trezeau în fiecare zi cu un dublu asasinat în cârcă. De regulă, la Amsterdam, chinezii ucideau chinezi, surinamezii, surinamezi şi nimănui nu-i păsa. Bineînţeles, toate titlurile de pe prima pagină ale tuturor cotidianelor se refereau la atentat. Se vorbea despre un act terorist, fără să se ştie exact despre ce era vorba. Poliţia refuzase să facă vreun comentariu.

Colonelul van Nuys îşi aprinse pipa, trase uri fum şi deschise dosarul pe care îl avea în faţă. Malko aruncă o privire la fereastră. Vremea era oribilă la Haga. Ploua torenţial, iar cerul era cenuşiu şi trist.

— Mai întâi de toate, începu ofiţerul superior, nimeni nu a văzut-o vreodată pe Erika van Deyssel

în acest imobil. Numai dacă toţi martorii au minţit, ceea ce este posibil... Prietenii noştri din poliţia municipală i-au interogat şi pe negustorii din colţ şi se pare că nu a pus niciodată piciorul aici...

— Ce este cu telefonul pe care mi l-a dat? întrebă Malko.

— Este la etajul al treilea, într-o cameră în care intră toată lumea. Mai sunt şi alte linii care deservesc imobilul. Acest număr va fi desfiinţat. Nu răspundea nimeni în mod special. Totuşi, ca să vă dea acest număr, Erika trebuie să fi avut o legătură cu aceşti oameni. Nu este notat nicăieri. Numai cineva care l-a folosit îl putea şti.

Colonelul van Nuys se întoarse către Malko şi spuse cu un ton grav:

— Erika van Deyssel v-a întins în mod voit această capcană mortală. Momentan, nu ştim prea multe lucruri. Oricare dintre locatarii acestui imobil ar fi putut pune bomba în timpul nopţii. Crăpătura de sub prag era de mult acolo. Era de ajuns să facă doar câteva legături... Adăpostul a fost percheziţionat, dar nu s-au găsit urme de explozibil sau de droguri solide. Bomba a fost adusă din altă parte.

— De bărbos? întrebă Malko.

Colonelul van Nuys făcu o strâmbătură care putea fi luată şi drept surâs.

— Cel căruia îi spuneţi „bărbosul” are un nume acum, *Herr* Linge. Datorită semnalmentelor pe care ni le-aţi dat. Priviţi!

Se ridică şi întinse câteva fotografii lui Malko şi lui John Fitzpatrick. În fotografia din faţa lui, Malko îl recunoscu imediat pe bărbosul cu ochii bulbucaţi, cu capul gol, barba puţin mai scurtă şi privirea

răutăcioasă. Întoarse fotografia pe dos şi citi: „Jan Kloos, 27 de ani, născut la Zolder, Olanda. Fost tăietor de lemne, acum şomer. De stânga. Membru în Banda din Baader între 1976 şi 1979. Arestat de poliţia germană şi eliberat după doi ani de închisoare. Se presupune că a ucis cu două lovituri de pumnal, la ieşirea din puşcărie, un tânăr olandez pe care îl bănuia de trădare. Este extrem de periculos. Individ asocial, violent şi întotdeauna înarmat. Ultima oară a fost văzut în Berlinul de Est, cu ocazia unei manifestaţii pentru Pace. Timp de câteva luni, a făcut parte din mişcarea pacifistă Onkruit. Apoi a dispărut din celula la care se afiliase, plângându-se că Onkruit nu înfăptuia acţiuni destul de semnificative…”

Malko lăsă jos fotografia.

— Asta a fost în urmă cu patru luni, comentă colonelul van Nuys. De atunci, nimeni nu a mai ştiut ce s-a întâmplat cu el. Am crezut că a plecat din ţară. Ce nu aţi citit în fişă este că Jan Kloos a făcut un stagiu în Uniunea Sovietică în tabăra din Balaşiva, în 1976, unde a învăţat să mânuiască explozibili şi tot felul de arme. Se poate foarte bine să fi confecţionat chiar el bomba, dacă cineva i-a furnizat materialul.

John Fitzpatrick lua notiţe cu frenezie, Malko întrebă:

— Ce căuta el în adăpost?

— Habar nu avem, recunoscu colonelul. Locatarii imobilului respectiv susţin că îl ştiu doar din vedere. Cu toate astea, are o cheie. Dormea aici din când în când. Acolo, nimeni nu pune întrebări. În plus, este plin de simpatizanţii mişcării Onkruit. Şi, evident, nu

vom scoate o vorbă de la ei... Putea să vină şi să plece fără să fie văzut sau să vrea cineva să-l vadă.

— În orice caz, îmbrăcat în piele din cap până-n picioare, nu putea trece neobservat, spuse Malko.

John Fitzpatrick clătină din cap, iar colonelul van Nuys oftă resemnat.

— Domnule Linge, în Olanda trăim într-o societate liberală, prea liberală. Poliţia nu se interesează de cetăţeni decât dacă are ceva serios să le reproşeze. Or, Jan Kloos nu comisese pe atunci nici un delict în Olanda. Iar delictul de „gură spurcată" nu există la noi.

Malko ştia destule lucruri despre terorism ca să recunoască faptul că nu era deloc uşor să se acţioneze preventiv. Colonelul van Nuys se cufundă iarăşi în studierea dosarului.

— Nu am avut nici un indiciu al legăturii dintre Erika van Deyssel şi Jan Kloos. Acum este evident că există una şi încă foarte strânsă. Să fie una politică? Să fie una personală?

— De ce au încercat să mă omoare?

Ofiţerul superior olandez trase îndelung din pipă în timp ce frunzărea documentele, apoi spuse:

— Am o ipoteză la care m-am gândit numai eu. V-au luat drept agent în BND-ul german. Cred că îl căutaţi pe Jan Kloos. Probabil că el crede că sunteţi la curent cu relaţia lui cu Erika van Deyssel şi că, prin intermediul ei, vreţi să ajungeţi la el. Cum are de reglat nişte conturi cu nemţii...

Era o ipoteză plauzibilă.

— Poate că şi Erika era supravegheată de prietenul ei, sugeră Malko. Iar acesta l-a văzut pe fotograf în timp ce îşi făcea treaba. Ceea ce l-a pus

pe jar.

— Cele două ipoteze se potrivesc, conchise cu prudenţă colonelul van Nuys. Dacă acest Jan Kloos a văzut că a fost fotografiată, era sigur că nu sunteţi un ziarist nevinovat, ci un agent din Pullach[8]. Şi pentru că aţi încercat să vă întâlniţi din nou cu ea, s-au hotărât să vă elimine.

În uşă se auzi o bătaie uşoară, iar când se deschise, apăru mutrişoara încântătoare a Odilei Kaiser. Tânăra metisă puse câteva telexuri pe biroul colonelului, apoi plecă aruncându-i lui Malko o ocheadă înflăcărată. John Fitzpatrick se scărpină pe gât şi spuse:

— Mi se pare că ne aflăm în faţa unei probleme pur olandeze. Ce rol poate avea domnul Linge de vreme ce poliţia din Amsterdam a fost anunţată? La fel şi serviciul dumneavoastră?

Colonelul van Nuys îi aruncă o privire plină de ironie.

— Domnule Fitzpatrick, am marea îndoială că, dacă se pregăteşte o lovitură urâtă, nu va fi îndreptată numai împotriva olandezilor. Noi suntem o ţară mică, fără prea mare importanţă, însă forţele din NATO şi americanii au fost întotdeauna ţinta antimilitariştilor şi a pacifiştilor. Mi-e teamă că cei patru morţi nu au nici o legătură cu această afacere. Nu poliţia din Amsterdam va rezolva acest mister, pentru că nu are nici chef, nici elementele şi nici mijloacele necesare.

Reprezentantul sus-pomenitei poliţii clătină cu gravitate din cap, aprobând spusele colonelului van Nuys. Acesta continuă:

8 Sediul BND-ului german, (n. a.).

— Cât despre serviciul meu, nu pot să disloc mai mulţi oameni pentru o anchetă prelungită... în plus, faptul că una dintre victime era un american justifică din plin interesul pe care îl aveţi...

Concluzia era evidentă. John Fitzpatrick înghiţi gălușca, dar spuse totuşi:

— Ar trebui măcar să-i furnizăm domnului Linge câteva elemente care să-i permită să ia ancheta de la zero.

— Are deja două, observă colonelul. Ştie cum arată Erika van Deyssel şi Jan Kloos. Fireşte, îl cunosc şi ei... Dar acest lucru îi poate determina să fie imprudenţi...

Era clar că Malko era condamnat pentru toată viaţa să joace rolul „caprei”. Întrerupse această dezbatere interesantă:

— Nu putem să cercetăm toate adăposturile clandestine din Amsterdam... Sunt sigur că acest Jan. Kloos se simte aici ca peştele în apă.

Colonelul van Nuys zâmbi puţin mâhnit.

— *Herr* Linge, în Amsterdam sunt sute de adăposturi, unele mai mari, altele mai mici şi nu toate au fost descoperite de poliţie. Apoi, noi nu avem dreptul să intrăm fără un mandat eliberat de judecătorul de instrucţie. Acesta este procedeul acestui sfârşit de secol. Eu ţin mai mult decât oricine să-l găsesc pe asasinul locotenentului Hendrik Thor.

John Fitzpatrick se agită pe scaunul lui inconfortabil.

— Dar ce naiba pot să pregătească? întrebă el. La Amsterdam nu există nici trupe, nici instalaţii militare. În toată Olanda avem doar o mie cinci sute

de oameni şi un singur escadron care are un F15, la Soesterberg.

Colonelul van Nuys făcu un gest de neputinţă.

— Cred că avem tot interesul să le găsim obiectivul. Sunt sigur că Tom Wonder a fost asasinat dintr-un motiv bine întemeiat: descoperise ceea ce pregătesc. Noi am avut de-a face cu câţiva disidenţi din Onkruit, nişte duri, activişti care nu se dau în lături de la nimic. Aduceţi-vă aminte de Banda din Baader. Se conduc după propria logică. Ceea ce mă neliniştеşte este şederea lui Jan Kloos în Germania de Est...

— De ce? întrebă Malko.

Colonelul van Nuys mai trase un fum din pipă şi spuse:

— Activiştii ăştia se simt destul frustraţi. Au numai idei simpliste, căci nu sunt instruiţi. Dacă le şopteşti la ureche un plan sofisticat, se străduiesc din răsputeri să-l pună în aplicare. Aşa funcţionează serviciile din Est: prin telecomandă. În plus, prezenţa Erikăi van Deyssel mă îngrijorează. Este o revoltată intelectuală, mult mai periculoasă decât Jan Kloos. Poate să supravegheze realizarea unei acţiuni complexe.

— Aşadar, ea este şefa? întrebă Malko.

Prudent, ofiţerul din BVD bătu puţin în retragere.

— Încă nu suntem siguri, nu cunoaştem decât vârful aisbergului.

Tăcerea se prelungi. Malko revedea în minte toate elementele problemei. Un furt de arme, moartea în aparenţă accidentală a unui angajat în US Army, un terorist, o anarhistă, iar acum această încercare de a-l elimina...

— Aceşti oameni evoluează într-un cerc antimilitarist, observă el. Librarul, acel „homeless”, am putea să-i situăm…

Colonelul clătină din cap.

— Poliţia nu a reuşit să introducă printre ei informatori competenţi. Chiar dacă nu sunt de acord cu aceşti extremişti, îi vor acoperi. Să nu vă faceţi iluzii în privinţa poliţiştilor. Avem o singură pistă.

— Care? întrebară în cor Malko şi John Fitzpatrick.

— Mama Erikăi van Deyssel, spuse colonelul. Întotdeauna a susţinut că nu ştie unde este fiica ei. Câtăva vreme am ascultat-o ilegal, bineînţeles. Erika a sunat-o de mai multe ori. Mama este divorţată, locuieşte singură într-o casă mare în Hubertuspark, la Haga. Nu sunt sigur că o să vă primească cu braţele deschise.

Ce încurajare plină de amabilitate! Dacă fata se ţinea tare, Malko nu avea de gând să renunţe aşa uşor… Luă hârtia pe care i-o dădu colonelul. John Fitzpatrick se uită la ceas ostentativ. Malko citi adresa şi se întoarse spre el:

— Vreau să ştiu absolut tot despre „munca” lui Tom Wonder. Dacă domnul van Nuys are dreptate, de aici vom porni ca să le înţelegem motivaţia.

— Voi face tot ce îmi va sta în putinţă, îi promise americanul.

Colonelul van Nuys se ridică.

— Domnule Linge, nu pot să fac decât să vă recomand multă prudenţă, spuse el. Încercaţi să-l găsiţi pe asasinul locotenentului Thor. Dar să ştiţi că nu sunteţi ferit de încă o tentativă de omor, iar eu nu pot să vă protejez deloc. Nu pot să vă eliberez nici măcar un permis de port-armă.

Malko se abţinu să-i spună colonelului van Nuys că pistolul lui extraplat, strecurat frumos în centură, cu încărcătorul plin cu opt gloanţe perfect capabile să străpungă ţeasta unui anarhist, nu îl părăsea niciodată. Argument pe care, din păcate, nu-l putea folosi în cazul mamei frumoasei Erika van Deyssel. Dar cum avea să o abordeze?

Capitolul VII

Ai fi zis că era casa din *Pe aripile vântului.* Era o clădire impunătoare bej, cu şase coloane albe, situată în fundul unui mic parc excelent întreţinut, cu stejari seculari, cu alei bine conturate şi cu acoperişul din ţiglă albastră. Ce departe i se părea că este faţă de adăposturile promiscue din Amsterdam. Poarta cu grilaj dădea în St. Hubertusweg, în apropiere de canalul drept ce străbătea Haga de la nord la sud. Exact la doi kilometri de sediul BVD…

Malko admiră faţada maiestuoasă. Trebuie să aibă mai mult de douăzeci de camere. Ce făcea o femeie singură în ditamai căsoaia? Aşteptă puţin la intrare, apoi sună. Casa părea abandonată.

Uşa din lemn de culoare neagră cu conturul din cupru se deschise încet, iar în prag apăru un majordom în livrea, chel ca un bec, mândru şi tacticos, care îi aruncă lui Malko o privire bănuitoare. Acesta zări în spatele lui un hol care, prin comparaţie cu Versailles, făcea din celebrul castel o locuinţă de doi bani. Era luminat de două candelabre imense, avea pereţii plini de tablouri ale

pictorului Gainsborouh[9], cel mai mic dintre ele valorând pe puţin cinci sute de mii de dolari. Se pare totuşi că mama Erikăi nu pierduse chiar toată averea în urma divorţului.

— *Mijnheer*? întrebă majordomul cu guturalul accent olandez.

S-ar părea că nu putea să pronunţe decât litera „r”. Malko îi dădu cartea de vizită şi îi răspunse în germană:

— Sunteţi amabil să o anunţaţi pe baroana Margrit că prinţul van Linge doreşte o întrevedere de câteva minute?

Impresionat, majordomul luă cartea de vizită, deschise larg uşa şi îl conduse pe Malko într-un salonaş cu pereţii lambrisaţi, unde îl instala cu tot fastul datorat unui membru din Gotha. În imensa locuinţă nu se auzea nici un zgomot. Malko aşteptă aproape douăzeci de minute, numărând de câte ori scârţâia parchetul, admirând parcul în care se plimbau câţiva păuni. Numai uneori liniştea era tulburată de ţipătul vreunei păsări codate. Abia auzi când se deschise uşa în spatele lui.

Baroana van Deyssel era destul de minionă, fină, îmbrăcată într-un taior sobru Chanel deschis în faţă şi cu o bluză din mătase aceeaşi marcă, ce se mula pe pieptul la fel de frumos ca ăl fiicei ei. Figura, cu trăsături mult mai fine decât ale Erikăi, cu gura mare şi cărnoasă, era încadrată cu părul negru al cărui breton îi ajungea până la sprâncene. Înaintă spre Malko şi spuse cu un zâmbet larg care îi

9 Pictor englez (Thomas – n. în 1727 şi mort în 1788 la Londra). A pictat portretele unor aristocraţi ai vremii, precum şi numeroase peisaje de un farmec tulburător, (n. t.).

dezvălui dinţii mici şi regulaţi, cu o voce de un snobism bine regizat:

— Prinţe, ce mult mă bucur să vă văd!

După felul în care îi vorbise, s-ar părea că se cunoşteau de când erau copii! Malko îi luă mâna şi i-o sărută. Observă trei lucruri la ea: în primul rând, baroana purta perucă brunetă, apoi, avea lentile de contact care îi imprimau privirii un aer ciudat, halucinant şi fix. Şi, în sfârşit, culmea sofisticării; lentilele ei de contact se asortau cu părul. Malko era sigur că nu avea ochii închişi la culoare. Dar toate astea nu o împiedicau să fie o femeie frumoasă şi puternică, cu picioare fine şi bine proporţionate, iar corpul semăna cu cel al fiicei ei. În jurul ei plutea un parfum discret: Chanel nr. 5.

Ea se aşeză în faţa lui, iar majordomul aduse imediat un platou cu ceai şi fursecuri. Ceştile erau dintr-un porţelan delicat albastru deschis, iar ceainicul pântecos, trebuie să fi aparţinut multor generaţii. Deasupra şemineului, trona un portret enorm al baronesei, dar puţin cam prea ajustat.

— Ce surpriză plăcută mi-aţi făcut, spuse ea pe un ton afectat. La Haga nu mă întâlnesc cu prea multă lume. Dar cred că îi cunoaşteţi pe verişorii mei Selys-Longehamps?

Malko profitase cândva din plin de farmecele unei tinere contese de Selys-Longehamps, iar legătura lor a fost deliciul bârfelor la petrecerile din oraş, de la Viena şi de la Bruxelles.

— Aşa este, recunoscu el. Amândurora ne plăcea foarte mult Wagner. Am fost şi la un festival minunat la Bayreuth.

— Ah, Wagner! oftă baroana van Deyssel.

În realitate, Malko şi cucerirea lui, cât timp a durat festivalul, nu scoseseră nasul afară din hotel decât ca să le dăruiască prietenilor biletele lor. Amândoi detestau opera. Malko încerca să intre pe teflonul pe care voia. Îl găsi în momentul în care se aplecă să-i ofere zaharniţa baronesei.

— Ia te uită, folosiţi acelaşi parfum ca fiica dumneavoastră!

Miratã, Margrit lăsă să-i cadă cubul de zahăr în ceaşcă.

Aceasta a fost singura ei reacţie. Lentilele de contact ascundeau schimbările expresiei din priviri. Zâmbi.

— O cunoaşteţi pe Erika?

— Am întâlnit-o, spuse Malko.

Margrit van Deyssel îşi scutură bretonul puţin cam rigid.

— Nu mi-a spus că v-aţi întâlnit! Ce urât din partea ei!

Nu părea la locul lui să povestească despre moarte şi sânge în acest salon atât de aristocratic.

— Am cunoscut-o pe fiica dumneavoastră în împrejurări puţin mai speciale, preciză cu suavitate Malko.

Baroana râse puţin cam ascuţit.

— Oh, dar Erika este foarte specială, extrem de independentă. Nu duce cu nici un chip viaţa pe care mi-am dorit-o pentru o fată de rangul ei. În schimb, este foarte inteligentă.

— Nu mă îndoiesc de acest lucru, spuse Malko. A încercat să mă omoare într-un mod destul de ingenios...

Baroana puse ceaşca jos puţin cam brusc, apoi îi

adresă un zâmbet plin de amabilitate, dar puţin crispat.

— Glumiţi!

— Deloc, spuse Malko.

— Aţi avut... o aventură cu ea? V-aţi certat?

— Ba nu, o corectă Malko.

Îi povesti pe îndelete cum s-a întâlnit cu Erika fără să uite nici un amănunt, nici chiar scurta lor idilă, cu voita intenţie de a şoca. După aceea despre dublul asasinat cu tot ce implica acest lucru. Margrit van Deyssel îşi aprinse o ţigară cu mâna tremurândă.

— Este îngrozitor! spuse ea în final. Nu înţeleg. Am crescut-o pe Erika cu principii sănătoase morale şi spirituale. Fireşte că are opinii politice cu care nu sunt de acord, dar este doar o reacţie, nu-i aşa? Tatăl ei a dezamăgit-o foarte tare. Ce o fi apucat-o? Nu pot să cred că a vrut să vă omoare. Ea, care este atât de blândă! Adoră să fie mângâiată şi alintată. Cred că nu mai este în toate minţile.

— Ştiţi totuşi ceva despre trecutul ei de militantă de stânga? sublinie Malko.

Baroana îşi tamponă ochii cu o batistuţă brodată. Era greu de spus dacă era supărată sau juca teatru.

— Bineînţeles că ştiu, recunoscu ea cu ochii scăldaţi în lacrimi, dar am crezut că este o greşeală a tinereţii.

— Ştiţi cu ce se ocupă în acest moment?

— Nu prea. Mi-a spus că studiază arta şi sociologia.

— Din ce trăieşte?

Baroana se îmbujoră uşor.

— A refuzat mereu să o întreţin eu: Dar îi trimit din când în când câte o sumă mică de bani, atunci

când îmi cere. Prin scrisori post-restant sau prin intermediul prietenilor. Nu prea stă într-un loc.

Era din ce în ce mai ciudat. Acum Margrit van Deyssel îşi punea picior peste picior aproape la fiecare întrebare. Atmosfera deveni dintr-o dată tensionată.

— Aţi auzit de un băiat pe nume Jan Kloos?

Baroana nu reacţionă în nici un fel.

— Jan Kloos? Nu, nu cred. De ce mă întrebaţi?

— Probabil că este amantul ei şi cu siguranţă şi complice. Priviţi.

Îi întinse o fotografie la care se uită repede şi o lăsă din mână cu o exclamaţie de groază.

— Este îngrozitor. De unde vine băiatul ăsta?

— Din puşcărie, spuse Malko. Dar se va întoarce acolo, dacă nu va fi ucis înainte. El a pus bomba care era să mă trimită în ceruri şi care a omorât un poliţist sub ochii mei. Trec peste *curriculum vitae...*

Mama Erikăi părea pierdută. Tăcerea se prelungi câteva secunde, apoi Margrit se uită ciudat la Malko şi îl întrebă cu nesiguranţă în glas:

— Dar după cartea de vizită, am crezut că... Cine sunteţi de fapt? Şi cum...

În punctul în care ajunsese. Malko putea să-i spună adevărul.

— Ei bine şi eu duc o viaţă „dublă”, începu el. Sunt într-adevăr prinţul Malko Linge, dar lucrez în acelaşi timp pentru Serviciile de Informaţii americane. Aşa am cunoscut-o pe Erika.

— Şi ce doriţi de la mine?

— Să mă ajutaţi s-o găsesc pe fiica dumneavoastră înainte ca lucrurile să se înrăutăţească.

Se lăsă din nou tăcerea. Margrit van Deyssel îşi tamponă ochii, apoi se ridică brusc.

— Vă rog să mă scuzaţi, făcu ea cu glas stins, trebuie să-mi revin. Veniţi cu mine, vreau să aflu mai multe despre istoria asta.

Ea se clătină de parcă o apucase ameţeala şi Malko fu nevoit să o sprijine. Baroana se lipi imediat de el. O greutate călduţă şi plăcută. Susţinându-se unul pe celălalt, urcară scara monumentală şi ajunseră în dormitorul somptuos şi romantic, cu pereţii tapisaţi cu catifea albastră, cu un pat imens din lemn aurit. Singurul obiect modern din încăpere era un video Akai. Baroana dispăru în debara. Când reveni, era îmbrăcată într-un halat de casă din mătase thailandeză, încheiat în faţă cu o mulţime de năsturaşi, din care se vedea doar gâtul fin şi aristocratic. Se aşeză la masa de toaletă a cărei oglindă era plină de jur-împrejur de fotografii şi îşi şterse rimelul care se întinsese pe obraji.

— Tot ce mi-aţi povestit este îngrozitor! oftă ea. Uitaţi-vă la fetiţa mea!

Malko se aplecă peste toaletă şi examina cu atenţie fotografiile. Era Erika la toate vârstele, la trei anişori, goală-goluţă, o fetiţă bosumflată cu codiţe, apoi o adolescentă în costum de baie întreg, cu superbul ei piept bronzat, ţinând-o pe mama ei de mijloc.

— Aici eram la Marbella acum patru ani, spuse Margrit van Deyssel. Este frumoasă, nu-i aşa?

— Superbă, spuse Malko.

Mama Erikăi se uită la el.

— Of, ce proastă sunt! Nu-mi vine să cred că Erika a avut o aventură cu dumneavoastră, aşa, pur şi

simplu, fără să vă cunoască.

— Poate a avut un motiv special, zise Malko.

— Nu fiţi aşa modest, ganguri baroana pe acelaşi ton monden. Sunteţi fermecător. Totuşi, din prima seară, eu care i-am inoculat anumite principii!

Discuţia lor devia de la subiect. Malko avea chef să-i spună că nici faptul de a pune bombe nu era prea moral şi nu se învăţa la Couvent des Oiseaux... Nu reuşea să poarte o discuţie serioasă cu ea. Avea senzaţia că se prefăcea mai superficială decât era... Telefonul sună, iar ea răspunse. Pe marmura toaletei, el zări atunci un praf albicios, chiar lângă batista baroanei. Îl adună imediat în batista lui. Dar mama Erikăi era deja lângă el.

— Acum o să vă interoghez, spuse el surâzându-i. Spuneţi-mi, ce ştiţi despre fiica dumneavoastră? Vă mai întâlniţi cu ea?

Baroana se aşează pe taburetul din faţa toaletei şi se uită la el.

— Da, bineînţeles. Uneori, ea îmi dă telefon. Dar nu îmi spune niciodată unde este. A fost traumatizată de tatăl ei care o caută peste tot... Doar ca să am din când în când veşti despre ea. Câteodată, vorbim destul de mult.

— Când v-a sunat ultima oară?

Ea ridică sprâncenele mirată.

— Să mă gândesc. Acum vreo patru zile.

Exact în momentul în care Erika pregătea asasinarea lui Malko. Dacă colonelul van Nuys avea dreptate, fata participase deja la două omoruri. Malko se hotărî să meargă mai departe.

— Voi aborda un subiect delicat, spuse el. Cunoaşteţi înclinaţiile sexuale ale fiicei

dumneavoastră?

Margrit van Deyssel rămase cu gura căscată. Apoi clipi repede din pleoape şi îşi puse din nou picior peste picior.

Uitând că s-a schimbat şi îşi dezveli o porţiune din coapsă.

— Ce vreţi să spuneţi? Eu…

— Nu este o întrebare fără rost, continuă el. Este foarte important. Fiica dumneavoastră are vreo trăsătură fetişistă sau cam aşa ceva? Nu sunteţi obligată să cunoaşteţi acest lucru.

Baroana se făcuse roşie ca racul.

— Mă faceţi să mă simt îngrozitor! murmură ea. Nu-mi place să vorbesc despre lucrurile astea. Se poate ca Erika să fi fost influenţată de anumite secrete pe care i le-am povestit despre tatăl ei…

— Ce anume?

Margrit van Deyssel se tulbură din nou.

— Ei bine. Tatăl ei, soţul meu. Era, ca să spun aşa, un obsedat sexual. Făceam dragoste toată ziua; indiferent în ce loc. Erika ne-a surprins de câteva ori. El mă obliga să nu port niciodată lenjerie intimă, ca să fiu întotdeauna pregătită. Nici el nu purta.

— Dar nu este un viciu, observă Malko.

— Oh, chiar credeţi? izbucni ea brusc înfuriată. Într-o zi, când ne-am dus la Saint-Moritz, el a oprit maşina în creierul munţilor, m-a tras afară şi m-a posedat pe un nămete de zăpadă, chiar în faţa şoferului. Atunci am răcit, iar vacanţa mea a fost un dezastru.

— Vă mulţumesc, spuse Malko. Din păcate, acest lucru îmi confirmă bănuiala. Fiica dumneavoastră este implicată în două evenimente sângeroase.

Există o singură cale de salvare: să o găsiţi imediat.

— Dar o va aresta poliţia! O vor duce la puşcărie. Este îngrozitor.

Avea din nou lacrimi în ochi şi rimelul începu să-i curgă pe obraji. Malko se aşeză în faţa ei pe alt taburet.

— Margrit, începu el, folosind pentru prima oară prenumele, vreau să fac o înţelegere cu dumneavoastră. Ajutaţi-mă să o găsesc pe Erika înainte să fie prea târziu. În schimb, vă dau cuvântul de onoare că nu va avea prea multe necazuri, deşi a făcut ce a făcut... De fapt, nu ea ne interesează pe noi...

Colţurile gurii lui Margrit se lăsară în jos. Abia îşi reţinea lacrimile.

— Cum aş putea să vă cred?

— Trebuie, spuse Malko. Uitaţi-vă la mine.

Ea îl ascultă şi păru fascinată de ochii aurii ai lui Malko. Buzele se mişcară încetişor şi murmură:

— Vă cred. O să încerc.

— Când va suna, încercaţi sub orice pretext să aflaţi unde este.

Baroana clătină din cap. Apoi se aplecă brusc şi îl cuprinse de mijloc pe Malko, care se ridicase în picioare şi îşi lipi faţa de pieptul lui.

— Oh, este îngrozitor, hohoti ea. Trebuie s-o salvez pe fetiţa mea!

Ridică spre el faţa scăldată în lacrimi, tremurând. El o cuprinse în braţe cu blândeţe. Corpul subţire se lipi de el, iar gura şopti lângă gâtul lui:

— Nu o am decât pe Erika! Mă plictisesc îngrozitor aici.

Malko îi mângâie părul drept care o făcea să

semene cu o păpuşă japoneză.

— De ce purtaţi perucă? o întrebă el.

Pe toaletă era o fotografie a Margritei pieptănată cu un superb coc blond. De obicei, brunetele se făceau blonde şi nu invers...

— Am avut un accident, murmură ea şi am rămas aproape cheală. Mai sunt şi mioapă pe deasupra şi m-am gândit să îmbin utilul cu plăcutul. De ce? Nu îmi stă bine brunetă?

— Ba da, spuse Malko.

Ea îl observa, cu privirea ridicată spre el. Era patetică. Rimelul începuse să-i curgă, iar lentilele de contact îi dădeau aerul unui mutant. Malko se gândi că singurul lucru care ar putea s-o liniştească era să-i arate că, era încă o femeie frumoasă. Când buzele lor se atinseră, ea deschise gura supusă, iar limba veni în întâmpinarea limbii lui Malko. Sărutul lor era în toi, când se auziră două bătăi uşoare în uşă. Malko avu totuşi timp să-şi dea seama că şi sânii mamei erau la fel de frumoşi ca ai fiicei. Ea se desprinse din îmbrăţişare, răsuflând sacadat şi strigă cu vocea cea mai mondenă:

— Da, Bernardt?

— A sosit masorul, doamnă! strigă majordomul prin uşă.

— Cobor imediat!

Ea îşi netezi capotul cu ochii strălucitori şi murmură:

— Dumnezeule! Am înnebunit. Ce o să credeţi despre mine? Nici măcar nu ne cunoaştem!

Malko îi luă mâna cu gentileţe şi i-o sărută uitându-se în ochii ei.

— Sper să ne cunoaştem mai bine.

Privirea coborî şi atinse cu degetele pieptul ascuţit şi ferm pe sub halatul din mătase thailandeză. Margrit închise ochii şi protestă cu blândeţe:

— Nu-mi faceţi asta, vă rog, sunt foarte sensibilă. Şi-apoi, a trecut atâta timp de când n-am avut un bărbat!

— Am promisiunea dumneavoastră în legătură cu Erika, spuse Malko. Este urgent. Stau la *Krasnapolski,* la Amsterdam.

— Vă sun, îi promise ea. Imediat ce va fi posibil.

— Vă rog să nu-i pomeniţi nimic despre vizita mea, fireşte.

— Vă jur.

El o luă din nou în braţe şi o sărută doar pentru plăcerea de a-i simţi pântecele fremătând lipit de el. Baroana Margrit trebuie să fie o bucăţică mai bună decât fiica ei. El se desprinse din îmbrăţişare cu părere de rău. Majordomul aşteptă în capul scării şi îl conduse până la uşă cu ceremonial.

În timp ce mergea pe St. Hubertusweg, se gândi că vizita lui fusese fructuoasă din toate punctele de vedere. Baroana Margrit era într-adevăr o persoană ciudată. Puţin şireată, dezarmată, puţin ţăcănită şi artificială. Dar extrem de excitantă...

Ce făcea oare închisă singură în căsoaia asta din Haga, în vreme ce ar putea fi la Saint-Moritz sau la Marbella colecţionând iubiţi?... Şi aici era un mister. În orice caz, era singura pistă pe care o avea ca s-o găsească pe Erika şi să zădărnicească lovitura care se pregătea.

Faptul că era într-adevăr un prinţ îi aducea uneori şi avantaje. Baroana van Deyssel nu ar fi adus în dormitor un simplu poliţist.

*

Malko despături cu grijă batista şi o puse pe biroul colonelului van Nuys.

— Aveţi vreun mijloc rapid de identificare a prafului din batistă?

— Dacă este simplu, da, răspunse ofiţerul superior.

Sună şi un soldat luă batista lui Malko pusă într-un plic pe care colonelul scrisese ceva. Acesta îşi aprinse pipa şi spuse:

— Am noutăţi…

— Aţi…

— Nu, nu, este doar o verificare. Arma cu care s-a tras în dumneavoastră şi pe care Jan Kloos a aruncat-o provine dintr-un lot ascuns în depozitul nostru de Lucien Schoor, bărbatul care a fost găsit înjunghiat… Prin urmare, cercul s-a restrâns, ne aflăm în faţa aceleiaşi afaceri.

Malko povesti şi el lunga vizită la baroneasă. Colonelul nu mai putea de bucurie.

— Vedeţi că vă descurcaţi!

Se auzi o bătaie în uşă. Era soldatul cu o foaie de hârtie şi cu batista lui Malko spălată şi călcată. Colonelul citi repede raportul şi făcu ochii mari.

— Ştiţi ce aţi avut în batistă?

— Bănuiesc.

— Cocaină.

Malko tăcu. Prin urmare, baroana nu era chiar atât de curată precum părea. Malko simţise bine că era ceva necurat la mijloc. Îşi schimbase impresia despre ea. Colonelul întrerupse tăcerea.

— Domnule Linge, ne lipseşte esenţialul. Aceste asasinate şi aceste acţiuni, în aparenţă fără legătură între ele, au cu siguranţă un scop precis şi foarte serios. Trebuie să dezlegăm misterul, căci altfel…

Altminteri, vor avea o mare problemă. Malko îşi storcea mintea, dar tot nu vedea ce puteau complota înfricoşătorul Jan Kloos şi apetisanta Erika. Cu toate astea, ferocitatea acţiunilor acestora arată că nu era o glumă de cercetaşi… Şi doar Margrit van Deyssel putea să ia legătura cu fiica ei. Totul depindea numai şi numai de ea.

— Sper să aveţi noutăţi în curând, spuse colonelul van Nuys.

Malko îşi dădu seama deodată că se juca cu focul. Dacă Erika era atât de periculoasă cum o credeau agenţii din BVD, demersul lui Malko pe lângă mama ei o va înfuria la culme. Astfel, veştile vor sosi sub formă de rafală de mitralieră sau ca explozia unei bombe. Era o mare prostie să moară la Amsterdam.

Capitolul VIII

Colonelul van Nuys puse cu grijă în dosar raportul analizei batistei lui Malko, trase un fum din pipă şi spuse:

— Ar trebui să-l anunţăm pe domnul John Fitzpatrick ce aţi descoperit. De la începutul acestei afaceri, am fost convins că totul este îndreptat împotriva americanilor.

Liniştea olandezului era bine-venită: trăgea fără grijă din pipă ca şi cum totul era bine şi frumos.

— Mă duc eu să-i spun, zise Malko.

De la Kennedylaan, sediul BVD-ului până la

Ambasada SUA, erau doar zece minute de mers pe străduţele liniştite din Haga, străbătute de micuţele şi cochetele tramvaie roşii. Ambasada SUA era un bloc de ciment mare de patru etaje, cu ferestre trapezoidale cu grilaje la parter. Două camere video, agăţate sus pe faţadă, supravegheau vizitatorii. Iar intrarea era apărată de un grilaj impresionant ca poarta închisorii Sing-Sing... Aspectul respingător contrasta în mod curios cu piaţeta umbrită de copaci şi înconjurată de straturi de flori înspre care dădeau ferestrele ambasadei. Olandezii se străduiau din răsputeri să nu înspăimânte populaţia. Pe trotuarul bulevardului Loewensteinlaan, de-a lungul celeilalte faţade a ambasadei, puseseră o jardinieră lungă cu flori care nu reuşea să ascundă în totalitate zidul din beton construit împotriva atentatelor.

John Fitzpatrick îl întâmpină pe Malko în cămaşă, supărat foc. Aflase şi el descoperirile în legătură cu pistolul Herstall folosit de Jan Kloos.

— Acum suntem siguri, spuse el. Şi eu care trebuie să plec peste o săptămână în vacanţă în Malaiezia! Măcar de nu s-ar mai întâmpla nimic până atunci!

— Rugaţi-vă lui Dumnezeu! îl sfătui Malko. Am nevoie de un permis ca să mă duc la Dispatching Center din Rotterdam ca să mă întâlnesc cu superiorii lui Tom Vander. Sunt aproape sigur că acolo se află cheia misterului. Sergentul nu a fost ucis degeaba, dacă într-adevăr a fost ucis...

Şeful centralei arătă spre telefon.

— Nimic mai simplu. Întrebaţi de maiorul Gordon Wilson. Îi telefonez chiar acum. Dar, nu trebuie să facem valuri, să fim totuşi foarte discreţi. Nu vreau

ca telexurile să curgă spre Langley. S-au gândit să ne trimită crucişătorul *New Jersey* acum când nu mai avem nevoie de el la Beirut...

*

Malko se învârtea ca un şobolan otrăvit într-o regiune din nordul Rotterdam-ului, pe lângă autostrada E 36 ce ducea la Utrecht. Era un amalgam de sate. De câmpii, de zone industriale, foste pământuri smulse mării, netede ca-n palmă, iar Malko căuta în acest ioc „Quick Dispatch Center”.

Explicaţiile lui John Fitzpatrick fuseseră prea scurte... Până la urmă băgă într-un taxifon câteva monede de douăzeci şi cinci de centi şi află drumul de la secretara maiorului Wilson, care de fapt se afla la doi paşi!

Ajunse în sfârşit într-un mic parc industrial aflat între autostrada E 36 şi Capelseweg, o şosea perpendiculară. În sfârşit, găsi ceea ce căuta: la intersecţia străzii Lyphantsebaan cu Schinkenkelsebaan, era o clădire cu trei etaje, maronie cu nişte benzi roşii, împrejmuită cu un gard de metal, unde nu se vedea nici un semn din exterior. Doar câteva vehicule aparţinând US Army staţionau în curte, cu plăcuţe verzi. Nu era nici o diferenţă între acest imobil şi celelalte clădiri comerciale din jur. Nicăieri nu flutura drapelul american. Malko arătă legitimaţia şi fu condus la şeful centrului care era într-un fel de cuşcă cu geamuri aşezata deasupra sălii calculatoarelor. Aici lucrau vreo sută de persoane, dintre care două

treimi de olandezi repartizaţi în posturi „non sensibile”.

Gordon Wilson era un maior din Seabees[10]. Cu ţigara între buze. Un poster cu o semiremorcă Mack decora biroul şi celebra fotografie a puşcaşilor marini care înfigeau drapelul american pe Iwo Jima în 1945. Îi arătă cu ţigara autostrada dreaptă care se vedea de ia fereastră.

— Nu e prea vesel, nu-i aşa? Din fericire, suntem la zece minute de Rotterdam. Dar Rotterdam-ul nu e ca New York-ul…

Fiind ras de pe faţa pământului în timpul războiului, Rotterdam-ul a fost reconstruit ca un oraş în întregime nou, cu fantezia unui computer. Aici se adunau zeci de kilometri de cheiuri ce aparţineau zonei portuare provocând aglomerările cele mai sinistre ale lumii civilizate, nemaivorbind despre vremea care era tot timpul mohorâtă. Americanul se uită la ceas. Un Rolex ce cântărea un kilogram.

— Veniţi, discutăm în timp ce mâncăm.

Ajunseră într-un mic restaurant din satul Capelse şi se aşezaseră la o masă, servind specialitatea zilei, o tocăniţă plină de sos care te făcea să devii vegetarian. Dar nici mâncarea nu îl făcea pe maiorul Wilson mai amabil.

— Am primit instrucţiuni de la Dumnezeu-Tatăl să răspund la toate întrebările pe care mi le puneţi. Sunt la dispoziţia dumneavoastră.

— Cu ce se ocupă Dispatching Center?

Maiorul Wilson bău o jumătate de litru de bere, apoi îi explică:

10 Corpul de geniu al puşcaşilor marini, (n. a.).

— Este foarte simplu, noi controlăm aprovizionarea trupelor americane din NATO cu armament. Acesta vine prin Rotterdam, Anvers şi mai rar prin Hamburg. Săptămânal sau chiar la cincisprezece zile, cheiul Prinses Beatrix este închis de securitate şi se descarcă câteva sute de containere. După aceea, cu ajutorul computerelor noastre, marfa este expediată în diferite unităţi din Germania, Olanda şi Belgia. Simplă rutină. Însă, în cazul unui conflict, acest lucru devine extrem de important. Avem planuri alternative care permit multiplicarea capacităţii de zece ori. Totul este pe un program pe calculator.

— Ce trece prin centrala dumneavoastră?

— Absolut totul. De la bomba atomică la guma de mestecat, trecând drept automobile, încălţăminte, hrană sau televizoare... E o treabă de tot râsul. Dacă nu am fi avut calculatoare, nu făceam nimic. Cargourile nu mai au loc la cheiuri, descarcă, apoi pleacă bine-mersi şi noi trebuie să ne descurcăm...

— De ce este atât de discret sediul dumneavoastră?

Americanul îi făcu şmechereşte cu ochiul.

— Pentru securitate! Suntem o unitate „sensibilă”. Zona este înconjurată de o unitate de puşcaşi marini. Dar cea mai bună protecţie a noastră este ceea ce nu ştim. Militanţii pentru pace nu au ajuns niciodată până aici. Norocul lor, căci am o mitralieră care abia aşteaptă să-şi facă treaba...

Îşi termină berea rostind aceste cuvinte ca o sentinţă.

— Dar de ce sunt interesaţi de ce faceţi dumneavoastră?

— Pentru aceleaşi fleacuri obişnuite! Contribuţia noastră la război... Mai bine să fii comunist decât un om mort... Dar eu o să-i bat la popou până o să le ajungă în gură...

Malko îl lăsă să se mai potolească.

— Ce funcţii avea Tom Wonder, sergentul care a murit acum câteva săptămâni?

— Programator la calculatorul central, răspunse Gordon Wilson, după ce comandase două pahare de coniac Gaston de Lagrange. Era un tip pe cinste din Indiana.

— Ce făcea de fapt? insistă Malko adulmecând coniacul ce îi fusese pus în faţă.

— Ei bine, el înregistra mărfurile care erau descărcate şi „quick dispatching" „hrănea" calculatoarele de la departamentul „intrări". Dar mai sunt încă doisprezece care fac acest lucru, care lucrează în schimburi, fiindcă telexurile sosesc fără încetare. Vapoarele sunt întoarse din drum, sosesc ba cu întârziere, ba prea devreme, camioanele rămân în pană. Depozitele nu sunt anunţate din timp şi uite aşa. Este o vânzoleală permanentă!

— Se ocupa de un sector anume? Arme? Muniţii?

Maiorul clătină din cap.

— Nu. În containere erau de toate:

— Înţeleg, spuse Malko. Noi credem că sergentul Wonder a fost asasinat. Omor ce are legătură cu activitatea profesională, fireşte. Dumneavoastră ce părere aveţi?

Gordon Wilson puse ţigara în scrumieră şi luă o gură de coniac. Îl ţinu un timp în gură ca să-i simtă mai bine aroma, apoi spuse:

— Ştiu. Tipii din Army Intelligence m-au ţinut pe

jar vreo două ore, întrebându-mă dacă o făcea singur prin closete, dacă avea o prietenă, chestii din astea, l-au interogat şi pe toţi prietenii lui, dar nu au ajuns la nici un rezultat. Eu nu cred în povestea asta. Tom Wonder era un băiat bun şi liniştit. În fiecare dimineaţă înainte de masă alerga în jurul clădirii. Seara, se ducea în apartamentul din Rotterdam cu Golful lui. Cred că se regula, dar era foarte discret... Am încercat să scot ceva de la prietenul lui Miki Marshall care făcea echipă cu el, dar nu ştie nimic... De altfel, nimeni n-a venit să ne pună o bombă de când s-a întâmplat...

— De când a murit au mai sosit materiale?

— Bineînţeles! De trei sau patru ori. Nu s-au luat măsuri de prevedere în plus.

— Material sensibil?

Din ce în ce mai îmbujorat, maiorul se aplecă peste masă cu un aer misterios.

— Cum numiţi dumneavoastră muniţia pentru un tun de o sută cincizeci şi cinci de milimetri cu încărcătură nucleară? A trecut ca o scrisoare pe la poştă... Eu vă spun că tipii ăştia din Army Intelligence sunt paranoici. Bietul băiat s-a înhăitat cu nişte tâmpiţi de olandezi care l-au forţat să se drogheze. Aici toată lumea o face. Duceţi-vă la Amsterdam şi o să vedeţi. Eu aş arde porcăria asta cu aruncătorul de flăcări...

Din punct de vedere politic, maiorul Gordon Wilson se situa probabil puţin mai la dreapta lui Gingis Han. Din păcate, nu îi era de nici un ajutor lui Malko. Scoase din buzunar fotografia, Erikăi van Deyssel.

— Aţi văzut-o vreodată pe această fată?

Bărbatul se aplecă deasupra fotografiei cu interes, apoi se uită la Malko cu o privire strălucitoare.

— Niciodată, dar mi-ar face plăcere. Cine este?

— Cea pe care o bănuim că ar fi ajutat la asasinarea sergentului Wonder. Este o activistă antimilitaristă foarte periculoasă.

Maiorul făcu ochii mari şi puse degetul mare pe fotografie.

— Spuneţi-mi, aici sunteţi dumneavoastră? Ce căutaţi cu ea?

În voce i se citea deja o undă de bănuială.

— Este o informaţie „clasată”, răspunse Malko cu suavitate. Nu am dreptul să vă răspund la întrebare. Dacă printr-o întâmplare o întâlniţi, trebuie neapărat să-l anunţaţi pe domnul Fitzpatrick, la ambasada dumneavoastră din Haga.

Plăti şi îl lăsă pe maiorul Gordon Wilson cu coniacul lui. Era dezamăgit. Moartea sergentului Wonder nu era întâmplătoare, ci o piesă dintr-un puzzle superpericulos. Din nou se lovea de un zid. Înainte să plece din restaurant, Malko o sună dintr-o cabină pe Margrit van Deyssel. Majordomul îi spuse că baroana a plecat şi nu ştie când se întoarce. Malko îi spuse cine este. Nu-i rămânea decât să se întoarcă la Amsterdam.

*

Malko frână brusc şi era cât pe ce să treacă de bifurcaţia SS 104 care ducea în centrul Amsterdamului. Cât a durat drumul, s-a gândit atât de mult, încât mai avea puţin şi îi crăpa capul. Dar se uita mereu în oglinda retrovizoare. Pistolul

extraplat era pus pe jos, cu un glonţ pe ţeavă. Începuse să plouă din nou, iar bicicliştii, stoici, pedalau pe bicicletele lor negre şi înalte neluând în seamă ploaia. Se îmbolnăvea numai la gândul că se va trezi singur în camera lui de la hotel. Se uită la ceas. Era trei fără un sfert. De ce nu s-ar duce să-şi petreacă timpul pe la librăria de pe Nesstraat? Ştia că, după atentat, poliţia l-a interogat pe librarul bărbos, dar nu aflase nimic. Poate că era bine să mai insiste.

Printr-o minune, găsi un loc de parcare lângă canalul Grimburgwal. Chiar în capătul străzii. Oamenii terminau de mâncat într-un mic restaurant vopsit tot în alb, situat chiar pe malul canalului cu apa murdară. Malko o luă pe jos, sperând ca ploaia să nu-l ude prea tare.

Inima începu să-i bată mai tare. Ghemuit în faţa uşii, librarul se pregătea să închidă ziua în amiaza mare! Nu îl văzu pe Malko care se uita în vitrină şi se sui pe o bicicletă neagră pornind în contrasens pe Nesstraat. Începea bâlciul! Malko stătu puţin în cumpănă. Dacă îl urmărea cu maşina pe sensul unic, librarul putea să-l observe. Dacă înconjura pâlcul de case, îl pierdea în mod sigur. La noroc, îl lăsă pe librar să înainteze o sută de metri, apoi urcă străduţa îngustă cu BMW-ul. Nu lua în seamă semnele furioase ale trecătorilor. Slavă Domnului că nu veneau alte maşini din faţă, apoi intră în legalitate când ajunse în piaţa Dam. Biciclistul o înconjură şi o luă pe Damrak. Malko fu cât pe ce să-l piardă de câteva ori. Amsterdam era într-adevăr, un oraş făcut special să fie străbătut pe două roţi... Mai avea puţin şi se ciocnea cu tramvaiele, cu maşinile,

cu pietonii, trecea cu încăpăţânare pe roşu. În Olanda pietonii aveau prioritate oricând.

Când ajunse în Haarlemmerweg, crezuse că l-a pierdut pe librarul bărbos, acceleră şi până la urmă, îl descoperi în spatele lui. Ajunseră astfel în Haarlem, un cartier liniştit situat în vestul oraşului, cu căsuţe mici şi spălăcite. Bărbosul se opri într-o băcănie, cumpără nişte roşii şi dispăru pe strada Van der Hoop, la numărul 85.

Malko parcă BMW-ul puţin mai departe şi intră pe uşa pe care dispăruse librarul. Văzu o scară strâmtă şi abruptă ca o schelă. Coridorul mirosea a cartofi prăjiţi şi a murdărie. Pe uşă nu era trecut nici un nume, ci numai numerele apartamentelor. Când se pregătea să plece, de pe scară apăru o femeie şi îi spuse ceva în olandeza. Luat prin surprindere, Malko răspunse:

— Îl caut pe Leo.

— Stă sus, spuse femeia.

Ea începu să coboare, iar Malko trebui să urce! Ca să nu-i trezească bănuieli. Îndată ce femeia plecă, el coborî aşa-zisa scară şi se urcă în BMW perplex. „Leo” era un nume destul de obişnuit, dar oricum era o coincidenţă bizară. Rămase în BMW ca să pândească uşa. Ce trebuia să facă? Să cheme BVD-ul? Până s-ar fi mişcat agenţii, tipul avea timp să fugă de zece ori.

Se resemnă la un filaj mai puţin glorios. După ce găsi la radio un post cu muzică. Începu să se plictisească. În curând, aflase tot ce se petrecea în cartierul Haarlem. Nu era prea pasionant...

Se scurse o oră. Îi era teamă să nu aţipească. Uşa cu numărul 85 rămânea cu încăpăţânare închisă.

Dar deodată, descoperi cu o tresărire în piept o maşină care fusese ascunsă de un tramvai oprit. Erau doi bărbaţi înăuntru. Cel din dreapta coborî. Era un blond cu ochelari rotunzi care intră la numărul 85, în timp ce maşina plecă şi trecu pe lângă Malko. Acesta zări într-o fracţiune de secundă, prin parbrizul celeilalte maşini, barba roşcată şi ochii bulbucaţi ai lui Jan Kloos!

*

Încercă să noteze numărul, dar altă maşină trecu în faţa lui, acoperindu-l. Până să pornească şi să ia o curbă, sosea un tramvai. Furios la culme. Malko pierdu mult timp. Înjurând în gând. Ajunse în fine pe o stradă principală, Van Hallstraat şi se pomeni în fluxul circulaţiei intense din Haarlemmerweg. Jan Kloos putea să o fi luat ori la dreapta, ori la stânga. Avea prea mult avans. Îl pierdu a doua oară. Făcu să-i scrâşnească pneurile la o curbă şi o luă din nou spre Van der Hoopstraat. Se ruga în gând ca blondinul să nu o fi şters între timp...

În faţa uşii cu numărul 85 nu era nimeni. La douăzeci de metri zări o cabină telefonică, Malko se scotoci prin buzunare.

Nu găsi nici o monedă... Se năpusti în băcănia de alături şi căută să facă rost de câteva monede pe care le îndesă în aparat. Dar la sediul BVD-ului nu răspundea nimeni. Probabil că centralista îşi făcea unghiile. Cu ochii pe uşa cu numărul 85, Malko spumega de furie. În sfârşit, o voce răguşită îl anunţă că avea legătura cu BVD.

— Cu colonelul van Nuys, urlă Malko în receptor.

Este urgent!

Fu nevoit să aştepte din nou. Monedele se auzeau căzând inexorabil. În fine. Vocea răguşită anunţă:

— Colonelul van Nuys este în şedinţă cu directorul general, nu poate fi deranjat.

— Atunci, cu adjunctul lui, căpitanul…

Malko realiză că nu ştia cum îl cheamă pe cel care îi luase locul locotenentului Thor. Ultima monedă căzu, apoi legătura se întrerupse. Ieşi din cabină furios la culme. Nu avea decât să-şi înece amarul aşteptând cu răbdare.

Îl cuprinse oboseala când bărbosul de la librărie apăru însoţit de blondin. Se îndreptară amândoi spre un Austin vechi parcat puţin mai departe. Bărbosul îi dădu cheile blondului şi se duse să-şi ia bicicleta. Malko nu mai putea de bucurie. În sfârşit, avea o pistă. Ce bine că Margrit van Deyssel nu fusese acasă, că acum s-ar afla la Haga.

După treizeci de secunde, blondul rula pe Haarlemmerweg îndreptându-se spre ieşirea din Amsterdam, iar Malko după el, cu trei maşini interpuse… Ocoliră tot oraşul ca să ajungă pe autostrada E 9, către Utrecht. Circulaţia relativ intensă îi permitea lui Malko să-l urmărească foarte uşor. Înainte de a ajunge la Utrecht, o luară pe A 36, către est, apoi spre nord, pe A 27, îndreptându-se spre Hilversum.

Peisajul era neted ca de obicei, presărat de ferme. După câţiva kilometri, blondinul o luă pe şoseaua de centură, îndreptându-se către Amersfoot. Brusc apărură câţiva copaci şi câteva valuri mici de pământ. Acum traficul era mai puţin intens, iar Malko fu nevoit să ridice piciorul de pe pedala de

acceleraţie ca să nu fie observat. Văzu Austinul de departe virând pe un drum forestier, ce şerpuia prin pădure. Se angajă şi el pe acel drumeag. Austinul dispăruse, dar nu văzu nici o răscruce, prin urmare, blondul era tot înaintea lui. Malko acceleră, trecu peste o cale ferată care nu era păzită. Drumul nu mai era asfaltat şi părea mai degrabă o cărare care avea însă câteva ramificaţii!

Se pomeni rulând de-a lungul căii ferate, pe un drumeag îngust. Deodată, zări nişte case, o gară şi o barieră închisă cu un lacăt imens. Ajunsese la un drum înfundat! Deci blondul o luase pe alt drum prin pădure. Acum trebuia să exploreze toate cărările pe lângă care trecuse... O luă înapoi enervat la culme. Dacă ar fi avut un elicopter. Exploră trei poteci care se terminau cu o înfundătură.

Cea de-a patra se afunda în pădure. Malko zări în sfârşit o căsuţă izolată, înconjurată de o barieră albă, iar în curte, era oprit Austinul. Încetini, mai merse vreo cinci sute de metri, apoi opri. Măcar de nu l-ar vedea în pustietatea asta... Ascunse BMW-ul după un pâlc de copaci. Îşi strecură pistolul extraplat la centură şi se întoarse pe jos.

Ajunse cu uşurinţă în apropierea căsuţei. Nu era nici un semn de viaţă. Avea noroc, căci locul în care se afla zidul nu avea nici o fereastră. Oare ce căuta blondul în colţul ăsta uitat de lume?

În timp ce se gândea, auzi un zgomot de motor. Se ascunse şi zări venind o maşină de culoare neagră, de fabricaţie japoneză, dar nu reuşi să-i vadă numărul. Îşi asumă riscul enorm şi înaintă descoperit ca să vadă ce se petrece în curte. Din maşina neagră coborî *un* singur om, cu o geantă

diplomat în mână, care semăna a funcţionar. Blondul cu ochelari rotunzi ieşi din casă şi îi strânse mâna, apoi intrară amândoi în casă.

Malko traversă drumeagul în goană şi merse pe lângă zidul fermei. Ideea era să ajungă într-un loc din care să poată vedea numărul maşinii de culoare neagră. Ajunse astfel la capătul barierei albe. Mai avea de parcurs doar câţiva metri. Se pregătea să facă un salt. Când o voce în spatele lui îi făcu să tresară:

— *Mijnheer.* Ce cauţi tu aici?

Malko se întoarse şi îl văzu pe blondul cu ochelarii rotunzi, speriat, îndreptând spre el o puşcă de asalt FAL, cu încărcătorul montat, gata să tragă.

Capitolul IX

Ţeava puştii îndreptate spre Malko tremura, dar, de la această distanţă, gloanţele trase din FAL îl făceau bucăţele. Se vedea cât de colo că blondul nu folosea armele de foc. Se uita la Malko cu un amestec de nedumerire şi de panică. Nici măcar nu se gândi să-l controleze.

Cei doi bărbaţi se măsurau din priviri. Malko se ferea să facă vreo mişcare. Auzi un strigăt din casă.

— L-ai găsit?

— Da! strigă blondul.

— Adu-l aici!

Malko înţelegea destul de bine olandeza pentru ca acesta să nu-i traducă. Nu încercase să pună mâna pe pistol şi străbătu curtea sub ameninţarea armei. Cu siguranţă că blondul nu era un ucigaş, dar Malko nu ştia totuşi ce îi putea pielea tovarăşului său. De

aceea era neliniştit. Acesta aştepta în pragul uşii cu mâinile în buzunarele impermeabilului, impunător, cu părul negru şi des, cu ochii duşi în orbite, cu trăsături parcă tăiate cu barda. Îl învălui pe Malko într-o privire ascuţită şi îi spuse imediat blondului:

— L-ai controlat?

— Nu, mărturisi acesta.

— Dă-mi mie arma, spuse el şi întinse mâna spre Fal, controlează-l!

Blondul stătea pe gânduri. Se uita când la Malko, când la musafir. Acesta se aplecă la urechea lui şi murmură ceva ce Malko nu putu să audă. Blondul păli instantaneu, iar lui Malko i se strânse stomacul.

Nu trebuia să fie vrăjitor ca să-şi dea seama că musafirul îl sfătuise pe blondin să-l omoare pe loc. Controlul nu avea nici un rost. Imediat ce îi luau pistolul, era la cheremul lor. Mai avea încă o unică şansă de scăpare.

— Sunteţi poliţişti? îi întrebă el în nemţeşte. Eu sunt turist... Ce se întâmplă?

Privirea ascuţită a bărbatului mai în vârstă nu îl slăbea nici o clipă. Spuse:

— Nu este turist... Dă-mi puşca!

Blondul era livid la faţă. Strângea atât de tare arma încât încheieturile degetelor se albiseră. Bărbia îi tremura. Era înmărmurit de această situaţie neprevăzută. Brusc, musafirul îşi dădu seama că nu trebuia să mai piardă nici o secundă, căci. Dintr-un salt, intra direct în casă. Malko se dădu un pas înapoi, străduindu-se să scape din acest viespar. Blondul strigă imediat cu voce ascuţită, isterică:

— Nu mişcaţi! Nu mişcaţi!

În aceeaşi clipă, bărbatul cu părul negru apăru în

spatele lui, ţinând puşca FAL cu ambele mâini.

— Pleacă de lângă el! ordonă acesta.

Din instinct, blondul se întoarse, părăsindu-l pe Malko din priviri. Acesta făcu un pas într-o parte în timp ce îşi smulse pistolul din centură. Bine că avea un glonţ pe ţeavă. Preţ de câteva secunde, blondinul se găsi între el şi musafir, împiedicându-l pe acesta din urmă să observe gestul lui Malko.

Când zări arma, era deja prea târziu. Malko apăsă pe trăgaci, iar glonţul de mare viteză îl nimeri în plin în piept, încercă să ridice ţeava puştii, dar Malko mai trase o dată şi glonţul îl nimeri direct în ochiul drept, omorându-l pe loc. Nici măcar nu apucă să ţipe, puşca îi căzu din mână cu un zgomot de fiare, iar bărbatul se prăbuşi ca un bolovan.

Blondul, înnebunit, abia putu să scoată un sunet. Malko îi prevăzuse reacţia şi se aruncă după maşina neagră, cu o fracţiune de secundă înainte ca acesta să deschidă focul. Rafala puştii de asalt pulveriza parbrizul şi din faţă şi din spate, smulse tabla şi capota într-un vacarm infernal, care se termină cu o pocnitură seacă. Neavând experienţă, blondul golise încărcătorul dintr-o dată. Malko se ridică din rămăşiţele maşinii şi strigă:

— Aruncaţi arma!

Blondul, cu ochelarii strâmbi, nu spuse nimic, dar strângea puşca goală ca şi cum ar fi vrut să-i stoarcă muniţia. După aceea, făcu un salt şi dispăru în casă. Malko ar fi putut să-l împuşte, dar avea nevoie de el viu. Se pregătea să-l urmărească, dar îşi dădu seama la timp că această casă putea să fie un depozit de arme. Era mai bine să nu se joace cu focul. Străbătu porţiunea alergând, hotărât să

ajungă la BMW şi să cheme poliţia. Dar când se întoarse. Îl zări pe blondin care îl urmărea la rândul lui, cu puşca de asalt în mână şi cu un sac din pânză pe umăr. Probabil că îşi luase muniţie. Deşi era destul de departe, tânărul deschise focul asupra lui.

Gloanţele smulseră frunzişul, ricoşară în copaci, şuierând în jurul lui Malko. Un scurt moment de linişte se aşternu, apoi se auzi păcănitul caracteristic al încărcătorului montat la armă şi Malko abia avu timp să se ascundă după un stejar bătrân. Gloanţele desfrunziră din nou copacii. Parcă era bătălia de la Stalingrad. Nu se aşteptase la o asemenea ofensivă din partea unui tânăr în aparenţă inofensiv.

Se auzi zgomot de crengi rupte pe partea cealaltă a drumului, apoi iarăşi o rafală. Blondinul se dezlănţuise. Înainta în salturi pe sub coroanele copacilor, încercând să-l ia pe Malko prin surprindere. Dar el ripostă, trăgând două focuri de pistol, mai mult ca să-l intimideze, decât să-l oprească.

Voia să-l prindă pe blond viu, nu să-l masacreze, dar acesta nu înţelegea de vorbă bună. Moartea musafirului său parcă îl făcuse să cada în transă. Se mai auzi o rafală. Malko aproape că ajunsese la BMW. Acesta era zguduit de împuşcături şi se auzi o explozie îngrozitoare în spate, rezervorul luă foc, iar flăcările cuprinseră imediat toată maşina. Malko se întoarse şi zări o mică râpă la câţiva metri în spatele lui. Blondul continua să avanseze, măturând metodic frunzişul cu rafale. Avea muniţie, nu glumă...

Pistolul extraplat nu făcea faţă puştii de asalt.

Dacă Malko se angaja într-o luptă directă, blondul îl făcea chisăliţă. Sări în râpă şi se rostogoli pe pantă exact la timp. Înainte de a se adăposti după o buturugă, zări silueta adversarului său apărând pe marginea râpei şi trase o rafală împrăştiind ţărâna în jurul lui. Se lăsă din nou liniştea.

Cum de nu alertase până acum pe nimeni această bătălie provocată? Malko înălţă capul cu grijă. Nu văzu nimic. Războiul se sfârşise. Urcă panta cu pistolul în mână şi, cu multă băgare de seamă, ajunsese aproape de vârf. Când auzi un zgomot, de motor. Blondinul pornea maşina. Se aşteptase la orice, numai la asta nu. Se pare că furia acestuia se transformase în teroare.

Malko ajunse pe poteca unde ardea BMW-ul şi alergă spre casă. Exact la timp ca să vadă vechiul Austin dispărând la curbă. Intră în curte. Necunoscutul zăcea tot acolo unde căzuse, strângând încă puşca de asalt cu care voise să-l împuşte pe Malko. Acesta păşi peste cadavru şi intră în casă.

Vizita nu dură mult. Se vedea că nu este locuită. Într-un dulap, descoperi vreo şase puşti de asalt FAL cu încărcătoare şi câteva grenade. Geanta-diplomat a necunoscutului dispăruse. Nu avea nici telefon. Se uită la cadavru, scotoci peste tot, dar nu găsi nici un act. Singurul mijloc de a ajunge din nou în lumea civilizată era maşina neagră. Se urcă la volan, învârti cheia în contact, însă motorul nu porni. Se pare că un glonţ atinsese o piesă importantă. Malko zări nişte acte în torpedou. Era o maşină închiriată pe numele unei societăţi: NV Bocholt. Nu-i rămânea decât să plece pe jos.

*

Golful albastru al poliţiei din Amersfoot se hurduca pe cărarea din pădure, urmat de alte două vehicule şi de doi poliţişti pe motociclete. Malko dăduse alarma, comunicând adresa bărbosului din Amsterdam prin colonelul van Nuys. Acesta se urcase cât putuse de repede într-un elicopter şi ateriza pe o pajişte de lângă casă.

— Nu este de mirare că nu a apărut nimeni. Îi spuse el lui Malko, aici este o zonă militară unde au loc foarte des exerciţii de trageri.

Poliţia controla în acest moment ferma. Peste bărbatul pe care îl împuşcase Malko puseră o foaie de cort. Armele fuseseră puse pe altă pânză, la vedere. Un poliţist se apropie şi ridică pânza pentru colonelul van Nuys. La vederea cadavrului, acesta exclamă cu surprindere:

— *Godferdom!*

— Îl cunoaşteţi? întrebă Malko.

Ofiţerul din BVD se întoarse spre el cu o lucire de nedumerire în priviri.

— Este corespondentul Agenţiei TASS la Haga. Îl cheamă Victor Lissenko. Membru în KGB, fireşte, iar serviciile noastre l-au reperat deja. Predecesorul lui a fost expulzat din ţară fiindcă a încercat să dea sume de bani în folosul mişcărilor pentru pace.

— Nu ştiu dacă avea bani, observă Malko. Eu nu am văzut nimic.

Colonelul zâmbi cu răceală în timp ce privea cadavrul.

— N-a venit aici degeaba. Asta înseamnă un

incident diplomatic. Ar fi mai bine să nu se afle că l-aţi omorât dumneavoastră. Să nu mai zăbovim aici. Vă duc eu cu elicopterul.

*

Locuinţa lui Victor Lissenko era o căsuţă albă cu un etaj, situată pe strada Johan van Oldembarneveltlaan la numărul 96. Într-un cartier extrem de liniştit din Haga, la numai cinci sute de metri de Ambasada URSS. O femeie subţirică şi ştearsă stătea în faţa colonelului van Nuys, însoţit de Malko, pe care îl prezentase ca ofiţer olandez în BVD. Tocmai îi anunţaseră doamnei Lissenko moartea soţului ei. Ea nu aflase nimic până acum.

— Victor a plecat de obicei la birou, spuse femeia într-o engleză stâlcită. Nu îmi spunea niciodată cu ce se ocupa.

Malko se simţea stânjenit înaintea acestei femei căreia îi omorâse bărbatul... Poate că nici nu ştia cu ce se ocupa într-adevăr soţul ei. Se gândi că poate, într-o bună zi, va veni şi la Alexandra un agent din CIA foarte protector şi îi va aduce vestea morţii lui Malko. Moartea era întotdeauna dureroasă. Chiar şi aceea a unui duşman.

Discuţia nu dură mult şi se regăsiră în biroul colonelului olandez. John Fitzpatrick îi aştepta deja cu raportul incidentului de la fermă în faţă. Colonelul van Nuys luă cuvântul.

— Mai întâi, armele găsite în această fermă provin toate din furtul despre care am discutat, ceea ce întăreşte ipoteza complotului.

— Cui aparţine casa? întrebă Malko.

— Unui oarecare Frederik Berg, cetăţean olandez, foarte apropiat de mediile pacifiste. L-am găsit. Se află în vacanţă în Maroc şi spune că nu ştie absolut nimic şi că n-a dat nimănui cheile casei... Oamenii din zonă au văzut mişcări suspecte pe acolo...

— Ce ştiţi despre cel care a fugit? întrebă Malko. Blondul cu ochelari?

Colonelul olandez clătină din cap.

— Supravegherea imobilului de pe Van der Hoopstraat numărul 85 nu a adus nici o noutate. Este un mic adăpost unde vin şi pleacă numeroşi oameni. Nu-l avem în fişele noastre. Nici numărul vechiului Austin nu ne-a dus la nimic, a fost furat acum trei luni din Rotterdam. Locatarii imobilului pe care i-am interogat au susţinut că nu îl cunosc...

John Fitzpatrick lăsă capul în jos neputincios. După un timp, spuse:

— Colonele, nu credeţi că prezenţa unui agent din KGB în această afacere este de o gravitate deosebită?

Olandezul se strâmbă şi zise mai în glumă, mai în serios:

— Agenţii din KGB au avut întotdeauna multe legături cu pacifiştii. Noutatea este că au acum contacte şi cu extremiştii. De obicei, stau prudenţi la distanţă. Se pare totuşi că, în urma unui sejur în Germania de Est. Jan Kloos a legat prietenii în mod deosebit cu Serviciile Secrete din Răsărit. Se pare că acestea au încredere în el...

— Cu toate astea, nu sunt adevăraţi profesionişti, observă Malko. Dacă acest „blondin” nu s-ar fi speriat, acum eram ciuruit de gloanţe şi probabil îngropat deja, iar noi n-am mai aflat toate astea.

Colonelul trase un fum din pipă.

— Este perfect adevărat. Şi asta este o ciudăţenie.

— Ce vor sovieticii de la tinerii ăştia exaltaţi? întrebă John Fitzpatrick.

— Asta da întrebare! Foarte rar finanţează în mod direct mişcările pacifiste, aceştia fiind extrem de mulţumiţi. Se mai înmoaie când este vorba de o acţiune imediată. Or, se pare că scopul adunării din acea casă a fost ca să se aducă o sumă de bani acelui grupuleţ care pregătea ceva.

— Dar destul de important pentru sovietici, dacă şi-au asumat un risc enorm, sublinie Malko. Acest lucru restrânge aria supoziţiilor: o acţiune clandestină şi rapidă, legată de NATO. Un asasinat, o răpire, un sabotaj oarecare. Am văzut la Rotterdam nişte rafinării impresionante.

Colonelul van Nuys făcu un gest de neputinţă.

— Sunt atâtea obiective potenţiale! Dacă nu avem o informaţie exactă, gândiţi-vă că este imposibil să protejăm toate obiectivele... Am identificat trei participanţi: Jan Kloos, Erika van Deyssel şi cel căruia noi îi spunem „blondul”. Cu siguranţă că mai sunt şi alţii, că mai există şi o logistică, dar până atunci, rămâne totul închis.

— Dar librarul?

— Pe el l-au interogat din nou. Susţine că nu ştie nimic şi nici cum îl cheamă pe blondin. Neagă că i-a dat cheile maşinii furate. Şi cum singurul martor este domnul Linge pe care nu vrem să-l expunem... Legea olandeză interzice să-l reţinem mai mult de douăzeci şi patru de ore dacă nu este inculpat. Or, noi nu avem nimic precis împotriva lui. Frecventarea unui criminal nu constituie un delict...

Pe Malko îl cuprinse deznădejdea. Avea în faţa lui o echipă solidă, curajoasă, fără scrupule, care îşi urma ţelul liniştită, mizând pe bunăvoinţa olandezilor. Însă indiciile dispăreau unul câte unul... Le mai rămăsese doar baroana Margrit, mama Erikăi. Poate că ea era veriga slabă a lanţului.

*

Telefonul sună mult timp până răspunse cineva. Malko dădu direct peste Margrit van Deyssel. Aceasta păru surprinsă să-l audă, dar îşi reluă numaidecât vocea ei studiată:

— Ce surpriză plăcută! Sunteţi la Haga?

— Da, răspunse Malko.

— Oh, ce păcat, fiindcă în seara asta merg la un dineu şi nu ne putem vedea.

Vocea ei suna fals.

— Trebuie să vă văd neapărat, insistă Malko. Aveţi vreo veste de la Erika?

— Nu, nu am.

— Dar eu am. Aş putea să trec pe la dumneavoastră?

La celălalt capăt al firului se aşternu o lungă tăcere. Apoi baroana Margrit păru să se hotărască:

— Ştiţi unde este *Hotel des Indes,* în apropiere de Ambasada americană? Mă găsiţi la bar pe la ora şase, dar să ştiţi că nu am prea mult timp la dispoziţie...

*

Lambriurile, personalul tacticos şi atmosfera

catifelată din barul aproape gol îi imprimau puţin aerul secolului al XlX-lea. Malko aştepta de trei sferturi de oră cu o votcă în faţă, reînnoită periodic şi cu multă grijă de barman, când baroana van Deyssel îşi făcu apariţia. Era îmbrăcată toată în negru, cu ghetuţe, cu un spenţer şi o fustă neagră şi despicată. Malko o ajută să-şi scoată haina şi pălăria, dând la iveală peruca brunetă.

Malko îi comandă un Gini, iar ea se uită la el cu zâmbetul ei ciudat şi puţin încordat, ca şi cum muşchii feţei i-ar fi paralizat, cu privirea de nepătruns în spatele lentilelor de contact.

— Ce noutăţi aveţi? îl întrebata.

— A mai avut loc un incident în urma căruia puteam să mor, spuse Malko, care a dovedit că grupul din care face parte Erika este finanţat de sovietici. Acum mă aştept în fiecare clipă la o operaţiune sângeroasă.

— Sângeroasă!

Margrit van Deyssel păli:

— Ce vă face să credeţi acest lucru? adăugă ea.

— Când au omorât deja patru persoane doar pentru protecţia lor, observă el, cu siguranţă că nu pregătesc un marş al păcii, ci este vorba de o acţiune clandestină şi violentă în care fiica dumneavoastră ar putea să-şi piardă viaţa.

Malko simţea că acesta era singurul argument cu care putea s-o impresioneze pe interlocutoarea lui. Ea nu răspunse, ci bău încetişor cu capul plecat. Apoi îşi luă piciorul de pe celălalt, iar fusta îi alunecă, dând la iveală o imensă vânătaie pe coapsă. Văzând că Malko o observă, ea acoperi imediat cu fusta pulpa cărnoasă, într-un gest în care

era ceva mai mult decât pudoarea rănită.

— Ce aţi păţit? o întrebă Malko.

— Un mic accident, spuse ea, am pierdut controlul maşinii.

Malko nu comentă. Tulburarea şi locul imensului hematom puteau să-şi găsească o groază de explicaţii plauzibile. Îşi termină paharul dintr-o dată şi se pregăti să se ridice.

— Bine. Mai aveţi şi altceva să-mi spuneţi?

— Trebuie să o găsesc pe Erika, murmură el în şoaptă, sub privirile complice ale barmanului, care credea că este o ceartă între îndrăgostiţi.

— V-am spus că...

— Mă minţiţi, Margrit, spuse Malko liniştit. Sunt sigur că luaţi legătura cu fiica dumneavoastră. Altminteri, nu aţi fi atât de calmă.

Ea nu spuse nimic, iar Malko observă că îi tremurau mâinile. Se foia cu nervozitate pe taburet. Nu putea să-i vadă privirea. Se ridică brusc, smulse geanta şi îi aruncă lui Malko:

— Vă rog să mă scuzaţi o clipă!

Lipsi vreo zece minute, dar, când reveni, era mult mai relaxată, îşi stăpânea mai bine, vocea şi atitudinea faţă de Malko, fiind aproape de limita provocării. În timp ce se aşează la locul ei, îl atinse cu piciorul într-un gest făcut parcă fără voia ei, zâmbindu-i ca să se scuze.

— Sunt foarte nervoasă! Vă rog să mă iertaţi. Aţi venit *la Haga* special pentru mine?

— Bineînţeles! o minţi Malko.

— Dumnezeule, e o prostie! Nu pot să amân dineul la care trebuie să mă duc. Vreţi să mă însoţiţi? Putem să discutăm acasă în timp ce mă

pregătesc, aştept şi un telefon. Aici nu mă simt prea bine.

Ieşiră împreună din hotel, dar fiecare se sui în maşina lui. Anunţată de BVD, firma Budget nu comentă nimic în legătură cu BMW-ul incendiat, iar Malko se pomeni cu un Renault 25 nou, abandonat în Amsterdam de un client francez. Se întreba ce o determinase pe Margrit să se răzgândească atât de brusc. Era clar că observaţia lui o tulburase mult, iar el nu voia s-o lase în pace până nu afla mai multe.

Ea deţinea cheia de care avea nevoie ca să avanseze în ancheta lui. Şedinţa de la sediul BVD se terminase în coadă de peşte. Totul se baza pe contactele fragile ale lui Malko. Privea din spate Mercedesul 450 SL al baroanei şi se întreba ce ştia într-adevăr.

Intrară pe poarta cu grilaj a reşedinţei. Holul se lumină în clipa în care intrau, iar bătrânul majordom apăru imediat întâmpinându-i. Lui Malko i se păru că bătrânul avea o falcă umflată. Ciudat. Margrit îl trase spre scara monumentală şi îl duse în dormitorul pe care îl cunoştea deja.

— Vă las că trebuie să mă schimb, se miorlăi ea.

Apăru după un timp îmbrăcată într-o rochie din dantelă, neagră, care îi acoperea braţele. Făcu o piruetă pe vârful picioarelor goale arătând că avea un corp aproape la fel de frumos ca şi fiica ei.

— Cum mă găsiţi?

— Superbă! spuse Malko cu sinceritate.

— Am găsit rochia asta într-un cufăr, a fost a bunicii!

— Cred că este o bunică drăguţă, făcu Malko.

El o privea cu o expresie fără echivoc, iar baroana

zâmbi:

— Doar nu îmi faceţi curte! Sunt o femeie în vârstă. Şi-apoi. După cele întâmplate cu Erika, aveţi tupeu!

Toată tensiunea şi nervozitatea de la bar parcă dispărură fără urmă. Cu toate astea, Malko era sigur că îl minţise. Fără să-i răspundă, el se duse la ea şi o cuprinse în braţe. Ea se prefăcu că se zbate. Simţi că trupul ei îi cerea să se dăruiască.

— Fiţi atent! spuse ea. Bătrânul Bernardt poate să apară în orice clipă, nu am încuiat uşa.

— Că aţi adus vorba, a fost cu dumneavoastră în maşină când aţi avut accidentul?

Ea se uită la el surprinsă.

— Nu. De ce?

— Aşa, spuse Malko.

El o sărută, mai întâi pe gât, apoi pe ureche. După aceea, în ureche. Margrit vibra din tot corpul. El îşi *strecură* mâna între ei şi apucă un sân aproape tot la fel de ascuţit ca al Erikăi, dar mult mai sensibil. Când îi strânse sfârcul prin dantelă, Margrit reacţionă şi îşi lipi bazinul de al său, apoi vru să-l respingă.

— Opriţi-vă!

În loc să o asculte, Malko o antrenă spre pat. De data asta. Îl sărută scurt, dar cu înfocare. După aceea, ea încercă să se ridice.

— Acum fiţi cuminte că trebuie să mă pregătesc…

Malko nu fu deloc cuminte şi descoperi că nu avusese timp să-şi pună slipul pe sub frumoasa rochie din dantelă. Când începu s-o mângâie, ea gemu uşor. În sfârşit, ochii artificiali căpătară o expresie umană. Ea se mai luptă, strângând

coapsele ca să-i reţină mâna, apoi se umezi. El puse încetişor mâna pe ea.

— Uitaţi-vă ce aţi făcut, şopti ea.

Dar nu i-o îndepărtă, ci dimpotrivă, i-o strânse cu stângăcie. Malko o mângâie şi o sărută un timp, apoi, ajuns la capătul răbdării, se desprinse de lângă ea. Dar imediat, Margrit strânse între degete sexul gol cu un gest posesiv. Încurajat, Malko îi ridică rochia din dantelă neagră până sus. Contrar oricărei aşteptări, Margrit îi scăpă şi se ridică spunând:

— Eu credeam că sunteţi un gentleman, iar dumneavoastră mă violaţi...

Ea sufla sacadat iar pieptul se ridica într-un mod extrem de provocator în ritmul respiraţiei. Rochia de dantelă adăuga un plus de erotism acestui flirt amuzant. El, care începuse cu o idee bine determinată, simţea acum că într-adevăr o doreşte pe Margrit. Aceasta tăcu, realizând vanitatea din observaţia ei şi privirea se opri la virilitatea lui Malko. Foarte aproape de faţă ei. Ca atrasă de un magnet, aplecă uşor capul şi îl cuprinse cu uşurinţă. Malko profită mai întâi de o senzaţie inedită. Margrit van Deyssel avea cel puţin ceva în comun cu fiica ei. Ridică faţa cu un zâmbet ciudat.

— Mă port ca o târfă, spuse ea, să ne oprim.

Malko o culcă pe pat. Îi îndepărtă marginile de dantelă ale rochiei şi se aşeză peste baroană. Sexul îi atinse pântecele fierbinte şi umed. Margrit tresări ca băgată în priză. Lui Malko îi fu de ajuns un elan uşor ca să se afunde în ea.

— Nu! Aşteptaţi!

Avea o inflexiune în voce, încât el o ascultă.

— Ce s-a întâmplat?

Privirea lui o întâlni pe cea îngrozită a lui Margrit.

— Sunteţi teribil! murmură ea. Trebuie să mă duc la petrecere.

— Dar aţi întârziat doar puţin…

Ea păru să se hotărască brusc.

— Atunci, cel puţin stingeţi lumina! Nu o suport când…

Malko întinse mâna şi stinse lampa de pe noptieră. Când reveni, Margrit îl ghidă adânc de tot în pântecele ei; cu un geamăt plin de extaz. Ea începu imediat să se onduleze ca o iepuşoară, apoi îl încolăci cu picioarele, arcuindu-se, mârâind, gâfâind, nepărând s-o deranjeze rochia de dantelă. Malko se străduia să facă dragoste lent, ieşind aproape de fiecare dată, apoi penetrând-o din nou. Ea îl îmbrăţişă, apoi spuse cu voce răguşită, schimbată, cu un accent aproape vulgar:

— Răule. Vrei să o pui cu mama, după ce ai regulat-o pe fiică. Eşti mulţumit?

În loc de răspuns, el îşi avântă bazinul smulgându-i un ţipăt scurt. Apoi se retrase şi o întoarse pe burtă. Sub dantelă, găsi crupa cambrată care îi aminti de ceva. Margrit ţipă scurt când o pătrunse din nou.

De data asta, el se străduia din răsputeri, în timp ce baroana gemea, vorbea, zgâria cearceaful. Uitase de petrecere. Când se răspândi în ea, aceasta gemu:

— Da, da! Vino. Haide.

Lui i se păru că mai avea un orgasm. Rămaseră strâns lipiţi, aşteptând să se liniştească bătăile inimii. Istovit, Malko începu se reflecteze. Nu era uşor să facă ce dorea cu o femeie care tocmai i se

dăruise. Îi era ruşine. Numai că toţi aşteptau atâtea de la el, că nu mai ştia pe unde să scoată cămaşa. Se desprinse încetişor din ea şi căută la gât fermoarul rochiei pe care îl trase în jos până la mijloc. Margrit van Deyssel ţipă cu deznădejde.

Capitolul X

Margrit van Deyssel îl împinse pe Malko cu un gest disperat, străduindu-se să-şi încheie rochia.

— Lăsaţi-mă, lăsaţi-mă!

Urla ca şi cum el ar viola-o, după ce o făcuseră de bunăvoie. Malko apucă umerii rochiei cu ambele mâini şi le lăsă în jos, aşa cum jupoi un iepure. Ea ţipă şi mai tare, zbătându-se cu sălbăticie. Dar el o dezbrăca în continuare, făcându-i rochia ferfeniţă. În fine, reuşi s-o facă să-i alunece pe şolduri, lăsând-o goală-goluţă. Sări din pat şi aprinse lampa de pe noptieră, apoi se întoarse.

Margrit van Deyssel încerca să-şi ascundă corpul cu stângăcie, cu ceea ce mai rămăsese din rochie. Peruca îi alunecase de pe cap şi îi acoperea jumătate din faţa deformată de spaimă, iar ochii erau plini de lacrimi. Arăta jalnic, iar lui Malko i se făcu ruşine.

— Stingeţi lumina! strigă ea. Stingeţi-o imediat!

Dar în loc să o asculte, el se îndreptă spre pat. Margrit se chirci, dar nu reuşi să ascundă în totalitate vânătăile care îi marmorau pielea albă de pe umeri şi de pe coapse. Privirile lor se întâlniră. În ochii baroanei, el citi o disperare fără seamăn.

— Plecaţi, spuse ea şi să nu mai veniţi niciodată!

— Cine v-a făcut asta? întrebă Malko.

Arătă cu degetul un hematom albăstrui care se întindea de la umăr până pe sânul drept. Margrit nu răspunse, închistată, încordată, tremurând din tot corpul. Lui Malko îi era milă de ea. Bănuise ceva de la *Hotel des Indes,* de când îi pomenise de aşa-zisul accident de maşină. Era obligat să o constrângă pe Margrit să-l ajute. Ea începu să plângă în tăcere.

— Este Jan Kloos, nu-i aşa? spuse Malko.

Nu primi nici un răspuns, dar continuă:

— El sau Erika v-a adus cocaina?

Margrit ridică brusc capul.

— De unde ştiţi? Cine v-a spus?

— Nimeni. Am găsit puţin praf pe masa de toaletă ieri şi-apoi, sunt unele lucruri care sunt evidente: scurtele absenţe, toanele dumneavoastră…

— Sunteţi un ticălos! spuse ea fără prea multă convingere.

El luă de pe scaun capotul din mătase şi i-l întinse. Ea se îmbrăcă şi începu să-şi încheie năsturaşii. Apoi îşi şterse rimelul care se întinsese pe obraji. Malko o studia.

— Trebuie să vorbiţi cu mine, spuse el. Pentru binele dumneavoastră şi al Erikăi.

— Vreţi să o daţi pe mâna poliţiei! Ştiu că asta vreţi, zise ea cu amărăciune. Vă cunosc eu.

— Nu-i adevărat. Vreau să-i salvez viaţa. Acum spuneţi-mi adevărul. A venit aici cu Jan Kloos şi a fost furioasă că aţi discutat cu mine. Atunci, v-a lovit.

Malko văzu că îi tremură buzele. Erau momente în care îşi dorea din tot sufletul să fie la ani-lumină de CIA. Deodată, Margrit van Deyssel înălţă capul, cu o lucire răutăcioasă în priviri.

— Da, făcu ea pe un ton plin de deznădejde. Au fost amândoi aici aseară. Mi-au făcut un scandal îngrozitor. Ea m-a acuzat că v-am dat informaţii, ceea ce nu este adevărat. Însă am făcut greşeala să-i mărturisesc fiicei mele, că aţi fost la mine. Ea m-a pălmuit prima şi m-a acuzat pe nedrept de colaborarea cu Serviciile Secrete germane. Pentru că cineva – şi presupun că dumneavoastră sunteţi acela – a fost într-una din ascunzătorile lor.

— Eu am fost, spuse Malko.

Margrit continuă pe un ton egal:

— Şi eu i-am tras o palmă. Devenise isterică, m-a înjurat şi m-a acuzat de toate porcăriile. Mi s-a făcut frică şi i-am spus că voi anunţa poliţia. Atunci Jan Kloos a înnebunit. M-a lovit cu pumnii şi cu picioarele până am leşinat... Atras de scandal, Bernardt a venit să vadă ce se petrece. Jan i-a tras şi lui un pumn în nas şi l-a ameninţat că îl omoară dacă strigă după ajutor. Este un dement. Uneori chiar şi Erikăi îi este frică de el.

— De ce se poartă astfel?

— Nu ştiu. Erika mi-a spus că a fost foarte, sărac şi că s-a supărat pe societate. Este un anarhist. De aceea se înţeleg amândoi atât de bine. N-o mai înţeleg deloc pe fiica mea. A fost întotdeauna fragilă, excesivă, nervoasă, cu ţâfne îngrozitoare. Aş zice că este posedată.

— Îl iubeşte pe Jan Kloos?

Margrit îşi aranjă peruca.

— Îl domină şi asta o amuză. Cred mai degrabă că el este nebun după ea. Dar este sadic şi e o brută.

— Unde sunt acum? o întrebă Malko.

— Chiar nu ştiu! Vă jur. Au plecat astă-noapte şi

mi-au spus că în curând lumea întreagă va vorbi despre ei.

— Ce pregătesc?

— Habar nu am. În orice caz, ceva înspăimântător.

Treptat, treptat, Margrit van Deyssel se destindea, de parcă această mărturisire i-ar fi uşurat sufletul. Malko îi luă mâinile într-ale sale şi le strânse. Trebuia să-i spună tot ce ştia.

— De ce luaţi cocaină? o întrebă el.

De data asta, tăcu un timp îndelungat, apoi răspunse dintr-o suflare:

— Într-o zi, când eram deprimată, Erika mi-a adus-o…

— Iar dumneavoastră aţi gustat?

Baroana înălţă capul brusc.

— Nu ştiţi prin ce am trecut. Erika a fost o fetiţă adorabilă. Singura mea consolare de când a plecat tatăl ei. Fireşte că mi-a lăsat mulţi bani, dar nu e acelaşi lucru. Apoi l-a cunoscut pe Jan Kloos în mediul de stânga pe care îl frecventa. A făcut-o ca un protest împotriva averii tatălui său… S-a schimbat văzând cu ochii, devenind cinică, dură, fără suflet. Într-o zi s-a întors acasă aproape oarbă din cauza gazelor lacrimogene. A trebuit să o internez într-o clinică să se facă bine. Înjura tot timpului spunea că, după ce se va vindeca, îi va ucide pe poliţiştii care erau nişte porci. Atunci, am cedat nervos, iar Erika a venit cu praful ei alb, pretinzând că asta îmi va mai ridica moralul… Am început şi de atunci…

Se ridică şi se duse să-şi ia o ţigară, apoi ridică receptorul.

— Nu pot să mă duc la petrecere în halul ăsta…

Malko o lăsă să dea telefon. Progresase, cu siguranţă, însă va fi obligat să o supravegheze încontinuu, în caz că Erika şi Jan Kloos se vor întoarce. Până atunci, erau de negăsit ca şi până acum. Totuşi, avea încă impresia că baroana, în ciuda disperării ei, nu îi spusese chiar totul. Se întoarse şi se aşeză lângă el.

— Iată. Aţi aflat adevărul.

În imensa locuinţă era o linişte absolută, aproape tangibilă. Dacă perechea infernală era ascunsă undeva şi îl pândea?... O idee extrem de neplăcută, având în vedere caracterul lui Jan Kloos. Din instinct Malko se uită la uşă. Margrit îşi dădu seama la ce se gândea.

— Nu, chiar au plecat, spuse ea.

— Când se întorc?

— Habar nu am. Poate că niciodată. Sau peste câteva ore. Au peste tot ascunzători sigure, aici, la Amsterdam şi la Rotterdam. Nu îşi fac griji din pricina asta.

Malko reveni la subiectul care îl interesa. Toate vânătăile astea trebuiau să servească la ceva.

— Margrit, începu el, nu e o joacă de copii neascultători, ci o operaţiune amplă, susţinută de un serviciu de informaţii. Jan Kloos şi Erika sunt manipulaţi. Dansează cum le cântă alţii. După aceea, toată lumea le va întoarce spatele. Şi se va termina rău. Foarte rău.

— Ştiu, oftă Margrit, dar ce pot să fac?

— Să mă ajutaţi să-i găsesc.

Ea îşi dădu la o parte pulpanele capotului, arătându-i vânătăile.

— Credeţi că nu am suferit destul? îl întrebă ea pe

un ton plin de amărăciune.

— O să vă acordăm protecţie, spuse Malko. Cu ajutorul agenţilor din BVD.

Margrit clătină din cap:

— Ceea ce mi se poate întâmpla mie are, în fond, mai puţină importanţă. *Chiar dacă mă omoară!* Sunt deja moartă...

În vocea ei era atâta deznădejde, încât Malko nici nu mai putea să respire. Tăcerea se prelungi mai mult. Acum era sigur că Olanda era ameninţată de ceva îngrozitor, iar femeia din faţa lui era singura persoană care putea îndepărta primejdia. Margrit îşi aprinse încă o ţigară şi privi portretul Erikăi cu lacrimi în ochi.

— Dacă nu faceţi nimic, va muri, repetă el.

— Credeţi?

— Evident, spuse Malko, când vor fi la ananghie, ura lui Jan Kloos se va întoarce împotriva ei. Nu fac parte din aceeaşi lume. Ştiţi dacă părinţii lui trăiesc, dacă are familie?

— Nu are pe nimeni şi nu are nimic.

— De ce a devenit antimilitarist?

Ea pregetă o clipă.

— Cred că în acest moment se simte important. Înainte era un şomer oarecare. Azi se bucură de o importanţă pe care ceilalţi oameni o admiră, îi împuie capul că va schimba lucrurile şi că va influenţa chiar guvernul olandez.

— Cum aşa? întrebă Malko interesat.

Margrit se înfurie că o luase gura pe dinainte, dar continuă mai de voie, mai de nevoie.

— Tot ceea ce ştiu este că acţiunea lui are legătură cu instalarea rachetelor „Cruise” ale NATO

pe teritoriul olandez. Guvernul îşi începe dezbaterile peste două luni. Într-o zi, când a băut mai multă bere ca de obicei, Jan Kloos mi-a spus că în Olanda nu vor mai exista în vecii vecilor rachete „Cruise”, iar că oamenii îi vor ridica o statuie mai târziu…

În sfârşit, o pistă. Dar acum nu era nici o rachetă „Cruise” în Olanda şi nici nu vor fi încă multă vreme. Toate bazele militare ale NATO erau păzite cu stricteţe de o operaţiune pacifistă. Trebuie să fie vorba de cu totul altceva… Margrit strivi ţigara în scrumieră şi dispăru în debara. Malko o auzi deschizând sertarele, umblând prin haine şi ţipând furioasă. Apăru din nou distrusă.

— Nu mai am nici un strop… Azi e ziua când mă întremez. Am crezut că am o rezervă, dar nu o găsesc. Este îngrozitor.

— Vreţi să vă duc la medic? Aveţi nevoie de dezintoxicare.

— Nu. Nu, nu pot să mă internez într-o clinică. Mai târziu, când toate astea se vor termina…

Ea îşi frângea mâinile fără să-şi dea seama, bărbia îi tremura, suferea şi era tristă şi nervoasă. Nu avea astâmpăr, îşi mai aprinse o ţigară, apoi o stinse şi îşi înfăşură halatul în jurul corpului. Deodată se întoarse spre Malko şi spuse:

— Ajutaţi-mă. Vă implor!

— Cum?

— Duceţi-vă şi aduceţi-mi. Vă spun de unde. Vă dau eu bani. Plecaţi imediat, că altfel înnebunesc.

El o privi. În câteva minute, se schimbase complet, părând mai bătrână cu zece ani. Se apropie de Malko şi îi şopti:

— După aceea, vom face dragoste. Când mă simt

„bine”, pot să fiu foarte bună…

Cu un gest de automat ea încercă să-i trezească dorinţa. Dar el ştia că se gândea la altceva. Se hotărî brusc să meargă mai departe, chiar dacă părea o cruzime fără margini.

— Mă duc, dar cu o condiţie.

— Care? întrebă ea nerăbdătoare.

— Trebuie să-mi spuneţi unde pot să-i găsesc. Cu siguranţă că există o posibilitate. Dacă vi se întâmplă ceva? Vă jur că nu voi anunţa poliţia. Dar îi vor găsi.

Ea clătină din cap precum un robot stricat.

— Nu ştiu nimic, v-am spus doar. Vă rog, duceţi-vă şi aduceţi-mi.

— Nu, spuse Malko.

Ea se repezi la el, bătându-l cu pumnii, cu picioarele, înjurându-l şi căutând să-l lovească în faţă. O linişti, apoi o duse în pat, unde continuă să-şi facă damblaua. Era inadmisibil, însă era sigura modalitate de a afla ceva. Ea muşca cearceaful, gemea, îl înjura pe Malko când în flamandă, când în engleză. Văzând că nu cedează, ea se ridică într-un cot şi spuse:

— Bine! Întâi, duceţi-vă şi vă spun după aceea.

— Acum.

Dacă ar fi luat cocaină şi şi-ar fi revenit, nu ar mai fi scos nimic de la ea… Făcu altă criză. Lampa de pe noptieră scăpă la ţanc, apoi Margrit sări brusc cu un mic pistol cu mânerul de sidef în mână şi urlă:

— Te omor. Nenorocitule!

Malko reuşi să stea pe loc liniştit, cu ţeava lângă cap, uitându-se în ochii halucinanţi ai baroanei. Se măsurară din priviri un timp, apoi braţul căzu moale

pe lângă corp şi începu să plângă, clătinând capul dintr-o parte în alta.

— La Rotterdam. Începu ea, pe Josephstraat la numărul 28. Erika mi-a spus că pot oricând să-i las un mesaj.

Capitolul XI

Malko privi forma prăbuşită pe pat. Margrit zăcea epuizată parcă de destăinuirea pe care tocmai o făcuse. Dar oare spusese adevărul? Trebuia să se ferească de şiretlicurile drogaţilor. Nu era deloc mândru că o adusese în pragul disperării, însă miza era mult prea mare. Rămânea totuşi să se ţină de promisiune. Se aşează pe pat lângă ea.

— Margrit, unde găsesc eu ceea ce mi-ai cerut? o întrebă el.

Baroana se întoarse brusc spre el.

— În Zeedijk, la Amsterdam. Când plecaţi din piaţa Nieuwmarkt, imediat pe dreapta, vizavi de un teren viran, este o băcănie chinezească. Întrebaţi de Ah Yong. Spuneţi-i că este pentru Margrit. Aceeaşi cantitate ca în fiecare săptămână. Luaţi banii din geantă.

— Ajung acolo în două ore, promise Malko.

Ea nu răspunse. Deodată, îi veni o idee şi se întoarse din drum.

— Ce-ar fi să veniţi cu mine? Mi-e teamă pentru viaţa dumneavoastră.

— Nu pot, se smiorcăi Margrit, mi-este prea rău... Duceţi-vă mai repede!

Coborî în goană scara monumentală şi trânti uşa după el. Aerul proaspăt îi făcu bine. În sfârşit, aflase

o informaţie capitală. Cu riscul de a o trăda pe Margrit, trebuia să o transmită agenţilor din BVD, ca să le întindă o cursă.

Haga era calmă şi pustie ca un cimitir de ţară şi se pomeni la câteva minute de autostrada A 12, Când se apropia de bifurcaţia ce ducea la E 10 către Amsterdam, încetini brusc. Amsterdam era la nord, iar Rotterdam, la sud. Margrit era în stare să se întâlnească cu Erika şi să o prevină. Cu o drogată, totul era posibil. Era sigur că se căia fiindcă îi scăpase această informaţie. Dacă Malko aştepta să exploateze informaţia, risca încă o dată să dea chix. Dar, putea foarte bine să-i toarne gogoşi.

Luă din nou viteză şi ieşi pe E 10, însă îndreptându-se spre sud, direcţia Rotterdam. Mergea repede ca să nu prelungească supliciul Margritei. Reuşi să evite un nod gordian de autostrăzi şi ajunse în sfârşit în Rotterdam. Încă zece minute de învârtit prin centru şi, datorită hărţii, găsi numaidecât Josephstraat, o străduţă pavată, mărginită de case vechi, scăpate din bombardamente, în apropiere de gara centrală. Malko opri maşina la intrarea în Nieuwe Binnenweg şi o luă pe jos. Era un cartier de negri, de indonezieni, în plină reconstrucţie.

La numărul 28. *Găsi o clădire micuţă cu* două etaje, cu un magazinaş la parter, o librărie cu materiale de stânga, la fel ca aceea din Nes*straat* din Amsterdam. În vitrină se prăfuiau câteva cărţi şi afişe învechite. O plăcuţă anunţa: „Deschis între 2h şi 5h”, iar uşa era încuiată. Văzându-l pe Malko poposind în faţa vitrinei, un bărbat ieşi din prăvălia cu marmură de alături, îi făcu un semn, îi spuse

ceva în flamandă, apoi intră în magazin.

Când uşa librăriei se deschidea în urma lui, Malko era deja mai departe. Se întoarse din drum şi dădu nas în nas cu blondinul cu părul lung.

*

Cei doi bărbaţi rămaseră împietriţi câteva clipe, la fel de surprinşi. Apoi blondinul închise uşa cu repeziciune. Sub privirile nedumerite ale negustorului de marmură, Malko făcu uşa ţăndări, trăgându-i un şut zdravăn deasupra încuietorii. Zări o încăpere imensă, mai mult lungă, cu scaune de lemn, o masă şi o mică anexă ce dădea în curte. Dar nici urmă de blondin...

Îl descoperi când mai făcu câţiva paşi, răscolind într-un dulap. Văzându-l pe Malko, trase un strigăt gâtuit, luă un teanc de dosare şi i-l azvârli în cap. Cele câteva secunde pierdute de Malko fură de ajuns pentru blondin ca să sară pe fereastră şi să dispară în grădină. Malko îl urmări, dar dădu de o portiţă încuiată şi fu nevoit să străbată tot magazinul ca să iasă. Blondinul ajunsese deja în capătul străzii, fugind mâncând pământul. Furios la culme, Malko se întoarse, căci nu-l mai putea ajunge. Cele două magazine comunicau prin grădină. Cercetă locurile.

Se vedea cât de colo că era sediul mişcării pacifiste. Pe perete era un portret imens şi într-un colţ trona un fotocopiator. În anexă, era un pat de campanie cu nişte pături şi câteva pachete de biscuiţi. Malko scotoci prin dulapul lângă care îl surprinsese pe blondin şi găsi o geantă-diplomat

neagră, ascunsă după un teanc de manifeste.

O scoase de acolo. Era grea şi semăna în mod izbitor cu aceea văzută la Victor Lissenko. Desfăcu încuietoarea cu lamela din oţel de care nu se despărţea niciodată. Nu era o încuietoare dintre cele mai sofisticate, căci se deschise imediat.

În geantă erau nişte pachete învelite în hârtie maro. Malko desfăcu unul, iar inima începu să-i bată mai tare. Era un teanc de bancnote uzate de câte douăzeci de dolari. La prima vedere, geanta trebuie să fi conţinut aproximativ o sută de mii de dolari şi nu era chiar plină... O închise şi se uită la uşa distrusa. Câţiva vecini se adunaseră şi se uitau cu curiozitate de jur-împrejur. Era un telefon şi îl sună pe colonelul van Nuys.

— Trimit pe cineva chiar acum, spuse ofiţer-ul din BVD. De data asta îl vom identifica pe băiat şi vom descoperi sursa banilor. Nu am găsit niciodată o sumă atât de mare. Ce vor să facă cu ei?

Aceeaşi întrebare şi-o punea şi Malko. Doar nu se duceau la Las Vegas. Nu de asta îi adusese ziaristul sovietic. După ce închise, Malko îşi reluă cercetările cu pistolul în mână. Adversarii puteau să reacţioneze violent dacă blondinul îi anunţa. Scotoci repede. Erau numai hârtii peste tot şi nimic altceva. Sub un carton găsi un pachet. Malko tresări.

Era o sticlă groasă, sigilată cu ceară din care ieşeau câteva lire care intrau într-o cutie neagră dreptunghiulară, fixată de sticlă cu scotch. Înăuntru erau bile de oţel îmbrăcate într-un soi de mastic gălbui în care erau înfipte firele... Era o minunată maşină infernală, asemănătoare cu aceea cu care fusese omorât adjunctul colonelului van Nuys. Malko

smulse firele şi o puse la loc cu mare grijă şi cu dezgust. Cum de ajunseseră aceşti pacifişti care îşi strigau iubirea pentru pace la aşa ceva? Cui îi era destinată această bombă?

Nu trebuia să o lase aici. Se gândi brusc la Margrit care îl aştepta. Trebuia mai întâi să o liniştească. Formă numărul, dar suna ocupat. Încercă încă o dată, dar suna tot ocupat. Nu avea nici un rost să mai piardă timpul. Luă sub braţ sticla-capcană, iar servieta-diplomat în cealaltă mână şi ieşi din magazin sub privirea surprinsă a negustorului de marmură. Uitându-se cu precauţie în urmă, se duse la Renault şi închise în portbagaj capturile de război. Incidentul acesta nu îi bulversase deloc pe vecini. În acest cartier, nimeni nu se amesteca în afacerile celuilalt şi poliţia nu era anunţată decât atunci când în rigole se adunau prea multe cadavre. Mai întâi, trebuia să seducă la Amsterdam să facă rost de cocaină pentru Mărgărit. Îi datora acest lucru.

După vreo patruzeci şi cinci de minute, vira pe strada Damrak. Se repezi la un telefon şi o sună iarăşi pe Margrit. De data asta nu răspundea nimeni. Lasă să sune mai mult, simţind deja un nod în gât. Ori dormea, deşi era puţin probabil în starea în care se afla. Ori plecase s-o caute pe Erika. Îl luă cu fiori reci pe şira spinării. Dacă blondul luase legătura cu Jan Kloos, înseamnă că acesta aflase că Malko le descoperise ascunzătoarea. Iar singura persoană de la care ar fi putut afla era Margrit van Deyssel. Prin urmare, era în pericol de moarte. Plecă spre Nieuwmarkt.

*

Jan Kloss fu nevoit să îndepărteze receptorul de ureche fiindcă blondinul, complicele lui, urla înnebunit la celălalt capăt al firului povestindu-i de descoperirea lui Malko. Kloos se scobea în dinţi în timp ce evalua ce consecinţe putea să aibă acest incident.

Toate celelalte nu contau, în afară de banii dispăruţi care le-ar fi servit să se ascundă câteva luni, după lovitura lor. Aceasta nu era decât o cutie de scrisori unde nimeni nu ştia nimic despre adevărata lor ascunzătoare.

— Să ne întâlnim aici, cât mai repede, îi spuse el lui Hans Spiegel şi fii atent să nu te urmărească cineva. Vin să te iau cu motocicleta din faţă gării. Dacă nu mă găseşti, să mă aştepţi.

Astfel, era sigur că nimeni nu îl va urmări până la această casă din cartierul Prinsengracht în Amsterdam, pe care o închiriase de ceva timp sub nume fals. Urcă seara cu paşi greoi. Erika citea. Se proţăpi în faţa ei.

— Ştii ce a făcut ticăloasa de maică-ta? Ne-a vândut! urlă el.

Erika îşi înăbuşi un ţipăt de furie. O dispreţuia pe mama ei pentru că era slabă.

— *Makketel!*[11]

— Trebuie s-o omoram! zise Jan Kloos imediat.

O sclipire de ură oarbă plutea în ochii bulbucaţi ai fostului tăietor de lemne. Erika rămase tăcută. O fascina prin violenţa feroce şi totodată rece.

— Sună să vezi dacă este acasă.

Tânăra telefonă, apoi închise.

11 Nebuna! (n. a.).

— Este ziua când îşi face rost de cocaină, spuse ea.

Jan Kloos luă încetişor de pe masă un pumnal lung. Îl puse în bocanc, apoi îşi trase pantalonul peste el. Cu ani în urmă, se antrenase ore întregi la aruncarea cu pumnalul când nu mai tăia copaci. Noaptea se lăsase, deci nu putea fi recunoscut aşa uşor.

— Ei bine, mergem la ea, spuse Kloos.

Mai întâi deschise uşa camerei de alături. Pe patul de campanie stătea lungit un bărbat corpolent, neîngrijit, cu părul rar şi ciufulit, care citea.

— Willem, tu vii cu noi.

Bărbatul corpolent se ridică vioi, băgându-şi rapid cămaşa în pantaloni, căreia îi lipsea un nasture. Reuşi în sfârşit să termine, iar burta îi atârna peste cureaua pantalonilor. Văzându-l aşa jerpelit, şters, era greu să crezi că avea ceva în căpăţână…

— Unde? întrebă el.

Avea ochii mici şi negri ca nişte năsturaşi, care se mişcau tot timpul.

— Să-ţi iei bicicleta! îi ordonă Jan Kloos. Şi sacoşele.

O strâmbătură de durere deformă trăsăturile nici aşa prea plăcute ale lui Willem.

— Ce mai facem acum?

— Ascultă aici, făcu Jan Kloos pe un ton arţăgos, vrei să reuşim, nu? Altfel, ştii ce ne aşteaptă.

Mut de uimire. Willem îşi puse o haină veche. Îl dispreţuia pe Jan Kloos, însă fostul tăietor de lemne îl înspăimânta de-a dreptul. Câteodată, îi părea rău că se înhăitase cu el. Jan se întreba unde putea fi cel care îi pricinuise toate aceste necazuri. Dacă Erika

nu ar fi fost o fată deşteaptă, ar fi bătut-o măr ca să se descarce. Neştiind cine era acel bărbat, avusese ideea grozavă s-o urmărească, reperându-i astfel şi pe tipul care o fotografiase. Dacă Jan nu ar fi avut o misiune atât de importantă, s-ar fi dus la *Krasnapolski* cu o puşcă de asalt, ziua în amiaza mare şi l-ar fi masacrat. Din păcate, nu putea s-o facă în acest moment.

*

Malko mergea la pas pe lângă Kloveniersburgwal, printre fetele urâţite de strâmbături. Aceştia erau vânzătorii de droguri, surinamezi, negrotei, cu beretele înfundate pe cap. Nelinişţiţi, nervoşi, pândind clienţii. Mai încercase încă o dată să o sune pe Margrit, dar îngrijorarea lui crescu văzând că nu răspunde.

Până la urmă, îşi parcă Renault-ul pe Nieuwmarkt, sperând că nimeni nu-i va forţa portbagajul. Nu avea unde să oprească în Zeedijk. Stâlpii metalici interziceau intrarea. Aici era locul în care oamenii erau ucişi pentru zece florini. Îndată ce intră pe stradă, „dealer”-ii se năpustiră asupra lui, apucându-l de mânecă, şoptindu-i preţul la ureche, lăudând calitatea mărfii cu ochi de nebuni, gata să se încaiere între ei.

— Căraţi-vă! strigă Malko.

Reuşi să scape de ei şi conţină drumul printre seringile aruncate pe jos până la băcănia chinezească. Fu nevoit să-l îmbrâncească pe un negru care încerca să-l scotocească prin buzunare. În băcănie, o chinezoaică bătrână cântarea nişte

banane şi se uită la el curioasă.

— Ah Yong? întrebă Malko.

Casieriţa îi strigă ceva şi un tânăr chinez uscăţiv apăru imediat din spate, cu un rânjet şters de şobolan speriat:

— *Mijnheer*?

— Vin din partea Margritei, spuse Malko.

Zâmbetul chinezului dispăru numaidecât. Făcu un pas înapoi.

— Margrit! Dar tocmai a trecut pe-aici!

Plictisită să-l mai aştepte şi nemairăbdând. Baroana venise să-şi ia singură drogul, iar acum bântuia singură prin Amsterdam!

— Unde s-a dus? întrebă el.

Chinezul clătină din cap cu părere de rău.

— Nu ştiu, plecat pe aici. Cinci minute…

Îi arătă spre Molenweg. O străduţă ce ducea la Achterburgwal, marele canal pe unde umblau amatorii de droguri şi de carne tânără: Malko ieşi din magazin ca o vijelie, hotărât să facă tot posibilul să o găsească pe baroana van Deyssel. După ce îşi revenea, era în stare să se ducă la Erika şi să-i spună totul. Şi atunci…

Ajunse pe o străduţă în faţa unui „live-show”, observat de un grup de tineri care se amuzau. Curioşii se adunau în jurul târfelor din vitrine. Îl îmbrânceau, îi şopteau propuneri ruşinoase, dar el înainta pe lângă apa neagră a canalului. Unde să o găsească pe Margrit?

Încercă să se gândească. Probabil că venise cu maşina şi fusese nevoită să parcheze departe de Zeedijk. Înainte de toate, trebuise să-şi ia doza, deci, pentru asta, se refugiase probabil în vreun bar

sau o cafenea ca să fie liniştită, începu să meargă pe malul canalului observând toate localurile în care ar fi putut intra. Nu o vedea într-un „sex-shop” sau într-un „live-show”. Într-o băcănie, văzu mezeluri de toate felurile, lângă o vitrină plină de fete. Deodată, zări o cafenea „normală” pe malul celălalt al canalului. Era plină de lume şi se numea *Navy Bar.* Bărbaţii singuri se umflau de bere, era gălăgie, vulgaritate şi nu aveai loc să arunci un ac. Traversă pasarela de peste canal şi se apropie de local. Îi trebui foarte puţin ca să zărească într-un colţ, aproape de bar, o masă neocupată pe care era un pahar plin. Aproape imediat, Margrit van Deyssel apăru de la toaletă cu ochelarii de. Soare şi peruca, îmbrăcată cu o haină de blană şi în pantaloni.

Capitolul XII

Margrit van Deyssel reveni la masă, se aşeză, luă paharul în palme de parcă ar fi vrut să-şi astâmpere tremurul mâinilor. Când Malko apăru lângă ea, nu îşi schimbă poziţia. Nu putea să-i vadă privirea prin ochelarii negri, dar îi observă degetele strângând cu putere paharul. Întrebi imediat cu voce îngrozită:

— Ce căutaţi aici?

— Vă caut pe dumneavoastră. Am sunat acasă, dar nu a răspuns nimeni.

Ea îi zâmbi cu disperare.

— Am plecat imediat după dumneavoastră. Mi-a fost teamă că nu vă mai întoarceţi. Am prins un tramvai. Nu eram în stare să conduc.

— Şi acum?

Bău un gât de coniac.

— Aştept să mă simt mai bine, spuse ea, apoi voi lua un taxi până la gară şi mă voi întoarce acasă.

— Aţi luat legătura cu fiica dumneavoastră?

— Nu, de ce?

Se vedea că este sincer surprinsă. Malko simţi o mare uşurare.

— Am folosit informaţia pe care mi-aţi dat-o. Şi am descoperit ceva îngrozitor... mărturisi el.

În timp ce vorbea, Margrit îşi scoase ochelarii de soare, descoperind chipul răvăşit. Cu lentilele de contact, parcă era o stafie... Avea ochii scăldaţi în lacrimi.

— Este îngrozitor, spuse ea. Erika nu mi-o va ierta niciodată. Mi-aţi promis că veţi fi prudent.

Malko rămase tăcut. Se afla într-o poziţie îngrozitoare. Acum trebuia cu orice chip să o protejeze pe mama Erikăi.

După incidentul din Rotterdam, trebuia să se teamă şi de umbra lui.

— Cred că va afla în curând ce s-a întâmplat, spuse el. Jan Kloos va dori să se răzbune. Prin urmare, trebuie să rămâneţi cu mine.

Margrit scutură din cap.

— Nu, nu pot, Erika mă va căuta şi mai tare. Şi-apoi, nu vreau să fiu împotriva fiicei mele. Dumneavoastră îi sunteţi duşman. Mi-aţi făcut numai necazuri. Lăsaţi-mă să mă descurc singură.

Cocaina începea să-şi facă efectul şi ea ridică tonul. Malko o lăsă să se calmeze. Nu trebuia cu nici un chip s-o lase singură. Deodată, atitudinea ei se schimbă şi murmură:

— Vă rog să mă scuzaţi, nici nu mai ştiu ce spun.

Malko puse pe masă o bancnotă albastru-deschis

de zece florini.

— Să nu mai rămânem aici.

— Aşteptaţi puţin, îl rugă Margrit, încă nu mi-am revenit de tot.

*

Erika şi Jan Kloos mergeau fără grabă de-a lungul canalului, urmaţi de Willem, care împingea bicicleta neagră *cu* sacoşele în care se afla armamentul. Trecură pe lângă doi poliţişti bărboşi şi paşnici care discutau cu vânzătorii de droguri. În acest cartier, totul se făcea la mica înţelegere, în afară de unele situaţii când mai împlântau câte un cuţit, dar niciodată în turişti.

— Unde naiba umblă scorpia aia? mormăi Jan.

— Să mergem la *dealer*-ul ei, spuse Erika. Dacă nu a venit încă, o aşteptăm. Altminteri, mergem acasă.

— *Je built vii je nekel*[12], mormăi Jan Kloos. Este prea periculos.

Tânăra se întorcea pe nesimţite împotriva mamei ei. Când Jan Kloos spusese că o omoară, fusese şocată. Dar acum, ideea nu i se mai părea chiar atât de îngrozitoare. Cei trei intrară pe Zeedijk. La vederea lui Jan Kloos, *dealer*-ii negri îi făcură loc să treacă respectuoşi. Se temeau de olandezul cu ochii bulbucaţi şi cu statura lui impunătoare.

Chinezoaica bătrână rămase înţepenită când cei trei intrară în magazin. De data asta, nici nu mai putu să strige. Ah Yong apăru de după perdea, tot numai un zâmbet. O cunoştea pe Erika, fiindcă venea mereu după droguri pentru maică-sa... Îşi

12 Spui prostii, (n. a.).

arătă cioturile de dinţi zâmbind cu părere de rău.

— Prea târziu, doamna a plecat.

— Unde?

Întrebarea o pusese Jan Kloos, Chinezul se sperie de intonaţia ameninţătoare din vocea lui. Făcu un pas înapoi şi bâigui:

— Eu, nu ştiu... Plecată.

Jan Kloos se întoarse către Willem şi spuse pe un ton calm:

— Închide uşa.

Namila se supuse şi trase perdeaua în acelaşi timp ca să nu se vadă nimic din stradă. Chinezoaica se ghemui după casa de marcat. Jan Kloos se apropie de Ah Yong zâmbind cu răutate. Îi prinse încheieturile cu o mână şi i le puse pe tejghea.

— Să nu-ţi fie frică, n-o să te doară... Vreau doar să mă ajuţi. Tu trebuie să ştii pe unde umblă.

Ah Yong înghiţi în sec. Dacă ar fi vreun poliţist pe aici.

— Nu ştiu nimic, repetă el.

Ah Yong ştia că deseori Margrit îşi procura drogurile de la *Navy Bar.* Lasă capul în pământ ca Jan Kloos să nu-i vadă expresia ochilor. Acesta se apleca de parcă ar fi vrut să-şi scarpine glezna şi spuse:

— Pune mâinile pe tejghea, acum o să ne jucăm.

Tânărul chinez făcu ce îi spuse. Imediat, Jan Kloos se ridică cu viteza fulgerului, strângând în mână pumnalul şi i-l înfipse în mână chinezului ţintuind-o de tejghea. Ah Yong slobozi un urlet inuman, vru să facă un pas înapoi, dar îşi spintecă palma. Jan Kloos îl apucase de gât.

— Acum o să-ţi găuresc şi cealaltă mână. Apoi îţi

scot ochii şi îţi spintec burdihanul. Acum îmi spui tot ce ştii?

Ah Yong gemea încetişor. Îl chinuise degeaba. Ar fi vorbit doar dacă îi trăgea o palmă. Erika privea fascinată firişorul de sânge care se scurgea pe tejgheaua murdară. Această violenţă gratuită îi dădea o stare deosebită. Dacă ar fi avut curajul, l-ar fi, rugat pe amantul ei să i-o tragă pe loc…

— La *Navy Bar*, pe Achterburgwal, bâigui el. Îi duc marfă acolo.

— Vezi, făcu Jan Kloos rânjind, trebuia să spui de la început.

Smulse pumnalul din mână, îl şterse cu grijă cu un burete şi îl puse la loc în bocanc. Victima nu se va duce la poliţie să-l reclame, căci în acest cartier nu se proceda astfel.

Cei trei îmbrânciră trecătorii şi dispărură pe străduţa îngustă ca să ajungă în Achterburgwal, nebăgând în seamă fetele din vitrine. Pe podul de peste canal Jan Kloos se opri şi le făcu semn celorlalţi să stea pe loc. În localul *Navy Bar, t*ocmai îl zărise pe Malko şi pe mama Erikăi.

— Nemernica! scrâşni el, nu este singură. Vezi, lucrează cu ei!

Erika o văzuse şi ea.

— Scorpie mizerabilă, zise printre dinţi.

Jan Kloos se întoarse spre Willem.

— Ai tot ce îţi trebuie la bicicletă?

Grăsanul se apropie fără să răspundă, neluându-şi privirea de la cafenea, Erika îşi luă amantul de braţ. Cu ochii cât cepele.

— O să mi-o plătească!

Aproape că îl implora. Jan Kloos o împinse.

— Mai târziu, mai întâi, el.

— Cum! protestă Erika iritată. Boieroaica asta mizerabilă ne-a trădat!

— Taci din gură! zise brusc Jan Kloos. Suntem revoluţionari, adăugă el cu emfază, misiunea are prioritate. El este mai periculos decât maică-ta. Oricum nu putem să facem nimic fără să-l eliminăm mai întâi. Să nu uităm că este înarmat... Pe ea ştim de unde s-o luăm, nu? Este mai bine să o găsim făcând baie. (O mângâie pe ceafă.) Dacă vrei, poţi să-i ţii capul sub apă...

Erika se linişti, simţind că amantul ei avea dreptate. Îl privea intens pe bărbatul pe care îl dorise atât de mult acum câteva zile, dar acum voia să-l vadă târându-se pe pământ, cu pumnalul lui Jan implântat în burtă. Acesta cerceta împrejurimile. Pe malurile aglomerate nu putea să folosească o maşină, căci risca să rămână blocat cu ea în mulţime. Iar pe jos nu putea merge atât de repede. Mai exista o modalitate prin care avea avantajul să rămână neobservat.

— Willem, trebuie să ne dai o mână de ajutor...

Grăsanul, cu ochii holbaţi într-o vitrină mov mai îndepărtată, unde se expunea o tânără mulatră îmbrăcată într-un corset alb, tresări. Îşi încheie maşinal ultimul nasture de la cămaşă care se descheia tot timpul.

— *Lazer op rot op!*[13]

Jan Kloos îşi spuse că duşmanul lui trebuia să iasă din clipă în clipă, împreună cu mama Erikăi. Îşi apropie faţa de complicele lui şi spuse:

— Fii atent că ne cunosc pe mine şi pe Erika. Dar

13 Du-te acolo!

tu nu rişti nimic. Dacă se întâmplă ceva, te acoperim. În pădure, ai tras foarte bine.

Willem nu spuse nimic. Era măgulit. Jan Kloos băgă mâna în sacoşa de la bicicletă şi pipăi după un Herstall, cu amortizor improvizat pe care îl confecţionase din şaibe şi din amiant. După aceea, puse pistolul astfel echipat într-o pungă de hârtie maro şi i-o întinse lui Willem.

— Fii atent că este armat iar piedica nu e pusă. Nu faci decât să apeşi pe trăgaci. Să-ţi explic…

Margrit ieşi prima din barul marinarilor, cu mers uşor împleticit. Malko aruncă o privire în jur. Era la fel de multă animaţie. Barul era plin până la refuz, iar malurile canalului nu se mai vedeau de mulţimea de gură-cască. Maşina lui era parcată la două sute de metri mai departe, iar prin zona asta nu veneau taxiurile.

— Veniţi, îi spuse el lui Margrit, trebuie să mergem pe jos până în Nieuwmarkt.

Ea refuza cu încăpăţânare ajutorul lui Malko, însă problema principală era să ajungă cât mai repede la maşină. În buzunar strângea mânerul pistolului extraplat. Trebuia să fie pregătit. Ţinând-o pe baroană puternic de braţ, îşi făcu drum prin mulţime, nebăgând în seamă ademenirile portarilor de la *sex-shop*-uri şi de la *live-show*-uri, precum şi avansurile indivizilor sâcâitori, care îi luau drept un cuplu în căutare de senzaţii tari.

Se aflau la jumătatea drumului, când deodată, Malko auzi nişte strigăte pe malul celălalt al canalului. Crezând că este o încăierare, nu-i dădu nici o atenţie. Vacarmul continua, dar nu erau ţipete de durere, ci strigăte ascuţite. Cel de-al şaselea simţ

îi ascuţi mintea. Îl zări pe micul dealer chinez care gesticula spre el, cu mâna înfăşurată într-o cârpă. Un val de adrenalină îi invadă arterele. Ce pericol îl mai pândea acum, iar dealerul voia să-l avertizeze? Margrit nu îşi dăduse seama de nimic, iar chinezul continua să-i atragă atenţia. Dar ce căuta pe celălalt mal? Doar era simplu să treacă dintr-o parte într-alta. Prin urmare, pericolul era pe cheiul, pe care se afla Malko. Se pregătea să se întoarcă din drum ca să treacă podul cel mai apropiat şi să discute cu chinezul, când soneria unei biciclete se auzi în spatele lui. O namilă de om pedala în direcţia lor pe o bicicletă înaltă de culoare neagră. Dacă nu ar fi fost chinezul, Malko nu i-ar fi dat cu siguranţă nici o atenţie. Pus în gardă, îl măsură numaidecât din cap până-n picioare. Dar, lucru curios, în ciuda mulţimii care îl obliga să o ocolească fără încetare, acesta ţinea ghidonul doar cu mâna stângă, căci pe cea dreaptă o ţinea într-o pungă din hârtie maro.

Pe celălalt mal al canalului Achterburgwal, chinezul ţipa întruna. Îşi pansase superficial rana, îl urmărise pe Jan Kloos şi văzuse ce se întâmpla.

Fără să mai stea pe gânduri, Malko îi dădu un brânci baroanei care îşi pierdu echilibrul, se clătină şi căzu pe primele trepte ale sex-shop-ului din josul cheiului chiar în braţele unui negru, care rămase stupefiat.

Malko scoase pistolul exact în clipa în care biciclistul, ajuns în dreptul lui, agita punga de hârtie. Malko se aplecă din instinct. Se auziră câteva împuşcături surde, abia dominând mulţimea gălăgioasă. Punga de hârtie sălta în aer de parcă ar fi fost trasă de nişte fire invizibile. Vitrina unui *live-*

show în care se vedea o tânără care executa o felaţie de toată frumuseţea în prim-plan se făcu ţăndări. Malko trase un şut bicicletei dezechilibrându-l pe grăsan care goli încărcătorul la întâmplare. O târfuliţă negresă stătea nemişcată în vitrină, numai în slip şi în sutien şi se uita ca proasta la piept, unde apăruse o micuţă gaură roşie.

Biciclistul mai parcurse încă vreo douăzeci de metri, apoi se prăbuşi cu un zgomot îngrozitor de fiare. Deranjat de mulţime, Malko pierdu câteva secunde preţioase. Deşi era greoi, biciclistul se ridică de jos cu toată viteza şi o luă pe o străduţă paralelă cu cheiul.

Malko agita pistolul şi ajunse la colţul străzii. Aici zări siluetele a doi bărbaţi şi o femeie care alergau. Strada nu avea mai mult de trei metri lăţime, iar la fiecare jumătate de metru era câte un dealer negru ce îşi aştepta clienţii. Nu avea cum să tragă. Unul dintre fugari întoarse capul, îl văzu pe Malko şi strigă cât îl ţinea gura:

— *Politie! Politie!*

Era Jan Kloos. Negrii abia catadicsiră să se mişte şi Malko se izbi imediat de o adevărată barieră formată din figuri pline de ură. Văzu un cuţit cu lama lată îndreptat deja spre pântecele lui. Altul îl ameninţa din spate. Era clar că tuturor drogaţilor ăstora nici nu le păsa de pistolul lui.

— *Ne Politie hier, Mijnheer!*[14] zise pe un ton sepucral un negru cu faţa turtită.

Malko fu nevoit să se încline cu respect. Când negrii se dădură în sfârşit la *o* parte, cei trei fugari dispăruseră deja. Malko fugi până la colţul străduţei

14 Nu are voie poliţia aici, domnule!

care dădea în Nieuwmarkt. Extern de aglomerată în ciuda orei târzii. Cei trei se amestecaseră în mulţime. Se întoarse furios să o ia pe Margrit care îl aştepta sprijinită de o maşină în faţa sex-shop-ului, nedându-şi seama ce se petrecea în realitate.

— Ce s-a întâmplat? îl întrebă ea.

Mulţimea de curioşi înconjura cuşca de catifea unde fusese împuşcată târfa. O întinseseră pe patul în *care în* mod normal îşi primea clienţii ca o bomonieră din catifea roz. Un poliţist în uniformă, depăşit de situaţie, urla la telefon ca să cheme o ambulanţă.

— Un complice de-al lui Jan Kloos a încercat să ne omoare, spuse el. Au reuşit să fugă.

Ea îl urmă ca un automat. Când Malko ajunse la maşină, zări girofarul albastru al unei ambulanţe care îşi făcea drum cu greu prin mulţime. Margrit tremura ca varga.

— Unde mergem? îl întrebă ea.

— La *Krasnapolski*...

— Nu vreau să merg acolo.

— Nu pot să vă las singură, spuse Malko. Sunteţi în pericol de moarte. Sunt nebuni.

Porni pe străduţele din cartierul plăcerilor. Margrit păru să se resemneze. Deodată, în momentul în care trecură prin dreptul unei cabine telefonice, ea îi ceru:

— Opriţi! Vreau să-l sun pe un prieten bun.

Ea se închise în cabină şi avu o scurtă discuţie aprinsă. Când ieşi, păru mai liniştită.

— Am găsit o soluţie! îl anunţă ea. Mă duc la un prieten. Este un bărbat din viaţa mea care ţine enorm de mult la mine. Acolo voi fi la adăpost. Vă

conduc eu...

Malko se strecura cu mare greutate. La urma urmei, el era doar un amant efemer al baroanei van Deyssel. În plus, perspectiva de a nu o mai proteja îi uşura misiunea. Se îndepărtară de centru, până când ajunseră pe malul canalului Amstel, de-a lungul căruia erau ancorate sute de şlepuri. Margrit îi arătă lui Malko o casă veche şi impunătoare, situată pe celălalt mal al canalului Amsteldijk.

— Aici este.

Uşa se deschise imediat şi în prag apăru un bărbat înalt, cu faţa ridată, semănând vag cu Curd Jurgens, care se înclină şi îi sărută mâna lui Margrit. Apoi o cuprinse în braţe. Ochii cenuşii se opriră la Malko şi spuse:

— Vă mulţumesc pentru că aţi avut grijă de Margrit. Este foarte vulnerabilă, iar ceea ce s-a întâmplat este îngrozitor. Voi avea grijă de ea. Nimeni nu va afla că este aici. Sunt generalul Gustav van Meyerber. În retragere, adăugă el zâmbind.

Margrit se întoarse către Malko.

— Mulţumesc, acum o să mă odihnesc. Vorbim mâine la telefon. Numărul lui Gustav este în cartea de telefon.

— Să fiţi atent, îi recomandă Malko, să nu o lăsaţi să iasă singură.

— Nu vă faceţi griji, îl linişti generatul în retragere, o să mă ocup de ea.

Malko se pomeni pe pavajul umed din Amsterdam, conducând încet, îndreptându-se către *Krasnapolski.* Era cufundat în gânduri. O bandă de ucigaşi turbaţi umbla liberă prin Amsterdam, unul mai periculos ca

altul şi ucigând cât ai clipi din ochi. Acest lucru era foarte curios într-o ţară atât de liniştită, încât izbucni într-un râs nervos.

Ce naiba ascundeau turbaţii ăştia? De ce îşi pierdeau timpul cu răzbunări sângeroase dacă aveau atâtea lucruri importante de făcut? Colonelul van Nuys va avea cu siguranţă o idee.

*

Un soare splendid strălucea peste Haga, imprimându-i aerul cochet şi delicat al unui decor din Walt Disney. Malko îşi parcă maşina lângă peluza impecabilă a sediului BVD. Nu dormise prea bine, iar lectura ziarelor nu îl liniştise nici atât. Nu găsise nici urmă de bicicletă sau de asasin. Poliţia credea că este o reglare de conturi între dealeri…

Geanta-diplomat plină cu bani şi sticla cu explozibil îi atârnau greu în mână. Colonelul van Nuys îl primi cu un fum de tabac aromat, cu pipa în gură dis-de-dimineaţă. Malko îi raportase ce se petrecuse în seara precedentă, dându-i printre altele şi semnalmentele ucigaşului şi ale bicicletei.

— Librăria aceea de pe Josephstraat din Rotterdam mi-a fost deja semnalată, spuse el, este un birou de primire pentru antimilitarişti… Oamenii din Onkruit şi din alte mişcări… Dar. Teoretic, este închis. Încercăm să-l identificăm pe cel căruia îi spuneţi blondinul.

Malko îi menţionă atunci numele generalului Meyerber. Crezu că interlocutorul lui se va urca pe pereţii biroului. Fu cât pe ce să-şi rupă pipa.

— Ştiţi cine este? mârâi van Nuys. Unul dintre

liderii mişcării pacifiste legale! Oaia neagră a CIA! Şi a noastră implicit! Stă tot timpul în Germania de Est. Poftim, să vă arăt dosarul lui.

Dădu un ordin prin interfon, pierzându-şi calmul pentru prima oară în faţa lui Malko, iar după câteva clipe, un subofiţer depuse pe birou un dosar gros cu coperţi roz. Colonelul van Nuys începu să-l răsfoiască. Conţinea rapoarte, tăieturi din ziare, fotografii, memorii. Deodată mârâi atât de tare, încât Malko tresări.

— *Godferdom!* Priviţi!

Malko ocoli biroul şi se aplecă peste umărul lui. Arătătorul olandezului era pus pe o fotografie alb-negru ce reprezenta un grup de bărbaţi cu zâmbetul pe buze, îmbrăcaţi în civil. Malko recunoscu trăsăturile semeţe ale generalului van Meyerber. Lângă el, se afla un bărbat aproape la fel de înalt ca el, zâmbindu-i cu toată gura generalului. Era Jan Kloos.

Capitolul XIII

— De necrezut! Eu nu am mai văzut această fotografie, mormăi generalul van Nuys. Este ticălosul de Jan Kloos!

O întoarse şi citi legenda de pe spate. Fusese făcută în Berlinul de Est în urmă cu doi ani, la o reuniune a ofiţerilor pacifişti şi a reprezentanţilor mişcărilor antimilitariste din diferite ţări. Ofiţerul din BVD aproape că se sufocă de furie, apoi puse degetul pe un personaj aflat în planul din spate şi i-l arătă lui Malko.

— Îl vedeţi pe tipul ăsta? Este Vădim Zagladin,

prim-adjunctul lui Boris Ponomarev, şeful Departamentului Internaţional al Comitetului Central al Partidului Comunist din URSS. El i-a manipulat pe toţi aceşti oameni cu o abilitate diabolică.

Malko se străduia să tragă concluziile acestei descoperiri. Prima şi cea mai evidentă: Margrit van Deyssel îl minţise în faţă. Se pare că prin intermediul amantului său, generalul van Meyerber, fiica ei îl cunoscuse pe Jan Kloos. Această fotografie a amantului Erikăi în compania iubitului maică-sii îi deschidea noi perspective.

Colonelul van Nuys întorcea fotografia pe toate părţile, roşu ca racul de furie, strângând în dinţi muştiucul pipei. O scoase din gură şi spuse:

— Dacă am şti măcar ce pregătesc nemernicii ăştia...

— Nu puteţi să-l interogaţi pe generalul van Meyerber?

— Mi-ar lua săptămâni întregi... Va organiza o conferinţă de presă şi va spune că BVD-ul îl persecută. Dar mă miră să-l văd alături de un tip ca Jan Kloos. El este în mod sigur manipulat de sovietici, căci „cruciada” sa le serveşte în mod obiectiv interesele, însă este un legalist, nicidecum un fanatic.

— Margrit van Deyssel se află în miezul problemei, spuse Malko. Dar o s-o fac să vorbească.

— O să pun imediat sub supraveghere domiciliul lui van Meyerber, zise colonelul. Fiţi atent. Aţi devenit oaia neagră a acestor demenţi.

— Şi ei sunt oaia mea neagră, răspunse Malko. Sunt destul de mare ca să mă pot apăra singur. Am de reglat un cont cu Margrit van Deyssel care mi-a

turnat numai gogoşi. Când mă gândesc că a susţinut sus şi tare că nu-l cunoaşte pe Jan Kloss...

*

Malko bătuse recordul personal la cursa Haga – Amsterdam. O parcursese în numai treizeci şi şapte de minute. Avea încă mâinile amorţite de cât strânsese volanul, când sună la uşa generalului van Meyerber. Dar imensa şi bătrânicioasa casă părea pustie. Sună de patru ori la rând. În sfârşit, uşa se deschise, iar în prag apăru o femeie cu bonetă albă care semăna cu o morăriţă. Îl fixa pe Malko *cu* o privire apatică.

— Generalul van Meyerber este acasă?

Din bâlbâielile femeii, Malko înţelese că generalul nu era în oraş.

— Dar baroana van Deyssel?

— Este cu el.

— Unde s-au dus?

Aici i se înfundă. Continuarea discuţiei îl aduse pe Malko în pragul crimei. Reuşi în sfârşit să afle că ofiţerul în retragere se dusese să viziteze diferitele comandamente pacifiste din ţară, apoi pe la nouă seara, avea o conferinţă de presă şi se întorcea foarte târziu. În privinţa numelui satului respectiv, servitoarea pronunţa în aşa hal, încât Malko fu nevoit să-l noteze pe litere: Oudewater, între Utrecht şi Rotterdam.

Când se întoarse la *Krasnapolski,* găsi pe hartă un punctuleţ abia vizibil ce reprezenta acel sat. Iar se întrevedea autostrada la orizont. Olandezii îşi petreceau viaţa alergând dintr-un oraş într-altul, ca

nişte furnici împovărate... îşi verifică pistolul, îl puse în buzunarul trenciului şi se întinse pe pat, gândindu-se cu nostalgie la sânii ascuţiţi ai Erikăi. Avea şanse foarte mici să mai profite din nou de ei. Acest lucru îl determină să se întrebe care erau adevăratele legături dintre aceste patru personaje: Erika, maică-sa, generalul van Meyerber şi Jan Kloos.

*

De vreo jumătate de oră. Malko se învârtea pe toate străduţele posibile pe un extraordinar clar de lună. Satele de câmpie din Olanda se înşirau pe şosea, dar erau prost delimitate. Fu nevoit să întrebe pe un sătean şi până la urmă, descoperi hanul *Seeld* din Oudewater, un târguşor adormit. În faţa hanului erau parcate vreo douăzeci de maşini. Intră. Sala era pustie, dar pe o tăbliţă neagră era scris cu creta: Generalul van Meyerber, etajul I.

Malko se luă după săgeată şi ajunse într-o sală în care se găseau cinci persoane, generalul Gustav van Meyerber, ţanţoş, stătea la un birou pe un podium şi ţinea un discurs. Zări în ultimul rând peruca brunetă a baroanei van Deyssel. Lângă ea era un scaun liber, iar Malko se aşeză. Margrit întoarse capul şi tresări.

— Ce căutaţi aici?

Ochii ei cu lentile de contact exprimau panica.

Malko se aplecă la urechea ei.

— Am venit ca să vă pun câteva întrebări. Dumneavoastră şi generalului.

Ea şopti pe un ton rugător:

— De ce? Nu puteţi să ne lăsaţi în pace!

— M-aţi minţit, Margrit, spuse Malko. Mi-aţi ascuns că Jan Kloos îl cunoaşte pe prietenul dumneavoastră Gustav Meyerber...

— Nu-i adevărat! protestă Margrit în şoaptă. Cine v-a spus aşa ceva?

Un vecin le aruncă o privire furioasă şi duse degetul la gură făcându-le semn să tacă. Malko se ridică şi o luă pe Margrit de braţ, târând-o în fundul sălii. Aici, Malko scoase fotografia în care Jan Kloos îi zâmbea generalului van Meyerber.

— Uitaţi-vă, spuse Malko. Nu sunt poveşti. Cred că aţi face bine să-mi spuneţi adevărul...

Margrit abia se uită la fotografie şi lăsă capul în jos, distrusă. Pe podium, bătrânul militar îşi continua discursul.

— Ce vreţi să ştiţi? murmură Margrit cu voce sfâşiată.

— De ce m-aţi minţit în legătură cu Jan Kloos?

Şuşoteau amândoi ca într-un confesional.

— Pentru că nu îmi iert ceea ce am făcut, mărturisi ea. Până să-l întâlnească pe Jan Kloos, Erika nu era chiar atât de dezechilibrată. Într-o zi, el a venit împreună cu Gustav pe care îl invitasem eu. De la divorţ, Gustav mi-a fost amant şi suntem foarte uniţi. Jan a văzut-o pe Erika şi asta a fost lovitura de graţie. Amândoi s-au îndrăgostit nebuneşte la prima vedere... După câteva săptămâni, ea s-a mutat cu el şi de atunci s-a schimbat complet. S-au „întâlnit” pe mai multe planuri.

— Care este rolul generalului van Meyerber?

— Nici unul! şopti Margrit indignată. L-a simpatizat pe Jan Kloos după câteva manifestaţii antimilitariste.

Asta e tot. El este într-adevăr un pacifist...

Un ropot de aplauze îi întrerupse. Margrit îşi lipi gura de urechea lui Malko:

— Vă rog să nu-i spuneţi nimic!

— Cum să nu-i spun nimic?

— El nu ştie ce este între Erika şi Jan Kloos. Nu am îndrăznit niciodată să-i spun pentru că suferă cu inima. S-ar simţi răspunzător. Am spus că m-au urmărit distribuitorii de droguri care voiau să mă şantajeze.

— Dar este responsabil, zise Malko. Bătrânul ofiţer se apropia de ei cu un zâmbet încântător pe buze.

— Ce surpriză plăcută mi-aţi făcut că aţi venit să mă ascultaţi! îi spuse acesta lui Malko. Înţelegeţi olandeza?

— Nu, răspunse Malko.

Puţin dezamăgit, Gustav van Meyerber spuse:

— Atunci, de ce aţi mai venit? Suntem departe de Amsterdam.

— Trebuie să discutăm un subiect foarte serios, zise Malko. Am putea să ne retragem undeva?

— Bineînţeles. Mergem jos.

Coborâră şi intrară într-o sală goală, în timp publicul se risipea. Li se aduseră cafele. Margrit începu să fumeze cu nervozitate. Malko trecu imediat la subiect:

— Generale, îl cunoaşteţi pe un oarecare Jan Kloos?

Trăsăturile rigide ale olandezului se luminară pe dată.

— Fireşte că îl cunosc! Este un băiat puţin cam excesiv, dar foarte devotat cauzei şi îmi este foarte drag.

— Este un asasin, continuă Malko pe un ton egal.

Generalul van Meyerber tresări uşor. Malko începuse să-i povestească pe scurt cursul evenimentelor, începând cu descoperirea cadavrului lui Tom Wonder. Pe măsură ce relata, bătrânul părea că se întunecă. Îi aruncă o privire deznădăjduită baroanei şi o întrebă:

— De ce nu mi-ai spus nimic până acum?

— Mi-a fost teamă, recunoscu ea. Erika a înnebunit de tot. Vrea să mă omoare.

Bătrânul ofiţer apucă ceaşca cu o mână tremurândă şi bău cafeaua dintr-o dată. Inima lui trebuie să fi primit o lovitură zdravănă.

— Este de-a dreptul monstruos! izbucni el. Trebuie să anunţăm poliţia. Eu nu am aprobat niciodată asemenea acţiuni. Eu cred în pace şi înţelegere. Luna viitoare avem la Viena o întrunire a generalilor din diferite ţări din Est şi din Vest ca să încercăm să oprim cursa înarmărilor.

— Poliţia ştie deja, îl informă Malko. De asemenea şi BVD-ul. Însă Jan Kloos şi banda lui nu se mai satură. Trebuie să-i găsesc înainte să comită o faptă oribilă şi iresponsabilă. Aţi putea să mă ajutaţi?

Bătrânul general îşi cuprinse capul în mâini. Încerca să se controleze. Totuşi, Malko observă că avea ochii plini de lacrimi.

— Eu nu ştiu absolut nimic! mărturisi el. Eu militez în organizaţii legale şi nu facem nimic ilegal. Jan Kloos activează în mişcarea grupurilor mici care se dedau uneori la acţiuni pe care noi le dezaprobăm, dar care nu au nimic sângeros în ele. De câte ori ne-am întâlnit, am încercat să-l abat de la asemenea acte care nu făceau decât să ne discrediteze cauza.

— Nu ştim ce are de gând acest Jan Kloos, spuse Malko. Dar sunt sigur că are legătură cu sabotarea instalaţiilor militare sau cam aşa ceva. Aţi putea să-mi daţi vreun indiciu după discuţiile avute cu el? Are vreo ţintă?

Gustav van Meyerber se concentră. După privirea înnebunită, Malko îşi dădu seama ce luptă se ducea în sufletul lui. El, pacifistul, era pe cale să colaboreze cu CIA. În final, spuse:

— De ce credeţi că pregăteşte ceva de genul acesta?

— A ucis deja câteva persoane care reprezentau un pericol pentru el. Prin urmare, este vorba de o acţiune extrem de violentă. Avem dovada că are legături cu KGB-ul care finanţează acest proiect. Aşadar, sovieticii sunt interesaţi de persoana lui, chiar dacă nu vor să recunoască în mod deschis.

Se vedea cât de colo că generalul era descumpănit. Îşi aprinse o ţigară cu mâna tremurătoare, observat cu atenţie de Margrit. După un lung moment de tăcere, spuse cu voce nesigură:

— Într-o zi, mi-a pomenit de o acţiune nebunească. Voia să detoneze un proiectil nuclear ca să arate popoarelor pericolul care le pândea dacă lăsau să se amplaseze arme nucleare pe teritoriul lor. Fireşte că eu l-am sfătuit să renunţe la un astfel de plan delirant...

— Au mai asistat şi alte persoane la această discuţie?

Bătrânul general îşi şterse fruntea cu palma.

— Mi se pare că da. Un oarecare Antonov Popov, colaborator al lui Vădim Zagladin. De ce?

— Pentru că nu au deloc scrupule ca

dumneavoastră, observă Malko. Mi se pare că au încurajat şi au susţinut proiectul lui Jan Kloos.

— Nu-mi vine să cred, oftă generalul. Păreau nişte tipi atât de echilibraţi, atât preocupaţi de pacea în lume.

— Mai am o întrebare, spuse Malko. Probabil că Jan Kloos a intrat în amănunte în legătură cu planul său nebunesc. A adus vorba de vreo armă deosebită, a menţionat un loc anume? Ceva care ne-ar putea da un indiciu?

Generalul van Meyerber deschise gura să spună ceva, apoi se răzgândi. Afară se auzea zgomotul portierelor trântite. Oamenii coborau de la primul etaj făcând gălăgie. Gustav van Meyerber se scutură şi începu cu voce nesigură:

— Mi se pare că...

În acel moment, vitrina restaurantului se făcu ţăndări cu un zgomot îngrozitor. Malko avu răgazul să zărească patul unei puşti de asalt, o siluetă la adăpostul întunericului, apoi ţeava acesteia. Se aruncă instinctiv într-o parte, trăgând-o şi pe Margrit la adăpostul zidului, în timp ce punea mâna pe pistol. Gustav van Meyerber nu se clinti din loc, paralizat.

Dubla deflagraţie se dezlănţui ca un tunet. Cele două împuşcături erau atât de apropiate, încât păreau una singură. Generalul fu măturat de pe scaun şi proiectat la câţiva metri în sală, cu faţa transformată într-o masă sângerândă.

Capitolul XIV

Drama se petrecuse doar în câteva secunde.

Margrit van Deyssel, care căzuse la pământ, rămase nemişcată câteva clipe. Apoi trăsăturile se deformară, iar pe chipul ei apăru o expresie de groază teribilă. În fine, din gâtlej îi ieşi un urlet inuman şi se ridică ducându-se repede la generalul prăbuşit pe pardoseală. Cu pistolul în mână, Malko se repezi către uşă. Aruncă o privire rapidă în parchingul cufundat în beznă şi mai mult ghici silueta unui bărbat cu o puşcă, tupilat lângă o maşină.

Trase trei focuri în direcţia acestuia şi se adăposti după un microbuz exact în momentul în care din puşcă ieşi o jerbă de flăcări. Gloanţele devastară pur şi simplu vehiculul în spatele căruia se adăpostea. Zări în treacăt altă siluetă care fugea şi ieşi din ascunzătoare ca s-o urmărească. În acelaşi moment, Margrit ieşi din restaurant, se repezi la el şi îl apucă de mână ca să-l împiedice să tragă, urlând ca o apucată:

— Nu o omorâţi! Nu o omorâţii.

Pierdu câteva secunde ca să scape de baroana. Când străbătu parchingul în fugă, zări la douăzeci de metri mai departe farurile unei maşini care se îndepărta. Jan Kloos lovise încă o dată cu o dârzenie de neînchipuit şi nu voia să-şi asume riscul să înceapă o bătălie ordonată. Dezgustat şi zguduit în acelaşi timp, Malko intră în cafeneaua-restaurant. La parter era o gălăgie de nedescris. Patronul localului urla în receptor încercând să cheme poliţia. Un tânăr care ascultase discursul generalului ţipa în culmea isteriei.

— Sunt nişte nemernici, nişte fascişti! Întotdeauna au spus că îl vor ucide pe general!

Malko se strecură în fugă prin mulţimea de gură-cască ce se adunase în jurul baroanei care îngenunchease lângă rănit, încerca să oprească sângele care curgea din faţa mutilată cu un şervet de şters la gură. Bătrânul mai respira însă foarte slab cu mişcări spasmodice ale membrelor, iar horcăielile din ce în ce mai dese indicau starea gravă în care se afla. Malko se aplecă deasupra lui şi îi luă pulsul. Nu se mai simţea deloc, în câteva clipe, va muri. Îi şopti la ureche:

— Generale, este foarte important, spuneţi-mi ceva despre proiectele lui Jan Kloos...

Margrit îl întrerupse cu violenţă, răvăşită şi hohotind:

— Nu vă e ruşine! Vedeţi foarte bine că este grav rănit.

— Dar ceea ce ştie poate salva mai multe vieţi, replică Malko.

Examină masa sângerândă ce mai rămăsese din faţa generalului Gustav van Meyerber. Din gură şi din nas îi ieşeau baloane de spumă roşiatică. Bătrânul ofiţer icni o dată, iar balonaşele dispărură complet. Margrit urlă înfiorător.

— Faceţi ceva!

Malko o trase cu blândeţe puţin mai în spate. În jurul muribundului se adună un grup de clienţi. Un bărbat cu o figură gravă făcu semnul crucii deasupra lui şi spuse o rugăciune. În acel moment, câţiva poliţişti năvăliră în restaurant, urmaţi de pompieri. Aceştia îşi dădură seama imediat că nu mai era nimic de făcut pentru generalul van Meyerber şi acoperiră cadavrul cu o pătură. Isterică, Margrit hohotea în braţele lui Malko, obsedat de o

întrebare. Cum reuşise Jan Kloos să le dea de urmă?

— Cum a ajuns aici? o întrebă Malko pe baroană. Dumneavoastră i-aţi...?

— Aţi înnebunit! protestă Margrit van Deyssel.

O credea. Margrit fusese doar victima furiei ucigaşe a lui Jan Kloos. În timp ce patronul localului *Seeld* le explica poliţiştilor ce se întâmplase, Malko luă telefonul şi formă numărul personal al colonelului van Nuys. Îl lăsă să sune îndelung. Ofiţerul olandez dormea buştean. Când răspunse în sfârşit şi după ce ascultă relatarea lui Malko, somnul îi pierise pe loc.

— Daţi-mi un poliţist, ceru el. Trebuie să-i găsim pe aceşti nebuni numaidecât.

Malko se duse să caute un poliţist şi îl conduse la telefon. Calmul se aşternea treptat în restaurant. Imediat ce termină de vorbit, poliţistul îi ceru lui Malko toate amănuntele necesare pentru a-i urmări pe asasini. Dar Malko nu îi spuse decât puţine lucruri şi îi dădu semnalmentele lui Jan Kloos şi ale Erikăi. El nu o văzuse pe tânăra activistă, însă era convins că ucigaşul nu venise fără ea. Poliţistul comunică imediat informaţiile prin radio.

— Voi ordona să se organizeze baraje în toată regiunea, spuse el, cred că încearcă să ajungă în Amsterdam...

Malko nu îşi făcea însă nici o iluzie. Nici măcar nu ştia marca maşinii folosite de ucigaşi. În plus, Jan Kloos avea un avans de zece minute. Reveni la Margrit care era distrusă, plânsă, prăbuşită peste cadavrul generalului. El o forţă să se ridice.

— Daţi un telefon acasă la general ca să aflăm dacă l-a sunat fiica dumneavoastră. Ca să ne

lămurim cum de ne-au găsit.

Margrit se opri din plâns şi făcu ce îi ceruse Malko. Acesta urmări lunga discuţie cu menajera bătrânului militar. După ce termină, Margrit spuse:

— Jan a telefonat. Menajera a crezut că face bine dacă îi spune. Ştia că generalul îl cunoaşte.

Aflând de la Erika despre legătura mamei ei cu generalul, el urmase acest fir. Sau poate că îl viza chiar pe general. Dacă acesta reprezenta un pericol pentru el, de ce a aşteptat atât ca să-l omoare?

— Cred că a încercat peste tot, sugeră Margrit. Erika ştia că atunci când vin la Amsterdam, mă duc să-l văd pe Gustav. Sunt sigură că au verificat şi dacă am fost cu dumneavoastră la *Krasnapolski.*

Malko se duse la bar şi comandă o votcă, străduindu-se să pună totul cap la cap. Ancheta lui avansase destul de mult datorită destăinuirilor în reprize ale generalului van Meyerber. Cel puţin avea o idee despre ceea ce voia să facă Jan Kloos. Totuşi, îi lipseau multe elemente. Dar mai cu seamă unul: tânărul pacifist nu avea pregătirea necesară pentru o operaţiune de asemenea anvergură. Era doar un executant, nu un creier. Îşi aminti de biciclistul care încercase să-l *omoare* cu o seară în urmă. Era mult mai în vârstă. Malko se duse din nou la telefon şi îl sună pe colonelul van Nuys.

— Aţi putea să faceţi o investigaţie după semnalmentele bărbatului care m-a atacat aseară? Mă întreb dacă nu cumva acesta este creierul operaţiunii. Ar trebui începută o anchetă printre universitarii de stânga, printre oamenii de ştiinţă, printre cei angajaţi politic în lupta pentru pace, cunoscuţi deja de serviciile dumneavoastră. Poate

că este o pistă falsă, dar merită să încercăm. În orice caz, ne întâlnim mâine la Rotterdam, la Dispatch Center că să facem o analiză.

Închise şi se întoarse la bar. Îl nedumerea un lucru. Jan Kloos şi prietenii lui ştiau foarte bine că, asumându-şi nişte riscuri, până la urmă tot vor lăsa urme şi acţiunea lor va fi descoperită. Acţionau ca şi cum ar avea absolută nevoie să câştige timp, eliminându-i pe cei care se apropiau prea tare de ei... Aşadar, acţiunea lor trebuia să fie iminentă... Malko goli paharul cu votcă şi se duse să o ia pe Margrit van Deyssel.

Când se întoarse în salon, cadavrul generalului fusese luat deja, iar Margrit bea un pahar cu rachiu de ienupăr, prăbuşită pe un scaun. Şeful poliţiei veni să-i dea raportul lui Malko.

— Până acum, barajele noastre nu au depistat nimic, *Mijnheer,* spuse acesta, dar continuăm. Am anunţat poliţia din Amsterdam ca să-i pună sub urmărire.

Una dintre problemele Olandei era că nu exista o poliţie naţională care să aibă autoritate pe întreg teritoriul, lucru ce complica puţin lucrurile.

— Haideţi, nu mai avem ce face aici, îi spuse el baroanei.

Îi dădu poliţistului numărul de telefon de la hotel şi plecară la maşină. Margrit nu scotea o vorbă, cufundată în durerea ei. Malko se întoarse spre ea şi spuse:

— Vă ţin la mine până mâine, cel puţin. După aceea, vom vedea.

Baroana van Deyssel nu protestă. Moartea bruscă a vechiului ei amant o transformase într-o stafie.

Satele olandeze erau de un calm suprarealist, după intensitatea şi violenţa ultimelor evenimente. Ajunseră în Utrecht pe străduţele pustii, însă la intrarea pe autostrada E 9, fură opriţi de un baraj de poliţie. *Jan* Kloos *era* departe…

Malko nu vru să-i descurajeze pe poliţişti şi porniră spre Amsterdam. Sfârşită de emoţie, Margrit lăsă spătarul scaunului şi adormi. Încă mai dormita când ajunseră la *Krasnapolski.* Malko trebui să o trezească încetişor ca să o scoată din maşină…

Camera i se păru o oază de linişte de necrezut după cele întâmplate. Margrit se dezbrăcă precum un automat şi se culcă ascunzându-şi vânătăile. În momentul în care Malko se pregătea să se bage şi el în pat, soneria telefonului îl făcu să tresară. Ridică receptorul cu inima bătând. Măcar de-ar mai afla vreo veste!

— Nu am găsit nimic, iar poliţia ridică barajele, îl anunţă colonelul van Nuys cu voce morocănoasă.

Întins în pat pe întuneric lângă trupul călduţ al baroanei, Malko nu prea îşi găsea locul. În aproape câteva secunde, problema lui fusese rezolvată. Numai că generalul van Meyerber dusese taina cu el în mormânt. Totuşi, faptul că Jan Kloos îl vizase mai întâi pe bătrânul general şi nu pe el dovedea că acesta păstra foarte bine secretul operaţiunii. Dar în orice caz, era vorba de armament nuclear. Cercul cercetărilor se închidea încet, încet.

Mortala cursă contra-cronometru se angajase între el şi micul comando al „fanaticilor”. Avea neplăcuta senzaţie că, în afară de colonelul van Nuys, olandezii, amorţiţi de, anii îndelungaţi în care avuseseră loc manifestaţii pacifiste, nu luau deloc în

serios aceste ameninţări. Peste câteva ore, va afla mai multe lucruri.

Capitolul XV

O ceaţă uşoară plutea peste imensa clădire ce adăpostea sediul Dispatch Center din Capelse. Malko ajunse aproape în acelaşi timp cu John Fitzpatrick. Tras ca întotdeauna la patru ace, americanul părea extrem de îngrijorat.

— Treaba devine înspăimântătoare! începu el. Credeţi că sovieticii au infiltrat în acest grup un înalt om de ştiinţă care conduce întreaga operaţiune?

— Nu cred că este un sovietic, îl corectă Malko. Este doar un olandez „manipulat” sau mai bine-zis „orientat”, aşa ca Jan Kloos. Probabil că, la început, au încurajat ideea nebunească a lui Jan Kloos, făcându-l să creadă că el avea misiunea eroică de a duce planul la îndeplinire. Dacă operaţiunea dă greş, vor pierde niscaiva bănuţi, dar dacă reuşeşte, va fi un succes enorm pentru ei.

Se întrerupse. Maşina colonelului van Nuys întrase în acest moment în curte. Olandezul coborî şi se îndreptă spre ei cu paşi repezi, cu un aspect neobişnuit pentru el.

— Avem noutăţi în legătură cu banii pe care i-aţi descoperit la Rotterdam, datorită seriilor bancnotelor, unele dintre ele; noi-nouţe, anunţă el. Banii au fost luaţi dintr-o sucursală a Băncii Dresden din Zurich, de un bărbat a cărui identitate nu o cunoaştem încă, dar nu este reprezentantul Agenţiei Tass.

— Asta e tot? întrebă Malko.

— Nu, continuă ofiţerul olandez. Această bancă este renumită pentru girarea a mai multor conturi ce aparţin unor societăţi-paravan ale KGB-ului. Din păcate, mi-e teamă că nu putem să mergem mai departe cu ancheta.

Malko oricum nu-şi făcea nici o iluzie, căci sovieticii îşi organizau întotdeauna loviturile importante în spatele unor scuturi de apărare practic de netrecut. Îşi amintea de aventura lui în Bulgaria când pornise pe urmele asasinului papei[15]. Prindea mereu numai persoanele fără importanţă. Acest lucru nu îi satisfăcea însă amorul propriu.

Cei trei bărbaţi trecură de postul de gardă. Maiorul Gordon Wilson – care nu ştia de dezvăluirile generalului – îi aştepta la fel de jovial, sub un imens calendar pe care pătratul era pus pe ziua de „vineri, 13”. John Fitzpatrick, ca un bun irlandez ce era, nu se abţinu să nu se strâmbe.

Gordon Wilson le strânse mâinile pe rând, puţin fâstâcit şi intrară în birou, după ce străbătură o sală în care calculatoarele enorme bâzâiau neîncetat. Chiar şi în birou se auzea un soi de muzică ascuţită: erau telexurile instalate pe coridor, ce scoteau întruna kilometri de cifre şi de instrucţiuni. Malko deschise discuţia.

— Domnule maior, avem toate motivele să credem că un grup terorist va încerca să pună mâna pe materialul militar debarcat la Rotterdam, foarte probabil ca să comită un atentat cu consecinţe ce ar putea fi catastrofale…

Maiorul impunător nu mai zâmbi deloc, mestecându-şi trabucul. Malko adăugă:

15 Vezi SAS – *Filiera bulgară*, (n. a.).

— Este vorba despre material nuclear.

Imediat se auzi un hohot de râs. Maiorul Wilson îşi recăpătase dintr-o dată toată jovialitatea. Agită trabucul arătându-l pe Malko.

— Domnule, vă rog să mă scuzaţi! Ceea ce mi-aţi spus este absolut imposibil.

— De ce? întrebă John Fitzpatrick, mai degrabă încordat.

Şeful centralei nu părea să împărtăşească optimismul ofiţerului cu burtă. Experienţa i-a învăţat că, în general, tocmai lucrurile incredibile se puteau întâmpla... Maiorul Wilson se aşează mai bine în fotoliu şi spuse:

— Încărcăturile sosesc întotdeauna la Rotterdam, pe cheiul Prinţesa Beatrix, după cum v-am mai spus. Cheiul este pus sub paza poliţiei olandeze şi a oamenilor noştri şi este foarte uşor de protejat. În plus, când primim un material „sensibil”, cerem întăriri la puşcaşii marini. Prin urmare, teroriştii dumneavoastră ar trebui să aibă tunuri sau avioane de luptă...

— Când trebuie să sosească următoarea încărcătură? întrebă Malko.

Grăsanul îndreptă trabucul spre el ca şi cum ar fi vrut să-l intimideze.

— Ieri am primit-o! glăsui el cu mândrie ca o trompetă. Aproape că au terminat de descărcat, iar ultimele camioane se pregătesc de plecare. Sunt în permanenţă informat prin telex.

Exact atunci intră în birou un bărbat cu un teanc de telexuri. Maiorul le luă şi le flutură prin faţa lui Malko.

— Iată, tot ce este sensibil va pleca în mai puţin

de douăzeci şi patru de ore: armele, muniţia, materialul electronic. După aceea, descărcăm totul în linişte. Însă cea mai bună protecţie a noastră este faptul că nimeni nu ştie în această harababură unde se află lucrurile interesante. Toate containerele sunt la fel, deci, credeţi-mă, nu se va întâmpla nimic.

— Ceea ce spuneţi nu este adevărat, îl contrazise Malko. Oamenii care lucrează la calculatoare ştiu ce conţin, nu-i aşa? Altfel, nimic nu funcţionează.

— Evident, recunoscu ursuz maiorul Wilson, dar am încredere în aceşti băieţi ca în propria-mi persoană.

John Fitzpatrick îşi drese glasul politicos şi sări în ajutorul lui Malko.

— Sergentul Wonder care a murit în împrejurări misterioase se ocupa de aceste calculatoare, spuse el. Aşadar, era la curent cu aceste probleme?

— Era, recunoscu Wilson, dar…

— Din punct de vedere tehnic, este posibil ca sergentul Wonder să afle cu câteva săptămâni înainte ce conţinea încărcătura? întrebă Malko.

Maiorul Wilson se gândi câteva clipe, apoi, de bine, de rău, admise:

— Bineînţeles, dar ar fi trebuit să facă o blestemată de documentare. Totul este codificat în calculator.

— Dar este posibil? insistă Malko.

— Da, mărturisi maiorul. Dar ar fi trebuit să fie extrem de vicios. Şi de ce ar fi făcut un asemenea lucru? Dacă se lăsa corupt, ştia ce îl aşteaptă. Suntem în armată, îl băgăm la pârnaie…

Tom Wonder se afla acum în alt soi de pârnaie.

John Fitzpatrick îşi contempla manichiura

impecabilă şi întrebă cu calm:

— Domnule maior Wilson, în cargoul care se descarcă de ieri, este şi armament nuclear?

Ofiţerul puse trabucul în scrumieră.

— Domnule, începu el. Nu am autoritatea să divulg astfel de informaţii nici măcar dumneavoastră. Aş avea nevoie de o aprobare de la NATO cu sediul la Bruxelles sau de la Pentagon.

John Fitzpatrick nu se lăsă intimidat.

— Puneţi-mi la dispoziţie un birou şi un telefon, spuse acesta şi o veţi avea într-un sfert de oră.

Maiorul se uită cu scepticism la ceas.

— Acum este ora patru dimineaţa la Washington, toţi grangurii sunt în paturile lor.

John Fitzpatrick îi zâmbi cu răceală.

— Domnul Casey[16] doarme iepureşte. Sunt sigur că va avea plăcerea să transmită mai departe cererea mea.

Maiorul Wilson se ridică *şi* îl conduse pe şeful centralei în biroul de alături. Malko şi colonelul van Nuys schimbară o privire plină de îngrijorare.

— Mi-e teamă că maiorul dumneavoastră nu îşi dă seama de situaţie, observă olandezul.

— Nu e o noutate, observă Malko. Prostia lui măcar de nu ar avea consecinţe grave. Aţi putea să vă asiguraţi dacă olandezii au luat toate măsurile de securitate pentru descărcarea mărfii?

— Imediat, răspunse ofiţerul din BVD.

Ieşi din birou, lăsându-l pe Malko singur, care se întreba cu tristeţe ce făcea Margrit van Deyssel. O pusese să jure că nu va pune piciorul la *Krasnapolski,* dar din partea ei te puteai aştepta la

16 Directorul CIA., (n. a.).

orice. Profitând de cele câteva minute, formă numărul de la hotel şi ceru legătura cu camera lui.

Nu răspundea nimeni. Lăsă să sune îndelung, apoi sună la recepţie, dar nu obţinu nici o informaţie. Sună după aceea la reşedinţa baroanei din Haga, dar tot fără rezultat căci majordomul îi spuse că baroana nu se întorsese de aseară. Malko îi lăsă numărul lui, dar era ros de îngrijorare. Unde se dusese Margrit?

Maiorul Wilson se întoarse în birou, urmat de John Fitzpatrick. De abia se aşezară, că linia directă a ofiţerului începu să sune. Ridică receptorul, ascultă, întunecat la faţă, apoi închise şi se întoarse către John Fitzpatrick.

— Sunt la dispoziţia dumneavoastră, domnule, spuse el. Am primit ordinul să vă dau toate informaţiile pe care le ştiu.

John Fitzpatrick îl aprobă cu indiferenţă.

— În încărcătura sosită ieri există şi armament nuclear?

Maiorul luă de pe birou un dosar voluminos plin cu telexuri, apoi se duse şi luă dintr-un seif o cărticică roşie pe coperta căreia era scris SECRET cu litere mari şi negre. Erau codurile containerelor. În birou domni o tăcere absolută preţ de câteva minute. În sfârşit, maiorul mătăhălos ridică privirea.

— Da, domnule, există armament nuclear destinat unei unităţi din nordul Germaniei.

— Despre ce este vorba? întrebă imediat şeful centralei.

— Despre mine, răspunse maiorul. Un conteiner întreg cu mine?

John Fitzpatrick nu putea să-şi ascundă mirarea.

Nu se pricepea la armele nucleare. Reluând ceea ce spusese mai înainte, maiorul Wilson preciza imediat:

— Nu este pentru prima oară. NATO a căzut de acord cu autorităţile germane şi a primit permisiunea să amenajeze la frontiera cu Bundes Republik un câmp de mine nucleare telecomandate, după bunele şi vechile principii. Aceste mine au o putere de 0,1 kilotone, însă sunt capabile, în cazul unui atac clasic din partea unităţilor Pactului de la Varşovia, să oprească singure o ofensivă de blindate. Fiecare mină poate să distrugă totul pe o rază cu diametrul de un kilometru. Pe deasupra, este un sistem pasiv; nimeni nu ne poate acuza că am declanşat un război atomic. Nu suntem de vină că Alioşa vine peste noi…

— Cum arată o mină nucleară? întrebă Malko.

— Oh, nu este prea mare, spuse maiorul Wilson. Două semisfere de plutoniu care cântăresc împreună aproximativ 1,3 kg. Este cât o minge de fotbal. Fiecare sferă este acoperită cu o calotă de explozibil clasic ce serveşte drept detonator. Explozia face să se ciocnească cele două semisfere creând astfel o „masă critică”, ce face să explodeze plutoniul. Cu totul, nu cântăresc mai mult de douăzeci şi două de kilograme. Acestea sunt duse în containere din plumb cubice care nu cântăresc nici ele foarte mult.

Malko şi John Fitzpatrick ascultau fascinaţi aceste detalii. Atâta putere distructivă *cu un* volum atât de mic. Era Apocalipsa la îndemâna tuturor!

— Unde se află acum aceste mine şi cum sunt transportate? întrebă John Fitzpatrick.

Maiorul Wilson întinse mâna spre telefon.

— Vă voi răspunde imediat, domnule.

Formă un număr de telefon, apoi spuse.

— Sunt Wilson, daţi-mi-l pe căpitanul Lancaster.

Aşteptă. Apoi figura maiorului se lumină şi exclamă în receptor:

— Jim! Ce mai faci? Am nevoie de o informaţie... Unde se află conteinerul 4547 GHF?

Puse mâna pe receptor şi le spuse celor trei interlocutori:

— Nici Jim nu ştie ce se află în containere. Ci numai numerele. O să-l pun pe ascultare.

Aproape imediat se auzi în încăpere vocea cavernoasă a căpitanului Lancaster.

— Domnule maior, a fost descărcat în noaptea asta şi îmbarcat în urmă cu aproximativ o oră. Mai vreţi să ştiţi şi altceva?

— Mda, destinaţia şi mijlocul de transport.

La celălalt capăt al firului se lăsă din nou tăcere, apoi se auzi vocea căpitanului:

— Destinaţia Hanovra, în RFG, pentru Brigada a IV-a de Geniu. Ei asigură transportul.

John Fitzpatrick dădea din mână cu frenezie.

— Să oprească din drum transportul, ordonă el. Ne ducem acolo.

Ascultător, maiorul Wilson transmise ordinul mai departe:

— Jim, am primit instrucţiuni speciale. Trebuie să opreşti camionul care a încărcat conteinerul 4547 GHF până la noi ordine. O.K.? Vei primi o vizită din partea mea, domnul John Fitzpatrick. Nu lăsa să plece nenorocitul ăla de camion!

— Trimite-mi un telex de confirmare, îi ceru căpitanul Lancaster.

Maiorul Wilson închise şi se uită mulţumit la musafirii lui.

— Poftim, domnilor, mă bucur că vă duceţi la Rotterdam. Astfel vă veţi putea da seama că toate măsurile de securitate funcţionează.

Cei trei bărbaţi se ridicaseră deja în picioare. Wilson îi conduse. John Fitzpatrick se urcă în maşină cu Malko. Precedaţi de colonelul van Nuys, porniră cu toată viteza către autostrada A 20. Era foarte circulată şi, chiar cu girofarul colonelului olandez, tot nu depăşeau o sută de kilometri la oră. Malko stătea ca pe ghimpi. Intuiţia îi spunea că mergea direct spre ţintă. Din fericire, ocoliră Rotterdam-ul şi intrară în Benelux Tunnel ca să ajungă în zona portuară, în partea sudică, unde aveau interes. Era impresionant, bazinele se succedau, cu sutele de macarale şi kilometri întregi de cheiuri pline cu stive de containere ca un joc de cuburi. Dacă nu aveai o informaţie clară, era imposibil să găseşti ce căutai în această grotă a lui Aii Baba în aer liber. Şi asta nu era decât o mică parte *a* complexului portuar. Camioane imense circulau în toate direcţiile, venind din cele patru colţuri ale Europei. Ajunseră pe un drum care se înfunda între două bazine goale.

— Aici este, anunţă Fitzpatrick. Eu am mai fost.

Era o clădire imensă pe care scria cu litere mari şi roşii: Quick Dispatch. Avea un chei lung de un kilometru şi jumătate, plin cu mii de containere, protejate de un gard de sârmă. La intrarea pe chei, staţionau patru maşini de poliţie. Ajunseră la poartă, iar gardianul, anunţat mai devreme de şeful lui, îi lăsă să intre. Fuseseră conduşi la clădirea centrală; Căpitanul Lancaster era grăsuţ şi protocolar, cu

ochelari mari şi cap de batracian.

— Este o problemă, spuse el numaidecât.

— Care?

Rostiseră cu toţii într-un glas.

— Nu am putut să împiedic camionul să plece...

— Dar aţi primit totuşi un ordin, observă John Fitzpatrick furios.

— Ştiu, domnule, admise căpitanul Lancaster, dar nu am avut nimic scris. Şoferul camionului terminase de încărcat şi voia să plece. Telexul a ajuns prea târziu... Şi el avea de îndeplinit nişte ordine. Trebuia să se întoarcă la bază cât mâi repede. Mai cu seamă că erau scrise. În plus, nu a înţeles de ce vreau să-l reţin, iar eu nu am ştiut ce să-i spun... L-am lăsat să plece şi basta!

Era o nenorocire! Vizitatorii erau atât de abătuţi, încât căpitanul întrebă neliniştit:

— Am făcut o prostie?

John Fitzpatrick clătină din cap resemnat.

— Încă nu ştim precis. Dar să căutăm să nu mai facem încă una. Aţi observat de dimineaţă ceva neobişnuit în jurul acestui conteiner?

Căpitanul Lancaster ridică sprâncenele negre, se gândi o clipă, apoi spuse:

— Nu! Staţi puţin! Doar o chestie minoră. Poliţiştii olandezi au gonit o hodoroagă de maşină care a rămas mai mult timp la intrare. Era condusă de o fată. Sunt puţin paranoici. După părerea mea, cred că îşi aştepta iubitul.

— L-am putea găsi pe poliţistul care i-a spus să plece? întrebă Malko.

— Este floare la ureche, spuse căpitanul, eu...

— Mă ocup eu, zise căpitanul van Nuys.

Ieşi din încăpere ca un bolid. Malko avea impresia că cineva îl strângea de gât. Ca să-i treacă timpul, mai încercă la Margrit van Deyssel. În zadar. Nu era nici acasă, nici la hotel.

Colonelul van Nuys intră ca o vijelie în birou împingând dinaintea lui un poliţist olandez în uniformă, roşu ca o pătlăgică, blond şi bucălat, cu părul lung care îi ieşea de sub caschetă. Semăna cu Iisus...

— El a gonit-o pe acea tânără!

Se întoarse cu faţa la poliţist şi îi ordonă:

— Sergent, spune-ne cum a fost!

Acesta se îmbujoră şi mai tare şi începu să povestească într-o flamandă dură, iar colonelul traducea.

— Am observat-o fiindcă se învârtea pe acolo de mai bine de o oră. Era singură într-un Golf albastru. Era o fată frumoasă cu pălărie neagră şi machiată cam strident. Nu primisem ordin, căci nu stau aici decât la manifestaţii. Dar am fost nedumerit. Am întrebat-o ce caută în zonă. Mi-a spus că aşteaptă pe cineva. Eu i-am ordonat să se ducă mai departe. Cred că s-a întâlnit cu persoana pe care o aştepta, fiindcă nu am mai văzut-o după aceea... Nu mai era nici ţipenie de om.

— I-aţi cerut actele? îl întrebă Malko.

Poliţistul olandez făcu ochii mari.

— Nu. De ce. Nu a făcut nimic rău...

Resemnat, Malko scoase din buzunar fotografia Erikăi şi o puse sub nasul poliţistului.

— Ea era?

Sergentul privi îndelung fotografia, apoi înălţă privirea puţin tulburat:

— Nu aş băga mâna în foc, zise el, dar cred că... Cum...?

— Of, Dumnezeule! izbucni John Fitzpatrick.

Capitolul XVI

— Avem nevoie imediat de un elicopter, spuse Malko.

El îşi revenise primul din şoc. Căpitanul Lancaster urmărea toată discuţia fără să înţeleagă prea bine ce se petrecea, dar simţea totuşi că ceva nu era în regulă.

— Spuneţi-ne tot ce ştiţi în legătură cu camionul, îi ceru Malko ofiţerului. Ruta, marca, numărul de înmatriculare, culoarea, câte persoane are la bord.

— Nu ştiu toate astea pe dinafară, protestă Lancaster, dar mă duc să vă aduc datele. Este grav?

— Foarte.

În timp ce răsfoia documentele, colonelul van Nuys dădea un telefon ca să ceară un elicopter.

— Trebuie să găsim cu orice preţ camionul, spuse Malko. Altfel, va fi o catastrofă.

Căpitanul Lancaster agită prin faţa lor un teanc de documente. Colonelul van Nuys discuta aprins la telefon. Fiecare secundă conta.

— Am găsit, spuse americanul, este o semiremorcă Mack, aparţinând US Army, de culoare kaki, înmatriculată 8462 USA. La bord se află trei oameni, un sergent, un caporal şi un soldat.

— Ruta?

Căpitanul Lancaster făcu un gest de neputinţă.

— Nu o cunosc, nu este treaba noastră.

Se apropie de harta mare de pe perete.

— Dacă aş fi eu şoferul, aş lua-o pe E 36 pe Utrecht. Apoi poţi să alegi: ori continui drumul spre est prin Amhem, ori o iei prin Amersfoot, pe Apeldoorn şi E 1. Dar fiecare şofer face cum îl taie capul.

— Puteţi să opriţi camionul cu ajutorul poliţiei? îl întrebă Malko pe colonelul van Nuys.

Acesta îşi întrerupse discuţia şi înclină afirmativ din cap. După ce închise, spuse:

— Va sosi un elicopter în cel mult douăzeci de minute. Numai că are o rază de acţiune limitată.

— Ce ziceţi de această rută? îl întrebă Malko.

— Mi se pare logică, admise ofiţerul olandez, sunt două rute posibile. Vă temeţi de un atac?

— Da, răspunse Malko. Şoferul nu este implicat. Prezenţa Erikăi mă neliniştеşte. Se pare că tot complotul a fost urzit în primul rând pentru a pune mâna pe materialul nuclear.

Se străduі să calculeze distanţa pe care o parcursese şoferul într-o oră, cu tot cu timpul pierdut până la ieşirea din Rotterdam. Riscau să ajungă mult prea târziu. Ştiind că o caută poliţia şi CIA, Erika trebuie să fi avut motive foarte serioase ca să vină chiar sub nasul americanilor şi să-i sfideze. Se gândi iarăşi la Margrit. Oare unde să o găsească? Ce necaz va mai cădea şi de data asta pe capul lui? Un huruit îl făcu să ridice privirea spre cer. Se apropia un elicopter albastru.

— Să mergem, spuse colonelul van Nuys.

Coborâră scara sub privirea perplexă a căpitanului Lancaster. Elicopterul se aşeza în curte, în mijlocul containerelor, având doi militari la bord. Era o „Veveriţă” fără armament care putea să ia cinci

pasageri. Se urcară, iar colonelul van Nuys îi explică rapid pilotului ce voiau. Aparatul vibră şi se desprinse imediat de sol, îndreptându-se spre nord. Ajunseră numaidecât deasupra autostrăzii A 12, cu un trafic intens. Erau zeci de camioane care, văzute de sus, toate păreau la fel. Malko se simţi descurajat.

Cum putea să-l găsească, dacă ei nu ştiau nici măcar ruta? Timp de zece minute, survolară autostrada A 12. După aceea, pilotul se întoarse spre ei şi le arătă o bifurcaţie puţin mai înainte. Trebuiau să aleagă. Să meargă drept înainte său să o ia spre nord, pe Hilversum.

— Pe drumul spre Hilversum, strigă Malko.

Exista o şansă din două ca să se înşele... Aparatul se înclină puţin spre stânga şi coborî.

— Zburaţi paralel cu autostrada, îi ceru Malko pilotului.

Acesta se supuse şi astfel reuşiră să distingă mai bine toate vehiculele. Oare unde era camionul cu minele nucleare? Deodată, Malko avu o idee.

— Poate că şoferul ascultă AFN[17]. Am putea să-i transmitem un mesaj...

Pilotul fu de acord să transmită un mesaj la baza lui. Care să-l transmită mai departe la cartierul general al NATO, iar de acolo, la AFN, la Stuttgart... Exista o şansă dintr-o mie...

Privind peisajul atât de calm de sub ei, lui Malko nu-i venea să creadă că deasupra acestei ţări plana o ameninţare atât de terifiantă. Şi cu toate astea...

17 American Forces Network. Postul de radio al armatei americane din Europa, (n. a.).

*

Lebăda de aur era cel mai bun restaurant din Soesterberg, situat chiar la marginea autostrăzii E 8, ce lega Utrecht de Amersfoot. Personalul nu le dădu nici o atenţie celor trei bărbaţi care se aşezaseră la o masă. Ca să servească un copios mic-dejun. Din cauză că baza forţelor NATO era foarte aproape de restaurant, aici veneau *toate* mulţi străini. Acum, cei trei terminaseră de mâncat şi întârziau cu nişte beri în faţă.

Deodată uşa se deschise, iar în prag apăru o tânără îmbrăcată în pantaloni şi o haină în multe culori din catifea reiată, cu o pălărie mare neagră care o făcea să semene cu vrăjitoarea din basme. Nu scoase un cuvânt, însă, la vederea ei, cei trei bărbaţi, care plătiseră deja consumaţia, se ridicară odată şi se năpustiră afară, sub privirile mirate ale chelneriţei. Maşina lor, o furgonetă Volkswagen, era parcată chiar în faţa restaurantului.

— Vine! spuse Erika. Uitaţi-l!

În acelaşi moment, văzură trecând o imensă semiremorcă verzuie care se deplasa destul de încet. Cei trei bărbaţi se urcară în Golful albastru care semăna cu maşinile poliţiei olandeze, cu care venise fata. Aceasta se aşeză la volanul furgonetei. De abia intrară pe autostradă, că Jan Kloos. Care conducea, puse pe capota Golfului girofarul albastru şi îl puse în funcţiune. Apoi lăsă în jos parasolarul pe care lipise o pancartă pe care scria cu litere mari: POLITIE. Astfel pus la punct, el acceleră, depăşind toate vehiculele. Cei trei bărbaţi tăceau chitic. Lângă Jan Kloos, stătea Hans, blondinul, paralizat de

emoţie. O lucire de nebunie strălucea în ochii namilei din spate, care zâmbea din când în când, arătându-şi gingiile goale.

— El este! zise brusc Jan Kloos.

Acum enorma semiremorcă se afla chiar înaintea lor. Distingeau cu claritate plăcuţa de înmatriculare cu US Army. Drumul străbătea rarele zone împădurite ale Olandei, imprimându-i un oarecare farmec. Drumul era mărginit de pădurea destul de deasă în care dispăreau numeroase şosele transversale.

— Pornim! spuse Jan Kloos.

Apăsă pedala de acceleraţie şi puse în funcţiune sirena. Plus girofarul care completa aspectul unei maşini de poliţie. Cei trei bărbaţi mizau pe respectul de netăgăduit al legii americanilor ca să nu aibă probleme. Jan Kloos ajunse în dreptul semiremorcii, îi zări pe cei trei bărbaţi în cabină, scoase mâna pe geam şi le făcu semn celor din vehicul să oprească pe dreapta.

Joe „Speedy” Gonzales, şoferul camionului militar, era un soldat tânăr cu pielea mată. Ce se trăgea din amărâţii de emigranţi mexicani care traversaseră Rio Grande înot ca să ajungă în „Paradisul” american. El alesese armata pentru nevoia de siguranţă şi se dovedise că a procedat bine. Cascheta din pânză verde şi ţeapănă pe cap îi imprima un aer grav. Întoarse capul, văzu Golful albastru şi înjură:

— La naiba! Ce mai vor şi fraierii ăştia?

— Totuşi, nu avem viteză, observă Dan Akroyd, sergentul care stătea lângă el. Cel de-al treilea, caporalul Me Douglas, moţăia.

— Ce să fac? întrebă Gonzales.

În mod normal, ei nu erau autorizaţi să se oprească având o încărcătură *„A* 1”, adică armament. Fiecare dintre ei avea câte un Colt la centură, iar camionul era dotat cu trei mitraliere M 16 montate în spatele lor. În această ţară pacifistă, existau puţine şanse să se folosească de arme, însă US Army era prudentă.

— Opreşte, îl sfătui sergentul. Nu cred că vom avea necazuri. Poate că a avut loc un accident ceva mai încolo sau ceva de genul ăsta...

Ascultător, Joe Gonzales semnaliză şi se uită în oglinda retrovizoare. În spatele lor mai erau doar două maşini care îi depăşiră imediat. Golful poliţiei se lăsă depăşit şi se ascunse numaidecât în spatele camionului. Joe Gonzales căută un popas şi îşi gară semiremorca.

— Cu ocazia asta profit şi eu ca să mă uşurez, spuse sergentul Akroyd.

Imediat ce camionul se opri, el sări din cabină. Joe „Speedy” Gonzales rămase cuminte la volan, aşteptându-i pe poliţişti. Îl fulgeră un gând: olandezii nu procedau ca poliţiştii americani care opreau în faţa vehiculului vizat. Opri motorul şi se întinse. Mai erau trei ore de mers până la Hanovra. După aceea, îl aşteptau două zile de permisie la Hamburg, cu cele mai frumoase târfuliţe din lume, majoritatea venite din Thailanda. Visa cu ochii deschişi când în dreptul geamului apăru capul ciufulit al sergentului Akroyd, cu o expresie de nelinişte în priviri. Trecuseră mai puţin de treizeci de secunde de când opriseră camionul.

— Hei. Joe! strigă sergentul. Tipii ăştia nu mi se

par prea curaţi. Să plecăm!

Se urcă dintr-un salt în cabină, împingându-l pe caporal. Fără să întrebe ce s-a întâmplat, Joe răsuci cheia în contact. Îl văzu cu coada ochiului pe sergent desfăcând tocul pistolului şi simţi un nod în gât.

— *Holy shit*! spuse el, ce s-a…

Pe partea lui apăru un cap cu ochii bulbucaţi, cu barba roşcată, o gură cu buze groase şi roşii ca un vierme. Aceasta a fost ultima imagine întipărită pe retină. Bărbatul îl ameninţa cu un pistol-mitralieră negru din care ieşi numaidecât moartea. Joe „Speedy” Gonzales abia auzi deflagraţia armei. Încărcătura de plumb aproape că îi smulse o parte din cap, împrăştiind în toată cabina bucăţi de carne şi de creier.

Instinctiv, caporalul, care se afla la mijloc, se aplecă încercând să scape. Sergentul înjura cu voce tare şi armă cu nervozitate arma, dar nu apucă să o folosească pentru că mitraliera tună încă o dată, împrăştiind ploaia mortală de gloanţe. Caporalul Mc Douglas, atins în ceafă, fu practic decapitat şi căzu pe podea. Într-o fracţiune de secundă, sergentul Akroyd crezu că are timp să tragă: apoi văzu gaura neagră şi rotundă a mitralierei îndreptate spre pieptul său şi îşi dădu seama că va muri.

Forţa impactului îl lovi de portieră şi rămase nemişcat, sângele gâlgâindu-i din rana mare cât o farfurie. Numai în acel moment bărbosul deschise portiera, dar, în loc să arunce corpul lui Joe Gonzales afară, acesta îl împinse ca să se aşeze el la volan. Cabina camionului oferea un spectacol de groază, cu sânge împrăştiat peste tot. Parbrizul semăna cu

butucul dintr-o măcelărie, iar cele trei trupuri se mai mişcau încă abia perceptibil. Mirosul fad al sângelui era îngrozitor. Jan Kloos puse arma lângă el şi căută viteza întâi. După treizeci de secunde, pomi la drum cu camionul. Aruncă o privire în oglinda retrovizoare. Golful şi furgoneta erau acolo. În parching nu se observa nici urmă de atentat. Operaţiunea durase numai un minut.

Golful albastru redevenise o maşină ca oricare alta, cu doi olandezi cumsecade la bord. Lui Jan Kloos îi venea să strige de bucurie şi nici nu se gândea la cei trei oameni pe care îi omorâse. Era pe cale să-şi realizeze visul, un vis imposibil de obscur ţapinar revoltat. Avusese forţa să galvanizeze nişte oameni, pare. Dacă nu ar fi fost el, ar fi rămas şi acum nişte ploşniţe. Începu să strige singur de bucurie la volanul camionului.

După ce parcurse o sută de metri, viră la stânga pe un drumeag ce şerpuia printr-o pădure. Îndreptându-se către Soestduinen. Verifică cu coada ochiului în oglinda retrovizoare dacă cele două vehicule mai erau în urma lui. Dar mai cu seamă furgoneta, fără de care întreaga operaţiune ar fi dat greş. Avea mâinile transpirate de emoţie şi le şterse de pantaloni. Erau multe viraje, dar nici ţipenie de om, căci era o zonă nelocuită din cauza apropierii de baza aeriană şi zgomotului avioanelor.

Urmă o porţiune dreaptă de drum, apoi viră din nou la stânga. Imensul camion începu să se zdruncine în hârtoapele de pe drumul neasfaltat şi plin de noroi care se afunda în pădure. Datorită copacilor, nu putea fi zărit din elicopter. Mai parcurse încă un kilometru, apoi se opri într-un soi

de carieră părăsită şi răsuci cheia în contact. Îşi luă arma, sări din camion şi se duse în spatele acestuia. Bineînţeles că era sigilat, însă Jan Kloos prevăzuse. Şi acest lucru. Celelalte vehicule opriră în spatele lui, iar Hans apăru cu o geantă cu scule în mână.

— Acum întoarceţi vehiculele, le ordonă Jankioos.

Trebuiau să fie imediat pregătiţi de plecare. Începu să deschidă încuietoarea semiremorcii. Nervoasă, Erika, la volanul furgonetei, călă de două ori motorul şi apoi îl ambală inutil, în timp ce făcea manevra cerută de Jan. Ieşi din marşarier exact în clipa în care uşile din spate ale camionului militar se deschiseră, între cele două vehicule erau doar doi metri. Jan Kloos strigă:

— Rămâi la volan!

Hans şi însoţitorul lui veniră lângă el şi examinau lăzile şi containerele din camion. Jan Kloos scoase din buzunar o listă cu litere şi cifre. Erau numerele containerelor care îl interesau, furnizate în urmă cu câteva săptămâni de Tom Wonder. Măcar de ar găsi ce căutau. Aceasta era singura necunoscută a operaţiunii, însă, în general, aceste mărfuri erau încărcate ultimele.

Dar norocul era de partea lor. După ce dăduseră jos câteva lăzi, descoperiră un conteiner cubic lat de cincizeci de centimetri, barat cu o dungă roşie şi cu semnul specific încărcăturilor nucleare. Jan Kloos se opri cu inima bătând să-i spargă pieptul. Nu-i venea să creadă: tocmai fura armament atomic de la una dintre cele mâi puternice armate din lume! îşi spuse că o asemenea faptă îndrăzneaţă nu s-ar fi putut produce în Uniunea Sovietică. Încă un motiv în plus de a-i dispreţui pe americani.

Se aplecă şi ridică cu ambele mâini conteinerul. Trebuie să fi cântărit vreo treizeci de kilograme. Jan Kloos îl aduse la marginea rampei, sări din camion şi îl transferă în furgonetă. Nici măcar nu asudase. Se ridică şi îşi admiră opera, mândru nevoie mare. Înăuntru se găsea o bombă care ar fi distrus un oraş întreg... Hans îl studia cu nelinişte. Întorcând capul întruna.

— Plecăm? întrebă el.

— Nu, spuse Jan Kloos. Încă unul, nu se ştie niciodată...

Nu li se oferea în fiecare zi o asemenea ocazie. Fireşte, ideal ar fi fost să oprească semiremorca cu totul, ascunzând-o într-un loc sigur şi atunci ar fi avut tot timpul să descarce toată marfa. Numai că Jan Kloos nu găsise un astfel de loc prin împrejurimi. Nu îşi făcea nici o iluzie: îndată ce se va descoperi atacul, pe urmele lor vor fi poliţia olandeză, CIA, armata şi tot ce se putea imagina. Camionul era greu de ascuns... Soluţia era să fure două mine, în cazul în care una nu ar fi funcţionat.

Se urcă în camion cu aceeaşi uşurinţă şi mai încarcă un conteiner în furgonetă.

— Willem! strigă Jan Kloos.

Grăsanul apăru echipat cu mănuşi căptuşite cu plumb şi cu un sol de caschetă de sudor împotriva radiaţiilor. Se urcă în furgonetă şi deschise primul conteiner. Se aplecă, băgă mâna înăuntru, închise capacul, apoi făcu acelaşi lucru cu cea de-a doua mină. În sfârşit, sări jos şi îşi scoase cascheta şi mănuşile.

— Este exact ceea ce voiam noi, spuse el.

Buzele îi tremurau. Jan Kloos îi dădu o palmă

amicală pe spate de să-i sară şi dinţi pe care îi mai avea în gură.

— Super! Acum plecăm. Hans, ia tu Golful. Venim după tine.

Se sui în cabina furgonetei urmat de Willem. Erika era albă ca o moartă. Cu toate astea, demară imediat. Stând lângă ea, Jan Kloos îşi încărcă arma, o Beretta nouă-nouţă, înspăimântătoare cu opt focuri în rafale. Spuse:

— Dacă am fi avut asta aseară…

Dacă ar fi avut aşa ceva în locul rablei lui vechi, i-ar fi lichidat dintr-o dată pe agentul din BND, pe mama Erikăi şi pe bătrânul general pacifist. Acum era sigur că Gustav van Meyerber nu mai avut răgazul să vorbească, altminteri ar avut multe neplăceri.

Ajunseră la şoseaua principală. Nu era nimeni. Golful şi furgoneta se duseră de unde au venit. Îngrijorată. Erika întrebă:

— Eşti sigur că nu o să avem probleme cu porcăria aia din spate?

— Willem a spus că nu o să avem, făcu Jan Kloos. Nu-i aşa, Willem?

— Aşa este, confirmă grăsanul. Asamblat, plutoniul nu este foarte periculos. Mai are şi o cămaşă de plumb.

Liniştit, Jan Kloos se concentra asupra drumului. Aceasta era porţiunea cea mai periculoasă de şosea. Odată ajunşi pe autostrada A 27, erau practic în afara oricărui pericol. Poliţia olandeză nu avea cum să controleze toate vehiculele care se duceau la Amsterdam.

— Eşti mulţumit. Willem? întrebă el puţin mai

târziu.

Bătrânul îşi arătă gingia ştirbă într-un zâmbet răutăcios.

— De data asta, o să ne distrăm pe cinste! spuse el.

Lui nu-i prea păsa de viaţa omenească, de aceea tot ceea ce îl interesa era numai atingerea scopului personal. Jan Kloss se întoarse spre el puţin cam îngrijorat.

— Eşti sigur că poţi să pui în funcţiune toată chestia asta?

— Am tot ce îmi trebuie, bineînţeles. Nu e mare scofală. Nu mai mult ca un obuz sau o rachetă.

Se aşternu din nou tăcerea. Încă zece minute şi ajungeau la intersecţia cu autostrada E 8. Erika aşteptă cuminte la semafor, apoi se angaja în trafic. O bună bucată de drum fuseseră încordaţi şi tăcuţi. Apoi. Când se angajară pe drumul de centură al autostrăzii 27, îi invadă un val de bucurie. Strigau şi chiuiau. Erika simţea un foc mistuitor în pântece şi voia ca Jan să o posede pe loc, acolo, în maşină. El citi acest lucru în ochii ei.

Fără să se sinchisească de Willem, îi strecură mâna mare între picioare şi începu să o maseze uşurel, apoi din ce în ce. Mai brutal. Erika se foia şi îşi muşca buzele ca să nu ţipe de plăcere, căci senzaţia era extraordinară. Excitaţia era atât de mare, încât jeanşii se umeziră între picioare, desenând sexul cu o precizie anatomică. Privind în gol, Jan Kloos o pipăia cu putere, apoi începu să o mângâie de jos în sus, făcând-o aproape să se ridice de pe banchetă, ţinându-se cu ambele mâini de volan, înăbuşindu-şi un mârâit. Se aşeză la loc cu

mintea golită. I se întâmpla foarte rar să juiseze cu o asemenea violenţă. Lui Willem nu-i scăpa nimic, iar asta o excita şi mai tare. Jan Kloos se aplecă la urechea ei şi îi şopti:

— Diseară o să ţi-o trag cum nu am făcut-o niciodată...

Erika luă o mână de pe volan şi simţi sub jeanşii amantului ei sexul umflat şi tare ca oţelul. Orgasmul fetei nu îl lăsase indiferent. În furgoneta, atmosfera deveni iarăşi puţin cam tensionată.

— Nu merge aşa repede, o sfătui Jan Kloos. Ar fi o prostie să ne oprească pentru exces de viteză.

Erika încetini, moale ca o cârpă. Se aflau la o oră de Amsterdam şi reuşiseră: aveau în spate două mine nucleare capabile să distrugă *totul pe* o rază de un kilometru. Planul pus la cale mai demult în Berlinul de Est într-o seară la o beţie fusese în parte realizat. Cel puţin partea cea mai dificilă. Jan Kloos începu să fluiere.

*

Pilotul elicopterului se întoarse către Malko şi strigă ca să acopere zgomotul motorului:

— Ajungem la graniţa *cu Germania şi* trebuie să mă întorc, planul meu de zbor nu a prevăzut un drum mai lung.

— Bine, spuse Malko.

Toţi cei din aparat erau descurajaţi. Căutarea s-a dovedit a fi zadarnică. Colonelul van Nuys se aplecă spre pilot.

— Chemaţi prin radio biroul meu, cei de acolo trebuie să ştie ceva despre evoluţia evenimentelor.

Acest lucru dură câteva minute, apoi, în sfârşit, pilotul îi dădu casca colonelului van Nuys. Malko văzu că se schimă la faţă.

— *Godferdom*! izbucni colonelul, poliţiştii au semnalat un camion abandonat în pădurea care înconjoară baza de la Soesterberg.

— Ei trebuie să fie! spuse Malko. Să mergem acolo imediat!

Pilotul se aplecă deasupra hărţii, iar colonelul van Nuys cerea de la birou să vină cât mai multă lume la Soesterberg.

— Avem de ce să ne temem, cunoscându-l pe Jan Kloos şi pe complicii lui, sublinie Malko. Ar trebui aproape să evacuăm zona dimprejurul camionului. Cine ştie dacă nu este o capcană... Mai ales cu ceea ce conţine...

Colonelul van Nuys părea extrem de tulburat.

— Nu pot să-mi asum răspunderea să semăn panica în populaţie, spuse el. Este o hotărâre care nu depinde de departamentul meu. Vom vedea la faţa locului ce este mai bine să facem.

În elicopterul care zbura la trei sute de picioare deasupra satelor olandeze, se lăsă din nou tăcerea. Oare ce aveau să găsească la Soesterberg?

*

— Priviţi! strigă Malko.

Câteva maşini de poliţie cu girofarurile în funcţiune interziceau accesul pe un drum care pornea din autostradă şi se înfunda în pădure. Ordinele colonelului van Nuys fuseseră îndeplinite. Elicopterul ateriză lângă barajul poliţiei, iar cei trei

bărbaţi coborâră în grabă. Ofiţerul olandez se repezi la un gradat din poliţie, în timp ce Malko şi John Fitzpatrick se consultau.

— Dumnezeule, dacă au reuşit, se întâmplă o catastrofă, se tângui americanul. Vă daţi seama de consecinţe? Trebuie să-l anunţ pe ambasador.

— Aşteptaţi să aflăm mai multe amănunte! îl sfătui Malko. E timp destul.

Colonelul van Nuys se-ntorcea.

— Camionul se află la un kilometru de aici, în mijlocul pădurii. Nimeni nu s-a apropiat încă de el. Se pare că este abandonat şi nu se vede nici o mişcare. Nimeni nu ştie ce este înăuntru, dar corespunde descrierii pe care am primit-o de la Rotterdam.

— Nu trebuie să afle nimeni ce conţine, adăugă John Fitzpatrick. Vom vedea împreună. Colonele, cereţi o maşină. Nu vreau să vină şi altcineva. Să ni se dea şi nişte arme, deşi mă îndoiesc că le vom folosi...

După cinci minute, Malko se urca la volanul unui Jeep împreună cu şeful centralei şi colonelul van Nuys. Toate drumurile de acces spre camion erau blocate, iar pădurea era împânzită de patrule ale poliţiei. Cei trei bărbaţi studiau drumul într-o tăcere mormântală. Aşezat lângă Malko, colonelul van Nuys ţinea o puşcă FAL pe genunchi, pregătit să tragă.

— La dreapta, spuse el.

Intrară pe o potecă. După câteva minute, se zări camionul. Malko opri. Rămaseră un timp nemişcaţi, studiind semiremorca, apariţie insolită în acea pădure. Malko sări din Jeep şi luă puşca pe care o primise.

— Să mergem să vedem despre ce este vorba, spuse el.

John Fitzpatrick era singurul care nu avea armă. Înaintară toţi trei într-o tăcere apăsătoare, tulburată doar de zgomotul paşilor. Apoi americanul strigă îngrozit:

— *My God!* A fost jefuit!

Se vedeau clar lăzile aruncate pe jos şi uşile din spate larg deschise. Se apropiară să se uite mai cu atenţie, iar Malko ocoli semiremorca. Găsi uşa cabinei deschisă. O singură privire îi fu de ajuns ca să înţeleagă. Se duse repede în spatele camionului.

— Cei trei însoţitori au fost ucişi, anunţă el.

Americanul şi colonelul van Nuys se duseră repede şi rămaseră înmărmuriţi în faţa spectacolului oferit de cele trei cadavre masacrate din cabină. John Fitzpatrick se întoarse cu spatele la ei şi vomită. După ce îşi mai veni în fire, zise cu voce nesigură:

— Nimeni să nu atingă camionul. Să vină maiorul Wilson de la Rotterdam cu un elicopter ca să examineze încărcătura. Eu voi pleca cu maşina ca să-i anunţ pe cei de la Langley. Malko, dumneavoastră rămâneţi aici ca să luaţi legătura cu căpitanul Wilson.

*

În pădure sufla un vânt rece. Malko se zgribuli. De la plecarea lui John Fitzpatrick se scurseseră trei ore. Cadavrele celor trei americani asasinaţi fuseseră transportate în saci din plastic. În acelaşi timp cu maiorul Wilson ajunsese şi o echipă de

dezamorsare a minelor ca să se asigure că semiremorca nu era minată. Reuşiseră să le ascundă adevărul olandezilor. Poliţia ştia că a fost un simplu furt dintr-un camion militar ce transporta salariile soldaţilor. Acest fapt explica ferocitatea asasinilor. Numai colonelul van Nuys era la curent. Totuşi, nici el nu putea să ascundă multă vreme adevărul şefilor lui. Îşi fuma pipa aşezat lângă Malko, cu fumuri mici ca să-i treacă de urât.

Maiorul Wilson se urcă în fine în camion, după ce inspectase încărcătura timp de o oră. Reveni lângă cei doi bărbaţi, întunecat la faţă şi încruntat.

— Lipsesc două mine nucleare, fiecare cu o putere de 0,1 kilotone.

— Mai precis, ce înseamnă acest lucru? întrebă Malko.

Maiorul se uită la el absent...

— Asta vrea să spună că, dacă o faceţi să explodeze în piaţa Dam din Amsterdam, nu mai rămâne nimic viu până la gara centrală. Explicaţia asta vă mulţumeşte?

Malko se strădui să nu intre în panică. Unde avea de gând Jan Kloos să facă să detoneze cele două mine?

Capitolul XVII

Aşezat lângă Malko, colonelul van Nuys îl întrerupse pe maiorul Wilson.

— Este imposibil să mai ţin acest secret. Sunt obligat să informez guvernul.

— Vă înţeleg, spuse Malko, dar trebuie cu orice preţ ca populaţia să nu afle de acest lucru până la

noi ordine, fiindcă s-ar produce o panică îngrozitoare şi inutilă în fond. Pentru că nu ştim ce intenţionează să facă nebunul ăsta cu minele...

Maiorul Wilson se strâmbă într-un mod total nepoliticos, sfârşindu-se într-un râs nervos. Şi gâtuit.

— Dacă le-au şparlit, înseamnă că vor să le facă să explodeze, nu?

— Fireşte, dar unde?

Malko nu mai rezista în pădurea asta sinistră. Îl chinuia un gând: Unde plecase Margrit? Ea era singura persoană care, eventual, ar putea să-i ofere un indiciu. De asemenea, ea reprezenta un pericol pentru Jan Kloos şi pentru Erika. Prin urmare, aceştia încercau să o elimine.

— Colonele, începu el, vă propun să ne ducem la Haga cu elicopterul maiorului Wilson. Ne întâlnim cu John Fitzpatrick la Ambasada americană ca să facem planul.

— Sunt de acord, spuse ofiţerul din BVD. Dar mai întâi; trebuie să-i anunţ pe superiorii mei.

Se duseră la elicopter, iar acesta se ridică deasupra pădurii din Soesterberg.

*

Ambasada SUA semăna cu un stup de albine. Funcţionar direct implicaţi în ceea ce se întâmpla erau folosiţi cu toţi inclusiv ambasadorul. Telexurile ţăcăneau întruna între Langley, Washington şi Haga. Tot ceea ce avea legătură cu furtul încărcăturii nucleare poartă numele de cod „Armaghedon”.

Însoţit de colonelul van Nuys, Malko ciocăni la uşa biroului lui John Fitzpatrick. Şeful centralei, în

cămaşă cu mânecă scurtă, cu nodul cravatei desfăcut, cu cearcăne enorme sub ochi, se lupta cu cele trei telefoane şi citea telexurile în diagonală. Le făcu semn celor doi să intre şi puse receptorul unuia dintre telefoane în furcă.

— O clipă, vă rog, spuse el ridicându-se cu un zâmbet vesel, aştept o veste foarte importantă, acuş trebuie să sosească prin telex...

Ieşi ca o vijelie din birou lăsându-i pe cei doi cu gurile căscate. În afara recuperării minelor nucleare şi a hoţilor acestora. Malko nu vedea ce veste importantă mai putea fi. Or, în acest caz, colonelul van Nuys ar fi fost deja informat. Nu aşteptară prea mult, căci John Fitzpatrick intră în birou şi se aruncă în fotoliu, cu un zâmbet larg pe buze.

— Domnilor, am primit o veste nemaipomenită...

— Le-au găsit? întrebă Malko.

— Nici o grijă! răspunse americanul. Nemernicii ăia s-au ostenit de pomană, căci minele pe care le-au furat nu sunt operaţionale!

Colonelul van Nuys îl privi cu scepticism.

— Cum aşa? Sunteţi sigur?

— Absolut! replică tranşant şeful centralei. Tocmai am primit confirmarea de la divizia pentru armament de la Pentagon. Acum ştiu totul despre armele tactice nucleare! Minele secrete sunt compuse din două emisfere de plutoniu a căror apropiere bruscă produce atingerea masei critice necesare explodării... în nici un caz, aceasta nu poate să se producă accidental, fiindcă una dintre emisfere este mobilă. Un fel de paralelipiped de plutoniu care poate fi introdus în sferă ca să o aducă la volumul iniţial. Fără acest lucru, nu poate

exploda, căci masa critică nu este atinsă.

— Şi ce înseamnă asta? întrebă Malko.

— Asta înseamnă că aceste „cuşti” de plutoniu sunt stocate separat şi nu pot fi reunite cu emisferele decât din ordinul expres al preşedintelui, în caz de Alertă Roşie. Amplasarea acestor mine se face în locaşuri speciale şi nu trebuie decât să fie puse acolo împreună cu sistemul lor de senzori... Aşadar; cei trei însoţitori au fost omorâţi degeaba. Evident, minele sunt periculoase din cauza radioactivităţii. Sunt într-adevăr o pacoste...

Malko avu impresia că cineva îi introduce oxigen pur în plămâni. Colonelul van Nuys radia de bucurie.

— Pot să anunţ guvernul oficial de acest lucru? întrebă el.

— Fireşte, aprobă şeful centralei. Pot să vă dau în scris.

Mintea lui Malko fu străfulgerată de un mic gând insidios, alungându-i puţin uşurarea din suflet.

— Unde sunt stocate aceste bucăţi de plutoniu? întrebă el.

— În diverse depozite, răspunse evaziv John Fitzpatrick... Acum, trebuie să-i găsim pe nenorociţii ăia! Sunt sigur că să ascund la Amsterdam şi sper că prietenii noştri olandezi ne vor da o mână serioasă de ajutor.

Colonelul van Nuys lăsă privirea în pământ. Până acum, olandezii nu prea fuseseră eficienţi. Malko se gândi iarăşi la Margrit. Verificase, nu se întorsese încă acasă.

— Colonele, trebuie să împărţim portretele-robot ale lui Jan Kloos şi ale Erikăi, plus cele ale complicilor lor. Şi cel al baroanei Margrit van

Deyssel.

— De ce?

— Fiindcă a dispărut. Mi-e teamă că va încerca să ia legătura cu fiica ei. Ar face orice să o salveze, l-ar ajuta chiar şi pe Jan Kloos. În plus, acesta vrea să scape de ea. Iar ea este singura persoană care, eventual, ar putea să ne dea informaţii despre grup. Admiţând că domnul Fitzpatrick are dreptate în ceea ce priveşte minele nucleare dispărute, sunt totuşi foarte periculoase în ciuda nebuniei lor şi informaţiilor pe care le deţin.

— Voi încerca să fac imposibilul, promise colonelul olandez.

Malko se întoarse către John Fitzpatrick.

— Aţi luat măsuri în privinţa „cuştilor” de plutoniu?

Americanul zâmbi obosit:

— Se găsesc într-unul din depozitele de armament ale NATO dispuse pe teritoriul Olandei. Ar trebui un glob de cristal ca să fie descoperite.

— Nu fiţi atât de sigur pe dumneavoastră, îi recomandă Malko. Aduceţi-vă aminte că Tom Wonder a colaborat cu acest grup antimilitarist şi, mai mult decât atât, le-a dezvăluit codul acestor containere. Poate chiar ceva în plus.

— Nu văd cum ar fi reuşit să obţină această informaţie, protestă John Fitzpatrick. Totuşi, eu o să difuzez o circulară urgentă la toate depozitele în cauză şi am să le cer să fie foarte vigilenţi.

Malko se ridică.

— Bine, eu mă duc să o caut pe Margrit. Ce putem face ca sa găsim minele dispărute?

Colonelul van Nuys făcu un gest de neputinţă.

— În stadiul în care ne aflăm, teamă mi-este că nu ne putem baza doar pe noroc. Îndată ce teroriştii îşi vor da seama că prada lor nu poate fi folosită, vor încerca să scape de ea.

— Aceste mine nucleare trebuie să activeze detectoarele de radiaţii Geiger, observă Malko. Este o măsură eficientă de căutare.

Colonelul van Nuys zâmbi resemnat.

— Dar tot trebuie să aflăm unde…

— Faceţi tot ce vă stă în puteri, îl sfătui Malko. Eu mă întorc la Amsterdam.

Se pomeni iar pe străduţele liniştite din Haga, unde oamenii îşi vedeau de treburile lor fără să se teamă de pericole. Era îngrijorat de soarta baroanei. Dispăruse de dimineaţă. Dar, brusc, în loc să meargă spre ieşirea din oraş, o luă spre St. Hubertusweg.

*

Malko opri maşina în faţa reşedinţei baroanei van Deyssel. La ferestre nu se vedea nici o lumină. Coborî şi sună. Dar nu, îi răspunse nimeni. Ocoli clădirea şi bătu la uşa de serviciu. În sfârşit, un semn de viaţă. În uşa întredeschisă apăru chelia lui Bernardt, bătrânul majordom.

— *Mijnheer?*

— O caut pe baroana Margrit, spuse Malko. Este urgent, ceva foarte important.

— Nu este acasă, nu ştiu unde s-a dus, răspunse bătrânelul.

O făcuse puţin cam prea pripit. Nu se uita în ochii lui Malko, iar acesta simţi că nu îi spune adevărul.

— Prefer să verific singur, zise el.

Împinse uşa, apoi îl dădu la o parte pe Bernardt care îl lăsă să intre şi, urcă la primul etaj. Uşa apartamentului lui Margrit era încuiată. Încercă să o deschidă. Zăvorul era tras, prin urmare, era înăuntru. El o strigă încetişor.

— Margrit, sunt eu, Malko, deschideţi.

Strigă de câteva ori, dar zadarnic. Coborî şi dădu peste majordom, care îşi întindea gâtul să vadă ce se petrecea sus.

— De ce m-aţi minţit? îl întrebă el. Este înăuntru…

— Doamna baroană m-a pus să jur că nu voi spune nimănui, se bâlbâi bătrânelul. Nu vrea să fie deranjată. A scos chiar şi telefonul din priză.

— Aveţi cheia? întrebă Malko.

— Nu.

Se măsurară din priviri, însă de data asta. Majordomul nu mai cedă. Malko urcă şi o strigă din nou pe Margrit. Dar fără succes. Bătu cu putere în uşă. Apoi, obosit de atâtea insistenţe, scoase pistolul şi trase în încuietoare. Împuşcăturile se succedară cu zgomot infernal în liniştea locuinţei calme, iar majordomul veni în goană înnebunit. Un glonţ transformase încuietoarea în mii de fărâmiţe. Malko îi dădu un singur brânci cu umărul, iar uşa se deschise. Pătrunse în încăpere cu arma în mână, dar se opri brusc. Margrit era culcată în patul ei, palidă, cu micul ei pistol cu mâner de sidef în mână. Pupilele mărite şi fixe arătau starea în care se afla: era drogată în ultimul hal. De altfel, Malko văzu pe noptieră o cupă din aur plină cu un praf alb şi o linguriţă. Era cocaină. La video era un film, dar ea nici nu îl vedea. Când îl zări pe Malko, Margrit nu

lăsă braţul cu arma în jos, ci spuse pe un ton indiferent:

— Ia te uită, am crezut că e Jan Kloos!

— Ce voiaţi să faceţi? o întrebă Malko.

— Să-l omor, fireşte! spuse baroana cu voce calmă.

— Şi pe mine aţi vrut să mă omorâţi?

— De ce nu? făcu Margrit. Tot ceea ce se întâmplă este în mare parte şi din vina dumneavoastră.

— Cum aşa? întrebă Malko.

Margrit închise ochii o clipă, dar nu coborî ţeava pistolului.

— Da, spuse ea. Dacă nu aţi fi fost dumneavoastră, nu mi-aş fi dat seama ce s-a întâmplat cu fiica mea. Aş fi iubit-o în continuare. Acum, nu pot să-mi mai fac nici o iluzie. Vrea să mă vadă moartă. Mi-a dovedit-o.

Malko înţelegea ce simţea ca mamă, mai cu seamă că trebuia să se apere chiar de fiica ei.

— Dacă Erika îl părăseşte pe băiatul ăla, poate că lucrurile se vor aranja într-un fel, spuse Malko.

— Nu-l va părăsi, făcu Margrit. Ştiu eu. Dar îl voi omorî eu, apoi mă voi sinucide...

— Ştiţi unde să-i găsiţi?

Ea râse ca o nebună.

— Bineînţeles! Înainte, Erika avea încredere în mama ei. Aştept să mai prind puteri, după aceea, mă duc să-i caut.

Malko se strădui să-şi ascundă interesul folosind un ton neutru.

— Am putea să mergem împreună, sugeră el.

Margrit se uită la el cu ironie.

— Ca să aduceţi şi poliţia cu dumneavoastră?

Niciodată!

El înaintă un pas, dar imediat ea ridică pistolul.

— Staţi pe loc, vreau să vă spun ceva înainte să vă omor.

Malko se opri. Încă o situaţie kafkiană. Iar pe deasupra, nimeni nu ştia că se găsea aici. Majordomul nu îi era de nici un ajutor. Se dădu încetişor un pas înapoi, iar braţul baroanei îl ochi din nou.

— V-am spus să nu vă mişcaţi…

O ascultă uluit. În starea în care se afla, nu putea să spere nimic de la Margrit. Dar oare spunea adevărul? Pupilele neobişnuit de mărite îi confereau un aer îngrijorător. Trebuia să rupă în mod provizoriu contactul, dar în ce mod? Datorită drogului, putea să rămână trează ore în şir. Singura soluţie era să o dezarmeze. Se uită împrejur, încercând să caute o cale de scăpare. Îşi dădu seama că stătea pe un covoraş pe care era aşezată o măsuţă joasă cu o vază de flori. Dacă îl trăgea uşurel, mişca măsuţa şi o trântea. Probabil că acest lucru ar fi fost de ajuns ca să-i distragă atenţia baroanei, acel scurt moment de care Malko avea nevoie ca să acţioneze. Începu să tragă uşor spre el covorul. În timp ce îi vorbea.

— Povestiţi-mi viaţa Erikăi, îi ceru ei, de ce este astfel?

Aşteptă câteva clipe până să răspundă, ca şi cum întrebarea lui Malko ajunsese târziu la creier. După aceea, rosti cu voce tristă:

— Din vina mea… Când era la pension, ajungeam întotdeauna târziu să o iau. Uneori chiar nici nu veneam… Din cauza soţului meu care voia să fim

singuri cu fanteziile lui.

— Şi asta a marcat-o pe Erika?

— Da... A devenit din ce în ce mai nervoasă, mai irascibilă.

Când avea doisprezece ani, noi aveam nişte certuri îngrozitoare. Cred că îl ura pe tatăl ei.

Covorul aluneca încetişor... Margrit părea să se relaxeze, dar nu lăsa arma în jos.

— Să nu mai vorbim despre asta, spuse Margrit, îmi face rău...

— Ba da, insistă el, trebuie să răscolim trecutul.

Mai rămăsese un centimetru din covor. Cu un gest brusc, Malko îl trase către el. Măsuţa se clătină, vaza se mişcă şi căzu făcându-se ţăndări pe parchetul ceruit. Margrit tresări şi întoarse capul. Malko sări până la pat. Margrit se scutură şi întinse braţul spre el, se auzi o împuşcătură seacă, iar Malko văzu o flacără mică ieşind din ţeava pistolului. Subestimase reflexele baroanei, mai ascuţite din cauza drogului.

Ateriza pe pat în momentul în care apăsa din nou pe trăgaci, după ce îl ratase ca prin farmec. De data asta, ţeava era la câţiva centimetri de Malko şi glonţul îl va nimeri direct în faţă.

Capitolul XVIII

Margrit apăsă pe trăgaciul micului pistol cu mâner de sidef în momentul în care Malko, în virtutea inerţiei, lovi cu fruntea capătul ţevii. În mod normal, capul ar fi trebuit să se facă terci. Nici măcar nu avusese timp să simtă frica. În locul împuşcăturii care ar fi trebuit să se producă, se auzi doar un

declic abia perceptibil. Atinse ţeava cu capul şi, dându-i peste mână, aruncă pistolul direct în pat.

Apoi se străduí să o potolească pe baroana care se zbătea ca o apucata, înjurându-l de mama focului. Drogul îi dădea o putere de neînchipuit. El îi vorbea cu blândeţe în timp ce o ţinea strâns.

— Margrit, liniştiţi-vă, nu vreau să... Lucrurile se vor aranja.

Cu toate astea, fusese cât pe ce să-l omoare... Deşi îi vorbea cu blândeţe, ea se mai luptă cu el câteva clipe, încercând să-l muşte şi zbătându-se cu furie. Apoi, ca prin farmec, nu mai opuse nici un fel de rezistenţă. Fu zguduită de un tremurat nervos şi izbucni în plâns, bâiguind cuvinte fără noimă, apoi îl strânse pe Malko în braţe cu o violenţă incredibilă. O îmbrăţişa la rândul lui, bucuros că se liniştise. Plângea ca o copiliţă.

Încet, încet, atitudinea ei deveni aproape erotică. Pe nesimţite, ea începu să se frece de el ondulându-se, în aşa fel încât nu mai era nici o îndoială în privinţa dorinţei ei. Se uită la Malko cu faţa scăldată în lacrimi.

— Iertaţi-mă! Iertaţi-mă!

Cu aceeaşi febrilitate cu care se luptase, ea îl dezbrăcă de haine şi începu să-l sărute peste tot, până când îi cuprinse sexul în gura fierbinte, făcându-l să simtă o descărcare electrică.

Era clar că baroana nu cunoştea decât un singur mod de a-şi cere iertare. Tensiunea lui Malko începu să scadă în câteva momente, iar frenezia plină de măiestrie a femeii reuşi să-l rupă până la urmă de realitate. Îngenuncheată lângă el, îşi vedea de treabă, extrem de sexy în cămaşa de noapte din

satin negru, până când se răspândi în gura ei.

Ţipă de plăcere, iar ea se prăbuşi brusc într-o parte ca străfulgerată, adormind buştean. Malko se desprinse încetişor şi luă pistolul cu care Margrit voise să-l ucidă. Piedica era puţin trasă, blocată de un cartuş gol rămas în percutor... O luă şi-o studie. Datorită câtorva grame de alamă rămăsese în viaţă. Ideea de a se întoarce la Amsterdam îi dădea fiori. Iar pe deasupra, nu avea chef s-o lase singură pe Margrit. Se aranjă şi coborî. Bătrânul Bernardt se uită la el speriat.

— Sunt sus, îl avertiză Malko. Blocaţi toate uşile casei şi nu deschideţi nimănui. Pe mâine.

Urcă din nou. Margrit sforăia. Opri videocasetofonul, se dezbrăcă şi se culcă. Mâine va fi o nouă zi.

*

Nori de ceaţă pluteau încă deasupra pădurii, conferindu-i un aspect fantomatic şi plin de romantism. Teoretic, soarele răsărise de vreo oră, dar nu se zărea. Jan Kloos, care conducea, frână brusc, de parcă ar fi intrat într-o perdea de ceaţă. Lângă el, Erika stătea aplecată peste o hartă.

— La dreapta, spuse ea.

Ajunseră imediat la o barieră vopsită în alb cu roşu pe care scria: *MUNIŢIE OPS LAG.* Era încuiată cu un lacăt. Jan Kloos coborî cu un cleşte enorm şi tăie lanţul. Intră cu vehiculul şi închise bariera. De departe, furgoneta semăna cu un vehicul al armatei olandeze, vopsit în kaki şi cu numere militare. Era munca lui Hans care îi luase aproape toată noaptea.

Jan Kloos era îmbrăcat în ţinută militară cumpărată din târg, cu caschetă şi galoane de căpitan. În schimb, pistolul pe care îi avea la brâu în tocul lui era cât se poate de adevărat şi încărcat. Acest depozit de muniţie aparţinând forţelor NATO era păzit de armata olandeză. De altfel, aici nu venea nimeni, căci făcea pârte din rezerva strategică. În depărtare, printre arbori, apăru o clădire, plată.

— Să fiţi pregătiţi, ordonă Jan Kloos.

Se urcase din nou la volan, iar Erika se ascunse pe podea, ca să nu poată fi văzută din exterior. În spate, Hans şi Willem, îmbrăcaţi şi ei în uniformă, erau echipaţi cu puşti FAL şi cu. Săculeţi plini cu muniţie.

Furgoneta ajunse pe o platformă de ciment din faţa clădirii care semăna cu un buncăr. Câteva Jeep-uri şi un camion erau parcate în faţă: Depozitul izolat era păzit doar de o subunitate de soldaţi. Armamentul „sensibil” se găsea într-o sală specială blindată, la al doilea nivel al subsolului, iar paznicii nici măcar nu aveau cheia, din motive evidente de securitate.

Jan se opri la câţiva metri de clădire şi claxonă o dată scurt. Ce mod ingenios de a nu stârni vreo bănuială! Aproape instantaneu, apăru un militar bărbos şi cu ţinuta neglijentă, cu un aer mirat. În acest colţ uitat de lume. Veneau puţini vizitatori, de aceea nu avea motiv să se teamă. Era un vehicul militar, iar ca să treacă de barieră, era nevoie de o cheie care nu putea fi luată decât din cazarma geniştilor de care depindeau. Se linişti şi mai tare, când văzu un ofiţer coborând din vehicul, bărbos la fel ca el. În armata olandeză, militarii purtau barbă.

Soldatul îl întâmpină zâmbind:

— *Goedentag.*

— *Goedentag*, răspunse soldatul, schiţând un salut vag.

— Am venit în inspecţie, zise Jan Kloos. Sergent, toţi oamenii sunt prezenţi?

Acesta făcu ochii mari. Era prima inspecţie în doi ani şi nimeni nu îl anunţase! Simţindu-i zăpăceala, Jan Kloos îl linişti imediat:

— Verificăm numai dacă măsurile de securitate sunt corespunzătoare. Nu durează mult. Câţi oameni aveţi?

— Şapte, zise sergentul, dar unul este bolnav şi altul în permisie.

— Sunt toţi aici?

— Oh, da, ba nu. Unul a plecat în pădure după ciuperci. Căpitane, aici e plictiseală mare.

— Înţeleg, spuse Jan Kloos. Dacă se întâmplă ceva, care sunt consemnele?

— Suntem în legătură cu cartierul general al unităţii noastre de geniu, răspunse sergentul. Trebuie să-i anunţăm dacă observăm o activitate suspectă.

— Ce înseamnă o activitate suspectă?

Jan Kloos se distra de minune. Cu cât afla mai multe lucruri despre depozit, cu atât acţiunea lui ulterioară devenea mai uşoară. Sergentul deschise gura, dar o închise la loc, vizibil depăşit de întrebare, apoi spuse:

— În fine, nu prea ştiu exact, un atac sau ceva de genul ăsta, oameni care vor să se infiltreze în bază...

— Bine, spuse Jan Kloos binevoitor. Aţi verificat de

curând linia telefonică?

— Mmm, nu, mărturisi sergentul.

— Condu-mă în birou!

Intrară pe rând în clădire. Sergentul ocupa un birouaş plin cu afişe şi cu un poster imens antimilitarist. Jan Kloos se bucură în sinea lui, dar nu era momentul s-o arate.

— Acesta este telefonul, spuse sergentul.

Îi arătă un aparat verde aşezat pe birou. Jan Kloos ridică receptorul, aşteptă tonul, apoi închise.

— Merge, observă el. Este singurul telefon din bază?

— Da, căpitane.

Jan Kloos clătină din cap, apoi desfăcu tocul pistolului cu gestul cel mai firesc, îl scoase şi îl îndreptă spre soldat.

— De acum înainte, începu el, o să faci tot ce îţi spun eu, căci altminteri îţi trag un glonţ în cap.

Sergentul făcu ochii mari. Nu numai de teama pistolului, ci pentru că zări apărând în prag încă doi militari şi o femeie înarmaţi până-n dinţi. Văzându-i privirea mirată, Jan Kloos izbucni în râs.

— Nu te aşteptai la aşa ceva, nu? Cheamă-ţi oamenii, îi ordonă Jan Kloos. În trei minute, toată lumea să fie aici şi nu vreau să faci vreo prostie…

— Dar bine, ce doriţi de fapt? se bâlbâi sergentul.

— Supunere! făcu Jan Kloos.

Subjugat, sergentul îşi chemă oamenii. Aceştia sosiră pe rând şi fură neutralizaţi imediat de invadatori. Jan Kloos se gândise chiar să aducă şi cătuşe. Sergentul şi soldaţii fură legaţi de calorifere, controlaţi şi somaţi să nu se mişte. Depăşiţi complet de situaţie, nu încercară să opună rezistenţă. Jan

Kloos smulse firul telefonului din perete. Acum erau rupţi de lume. Aveau câteva ore la dispoziţie pentru ceea ce veniseră să facă.

— Du-te după material, îi ordonă el lui Hans.

Făcură mai multe drumuri şi aduseră butelii cu aer comprimat şi arzătoare. După aceea, coborâră totul la subsol şi se puseră pe treabă. Erika rămăsese la parter ca să-i păzească pe prizonieri şi să-i anunţe daca vine cineva. Mai era soldatul care se dusese după ciuperci. Acesta sosi după o jumătate de oră fără să bănuiască ceva. Erika îl neutraliză numaidecât. Jan Kloos veni să-i dea o mână de ajutor, asudat şi cu pieptul gol. Uşa depozitului în care se afla materialul „sensibil” rezista mai tare decât se aşteptaseră, iar tânărul terorist începu să se îngrijoreze. Nu prevăzuse această întârziere.

Capitolul XIX

La Haga era o vreme splendidă, iar John Fitzpatrick se simţea excelent. Pregătea dosarele pentru şedinţa săptămânală de unsprezece ore cu consilierul politic, când telefonul direct ce îl lega de Cartierul General al NATO din Bruxelles începu să sune.

— Fitzpatrick, zise el.

Ceea ce auzi în receptor avu efectul unui duş rece.

— Dumnezeule! exclamă el, sunteţi sigur?

— Oamenii noştri sunt la faţa locului, răspunse interlocutorul. Luaţi imediat legătura cu omologii dumneavoastră olandezi.

Închisese deja. John Fitzpatrick formă numărul colonelului van Nuys, simţind un ghem în stomac de

grijă.

— Colonele… începu el.

Ofiţerul din BVD îl întrerupse imediat:

— Am aflat. Tocmai voiam să vă sun. Atacul a fost descoperit de un motociclist care aducea o instrucţiune secretă, prin care îi făcea atenţi de o asemenea acţiune. Trebuie să ne întâlnim imediat. Vă sugerez să veniţi la biroul meu. Suntem extrem de îngrijoraţi.

Era un fel de a spune, căci de vreo douăzeci de minute, telefonul colonelului van Nuys suna întruna. Până acum, reuşise să ţină oala acoperită, dar pentru cât timp?

— Unde este domnul Linge? întrebă el.

— Presupun că e la hotel.

— Ba nu, am verificat, nu a dormit acolo.

John Fitzpatrick se abţinu să nu tragă o înjurătură scârboasă. Asta mai lipsea.

— Încerc să dau de el, promise şeful centralei. Sosesc la dumneavoastră peste o jumătate de oră.

— Vă aştept, spuse ofiţerul olandez, cu vocea gâtuită de grijă.

Ceea ce se întâmpla acum risca în cel mai bun caz să ducă la căderea guvernului, iar în cel mai rău, la punerea din nou în discuţie a politicii duse de NATO.

*

Malko se trezi tresărind. Un soare strălucitor răzbătea prin perdea. Margrit mai dormea încă, ghemuită. Se uită la ceas şi tresări. Era unsprezece fără zece! Se repezi spre debara ca să telefoneze fără să o trezească pe Margrit. Probabil că John

Fitzpatrick îl credea mort. Imediat ce formă numărul americanului, acesta sări ca ars să ridice receptorul.

— Unde sunteţi? tună el.

— Am găsit-o pe baroană, sunt la ea, spuse Malko.

— Puţin îmi pasă! izbucni şeful centralei. Veniţi imediat la colonelul van Nuys. Se întâmplă lucruri grave.

— Ce anume?

— Nu pot să vă spun la telefon.

Închise imediat fără să-i lase lui Malko timp să răspundă. Îşi imagina ce putea face John Fitzpatrick în starea în care se afla. Se îmbrăcă în cea mai mare viteză şi coborî. Bernardt veni din bucătărie.

— Mă întorc, spuse Malko. Vă interzic să deschideţi altcuiva în afară de mine. Baroana mai doarme, lăsaţi-o în pace. Dacă telefonează fiica ei, spuneţi-i că mama ei nu este acasă, că a plecat la Marbella.

— De ce? protestă bătrânul majordom. Doamna baroană îmi spune totdeauna să o dau la telefon. Ţine foarte mult la ea.

Malko se uită fix în ochii lui.

— Pentru că, dacă vine aici, o face ca să-şi omoare mama!

Împietrit, Bernardt fu cât pe ce să înghită cârpa de şters argintăria. Nu avea rost să-i lase o armă că tot nu ştia s-o folosească. Malko coborî peronul sperând că Margrit va mai dormi câteva ore. Măcar de ar reuşi după aceea să scoată de la ea tot ce ştia. Discuţia de la telefon cu John Fitzpatrick îl făcea să se teamă de ce este mai rău.

*

În biroul întunecos al colonelului van Nuys domnea o linişte mormântală. În afară de ofiţerul olandez şi de John Fitzpatrick, mai erau doi civili, înalţi funcţionari, cu figuri grave, care îi fură prezentaţi lui Malko drept un reprezentant din Ministerul Apărării şi un membru în cabinetul primului-ministru. Erau la fel de veseli ca doi furunculi pe aceeaşi fesă... John Fitzpatrick se scarpină pe gât şi spuse pe un ton neutru:

— Dacă informaţiile noastre sunt exacte şi nu am nici un motiv să mă îndoiesc, teroriştii deţin în acest moment două mine nucleare în stare de funcţionare...

Colonelul van Nuys era alb ca varul.

— Comandoul care a atacat depozitul NATO din Lichtervoorde a furat şi şase blocuri de plutoniu cu ajutorul cărora minele devin operaţionale. Am verificat: sunt compatibile cu materialul furat.

Malko era împietrit. Încă o dată în plus piedicile administrative şi mocăiala oficială provocau mari catastrofe. Ar trebui ea toate depozitele de muniţie ale NATO să fie păzite de urgenţă. Era prea târziu pentru lamentări. Trebuiau găsiţi hoţii, dar mai ales materialul.

— Soldaţii l-au recunoscut pe Jan Kloos? întrebă el.

Colonelul van Nuys înclină din cap în semn că da.

— Da. Şi Erika a fost acolo, ca şi ceilalţi doi bărbaţi pe care i-am întâlnit deja în decursul acestei afaceri. Unul dintre ei este cel care a încercat să vă omoare în Amsterdam. Cred că am reuşit să-l identificăm.

— Cine este? întrebă Malko.

— Un om de ştiinţă de la Universitatea din Utrecht, întotdeauna s-a remarcat prin opiniile

extremiste, prevestind a catastrofă nucleară. Îl cheamă Willem Volker şi este specialist de înaltă clasă în fizica nucleară. Sunt sigur că este în stare să mânuiască o mină de acest tip.

Cei doi trimişi ai guvernului olandez păreau că se fac din ce în ce mai mici în fotoliile lor. Unul dintre ei îl apostrofă cu furie pe colonelul van Nuys:

— Colonele, doar n-o să ne spurci că nu ştiţi unde se ascund teroriştii? Atunci, la ce mai sunt de folos serviciile dumneavoastră?

Ofiţerul olandez se făcu roşu ca racul.

— *Mijnheer,* dacă ministrul dumneavoastră nu ar fi redus drastic bugetul nostru, sunt sigur că aş fi fost în stare să vă dau un răspuns pozitiv.

Tăcerea care urmă era sufocantă. Cel de-al doilea înalt funcţionar îşi şterse mâinile asudate şi spuse rar şi ameninţător:

— Aşadar, vreţi să spuneţi că în acest moment o grupare extremistă se găseşte undeva în Olanda şi este în posesia armamentului nuclear? Adică pot să arunce o bombă atomică unde şi când poftesc?

John Fitzpatrick se fâţâi pe scaun.

— Nu este vorba de o bombă, protestă el, ci pur şi simplu de o armă tactică de putere uşoară. 0,1 kilotone. De douăzeci de ori mai mică decât bomba de la Hiroshima.

Olandezul se întoarse spre el. Dacă privirea lui ar fi putut ucide, atunci americanul ar fi căzut fulgerat pe loc.

— Domnule, spuse el pe un ton glacial, m-am informat. Dacă această mină explodează, totul va fi distrus de căldura degajată pe o rază de cinci sute de metri de locul în care s-a produs deflagraţia. Pe o

rază de un kilometru, nici o fiinţă umană nu va rezista radiaţiilor. Lumina puternică îi va orbi pe toţi aceia care se vor uita la o distanţă de un kilometru. În sfârşit, este o armă „murdară”, căci zona în care a explodat va rămâne contaminată pe o durată de o sută de ani... Vă ajunge? Noi suntem o ţară mică şi nu avem nevoie de ditamai bomba ca să fim raşi de pe faţa pământului. Deoarece presupun că aceşti terorişti au furat armamentul ca să-l folosească.

Se aşternu din nou liniştea. Malko spuse în final, în timp ce americanul rămase tăcut.

— Noi nu ştim nimic, recunoscu el. Poate că este doar un şantaj.

— Sunt în posesia acestor blocuri de plutoniu de câteva ore de-acum, observă olandezul. Presupun că şi-au făcut cunoscute cerinţele...

— Poate că îşi iau anumite măsuri de prevedere, spuse Malko. Vom afla în curând.

John Fitzpatrick se sufocă. Tocmai acest lucru nu trebuia să-l spună. Unul dintre înalţii funcţionari se ridică.

— Domnilor, începu el, avem datoria să anunţăm populaţia. Voi transmite comunicate din oră în oră.

— *Oh, my God*! exclamă americanul.

D într-o dată îşi regăsi tot spiritul combativ.

— Domnule, veţi semăna o panică atât de mare. Pe lângă care exodul din 1940 va părea o glumă nevinovată... Ce vreţi să le spuneţi oamenilor? Că un proiectil nuclear va exploda probabil într-un loc necunoscut? Populaţia să rămână în adăposturi până când se va întâmpla! Nu veţi obţine nici un rezultat pentru că ştiţi foarte bine că suntem neputincioşi.

Colonelul van Nuys îi sări în ajutor.

— Viaţa întregii ţări va fi complet dată peste cap, continuă el, nu vom fi în stare să menţinem ordinea şi riscăm să declanşăm răzmeriţe şi debandadă...

Bărbatul din guvern îi măsură pe rând şi spuse cu răceală:

— Şi ce sugeraţi, domnilor?

— Să nu spunem nimic, zise John Fitzpatrick. Să ne continuăm liniştiţi ancheta. Să păstrăm secretul absolut, chiar şi în rândul forţelor de ordine. Dacă această poveste răsuflă, domnilor, teroriştii îşi vor atinge scopul, chiar dacă nu fac să explodeze mina. Oamenii vor fi atât de înspăimântaţi încât vor face orice împotriva staţionării armelor atomice în Europa. Iar sovieticii vor obţine doar cu o mână de disperaţi ceea ce nu au obţinut prin mişcările de masă.

— Credeţi că sovieticii se află în spatele acestei operaţiuni? întrebă demnitarul olandez pe un ton nedumerit.

Exasperat de atâta candoare, John Fitzpatrick îl apostrofă cu brutalitate.

— Poate credeţi că suntem noi?

Olandezul rămase ca la dentist văzându-l pe american atât de furios. Se lăsă din nou o linişte apăsătoare în încăpere, fiecare cramponându-se de poliţia lui. Ajunseseră într-un punct mort. Malko ştia că, dacă se va da alarma, tot nu va folosi la nimic. Era convins în sinea lui că, dacă Jan Kloos şi complicii lui puseseră la cale o operaţiune atât de complexă şi de lungă durată, sub directa oblăduire a sovieticilor, nu era ca să stea pe urmă cu braţele încrucişate; nici nu era vorba de o acţiune de

spionaj. Modelul acesta de mină nu avea nimic secret. Prin urmare, se găseau în faţa unei operaţiuni de război psihologic care, dacă ar reuşi, ar avea consecinţe inimaginabile... Singura lor şansă era să-l găsească pe Jan Kloos şi pe acoliţii lui înainte să facă să explodeze mina.

— Daţi-mi patruzeci şi opt de ore, ceru el brusc.

Cei doi demnitari olandezi se agăţară imediat de această ultimă speranţă.

— Credeţi că veţi reuşi? întrebară ei într-un glas.

— Poate, spuse Malko cu prudenţă. Dacă dăm greş, va fi timp să anunţăm populaţia.

Unul dintre olandezi îl întrebă deodată:

— Cum explodează aceste mine?

— Printr-un senzor, un captator conectat la o celulă fotoelectrică, sau cu ajutorul unei telecomenzi, se grăbi să precizeze americanul. De la o distanţă de două până la trei mile.

Din ce în ce mai bine.

— Dacă teroriştii vor anunţa în ziare? întrebă reprezentantul primului-ministru, ce se va întâmpla?

— Nu veţi fi mai ridicoli decât dacă veţi anunţa astăzi că nişte terorişti se plimbă prin ţară cu arme atomice la ei, zise Malko. Am putea să susţinem că a fost o cacialma. Dar cred că nu vor proceda aşa.

— Vreţi să spuneţi că...

— Da... Trebuie să-i neutralizăm înainte.

Cei doi olandezi se priviră cu subînţeles. Apoi, unul dintre ei se ridică şi spuse:

— Vă rog să ne scuzaţi o clipă, domnilor.

Îndată ce ieşiră, americanul izbucni:

— Aveţi vreun indiciu?

Capitolul XX

Malko şi John Fitzpatrick schimbară o privire cu subînţeles. Obţinuseră o amânare. După un semn discret din cap, cei doi înalţi funcţionari se îndreptară cu demnitate către uşă. Înainte să iasă, unul dintre ei se întoarse şi îi spuse colonelului van Nuys:

— Colonele, gândiţi-vă la măsurile capabile să se evite o panică imensă în rândul, populaţiei, dacă tot trebuie să o prevenim…

Imediat ce uşa se închise, John Fitzpatrick clătină din cap supărat.

— Cretinii ăştia au cărţile în mânecă! Ştiu foarte bine ce o să se întâmple.

Colonelul van Nuys îşi ţinea capul în mâini şi se gândea.

— Dumnezeule, ce mai vor? întrebă el. Sunt în stare să telefoneze oricărei televiziuni şi să spună: „Avem o bombă atomică şi vrem asta şi asta…”

— Chiar aveţi o pistă? îl întrebă americanul.

— Vă voi spune în curând, răspunse Malko.

— Aveţi nevoie de protecţie, zise John Fitzpatrick, mă voi ocupa imediat. Cred că prietenii dumneavoastră Chris şi Milton sunt pe aproape…

— Cum? Credeam că sunt în America Centrală…

— Au fost convocaţi, spuse şeful centralei. Au fost trimişi la Beirut ca să supravegheze îmbarcarea puşcaşilor marini şi să încerce să-i recupereze pe cei doi cetăţeni americani răpiţi. În acest moment, trebuie să fie în drum spre Frankfurt. Voi lua legătura cu ei până nu dispar pentru totdeauna…

— Mă bucur nespus de mult, spuse Malko, dar

asta tot nu rezolvă nimic. Dacă Margrit nu vorbeşte…

— Obligaţi-o să vorbească, spuse cu autoritate americanul.

— Totuşi, nu pot să-i smulg unghiile, zise Malko în timp ce se ridica.

Nu îşi permitea să piardă nici o clipă.

*

După ce întrebase prin uşă cine era, bătrânul majordom deschise, la fel de înţepat.

— Doamna baroană se odihneşte încă, îl anunţă el.

Uşurat, Malko îşi permise răgazul să bea o cafea. Nu telefonase nimeni, prin urmare, Erika ori nu se temea de mama ei, ori avea alte treburi împreună cu Jan. Puţin mai vesel, urcă scările şi intră în dormitorul lui Margrit van Deyssel. Inima începu să-i bată mai tare: patul era nefăcut, dar gol. Se repezi în baie şi se opri îngrozit în pragul uşii.

Margrit van Deyssel era în cada care semăna cu un lac roşu. Braţul stâng îi atârna afară, cu o tăietură adâncă la încheietură. Sângele se îmbibase în mocheta albă. Dar asta nu era tot. Capul era sprijinit de o pernuţă rotundă şi ea impregnată de sânge, de materie cervicală şi de oase. Micul pistol cu mânerul din sidef era înfundat încă în gură. Avea ochii închişi şi părea că doarme. Malko se aplecă deasupra ei ca să constate ce răni mai avea.

Margrit van Deyssel nu numai că îşi tăiase venele, dar îşi mai trăsese şi un glonţ în gură ca să fie sigură că va muri de-a binelea… Se ridică cu inima strânsă.

Sărmana baroană, nimeni nu îi ţinuse lumânarea. De ce alesese această soluţie? Oare drogul o împinsese la o asemenea faptă, sau un moment de luciditate? Sau mai degrabă teama de-a nu-şi trăda fiica, precum acei oameni care, ştiind că nu rezistă la chinuri, se aruncau pe fereastră ca să nu vorbească. O singură oră fusese de ajuns. Cu cât se gândea mai mult, cu atât Malko îşi dădea seama că acesta era adevăratul motiv al sinuciderii ei. Ştia că se va întoarce, iar miza era prea mare ca să comită acte copilăreşti. Ar fi fost obligată să vorbească, deci şi-ar fi pus fata în pericol. Margrit van Deyssel, într-un moment de disperare, alesese sacrificiul suprem pentru a-i da o infimă şansă Erikăi, lăsându-i pe ceilalţi să *se* descurce... Acolo unde se afla în clipa asta, fiu există bombe atomice... După ce îi aruncă o ultimă privire, ieşi din baie şi se repezi la telefonul din dormitor.

— Chris Jones şi Milton Brabeck sunt pe drum, îl anunţă americanul îndată ce obţinuse legătura. Aterizează la Amsterdam peste două ore.

În alte împrejurări, Malko ar fi fost fericit să-i întâlnească pe vechii lui complici. Dar acum era prea tulburat de moartea baroanei ca să se bucure...

— Eu, în schimb, am o veste proastă, spuse el; foarte proastă...

Simţi că la celălalt capăt al firului şeful centralei leşină la auzul veştii despre moartea baroanei.

— Este îngrozitor, făcu americanul. Cum îi găsim acum pe nebunii ăia?

— Nu sunt Superman, observă Malko. Acum nu mai am nici o pistă. Ar trebui să plec iarăşi de la

librăria din Rotterdam şi de la personajele de care este înconjurat Jan Kloos.

— Olandezii sunt depăşiţi de situaţie, mormăi americanul. De ani de zile, poliţia lor este demobilizată şi paralizată de legi idioate.

— Nu putem să răscolim toate casele din Amsterdam, zise Malko. Am putea difuza la televizor fotografia lui Jan Kloos şi a Erikăi cerând populaţiei să ne ajute...

— În această ţară, am avea nevoie de cel puţin un ordin de la regină ca să facem aşa ceva, oftă John Fitzpatrick.

— Pentru moment, o să-mi spăl creierul, spuse Malko. Puteţi să veniţi la hotel?

Spălarea creierului cu votcă începea să-şi facă efectul. Nodul pe care îl simţea Malko în gât dispăruse foarte repede. Comandase la bar o sticlă de Stalicinaia, cumpărase caviar, îşi pusese muzică şi îşi făcuse tartine ca să nu-l ardă stomacul. Se gândea la Alexandra ca să-şi şteargă din minte imaginea cadavrului baroanei.

Ca să-şi alunge inutilele gânduri erotice, se aplecă asupra problemei lui cu detaşarea impusă de alcool. Încerca să se pună în pielea lui Jan Kloos. Toată operaţiunea fusese calculată şi planificată cu multă atenţie. Firește, sub aripa ocrotitoare a sovieticilor. Or, aceştia erau orice în afară de nişte nebuni furioşi. Dacă îi interesează proiectul lui Jan Kloos, înseamnă că le serveşte obiectivele. Ceea ce elimină deja multe lucruri. Jan Kloos nu furase mina atomică să o explodeze în mijlocul oraşului, lucru ce nu ar fi făcut decât să îngrozească lumea, fără a dovedi nimic în schimb. Trebuie să fie cu totul

altceva.

Mai luă o lingură de caviar şi un pahar de votcă cu gheaţă. Se auzi o bătaie în uşă. Se ridică temător, luă pistolul şi se uită prin vizor. Văzu părul lung şi negru şi gura cărnoasă a Odilei Kaiser, asistenta colonelului van Nuys. Deschise şi avu un şoc când se pomeni în faţa încântătoarei metise cu figură senzuală şi blândă. O rochie chinezească se mula pe trupul plin de forme, impregnat cu moleşeala creolă.

— Vă deranjez? întrebă ea cu sfială.

— Fireşte că nu.

— Colonelul van Nuys m-a însărcinat să vă înmânez asta.

Îi dădu un plic. Malko îl deschise. Înăuntru era o serie de întrebări pentru Margrit van Deyssel în legătură cu trecutul fiicei ei: nume, date, locuri. Asta ca să-i ajute să ajungă la o pistă posibilă. Malko simţi un nod în gât. Tânăra îl privea zâmbind Malko lăsă hârtia din mână.

— Este puţin cam târziu, zise el. Persoana căreia îi este destinat documentul a murit.

— Oh, Doamne!

Figura tinerei metise căpătase o expresie comic întristată. Aşa era şi mai frumoasă. El observă unghiile lungi şi roşii, fineţea mâinii. Şi forma picioarelor.

— Plecaţi la Haga? o întrebă el.

— Da.

— Cu ce?

— Cu trenul.

— Sunteţi din Surinam, nu-i aşa?

— Da.

Malko zâmbi.

— Vă cunosc foarte bine ţara.

Ea se miră sincer. În serviciile olandeze, compartimentarea nu era un cuvânt folosit în dorul lelii.

— Cunoaşteţi Surinamul?

— Chiar foarte bine, spuse Malko. Am multe amintiri plăcute de acolo. Beţi ceva înainte să plecaţi? Puţină votcă.

— Nu beau prea mult alcool, iar trenul meu…

— Trenurile se mai şi pierd, spuse Malko. Vă voi servi cu şampanie, este mai dulce decât votca.

Se duse la minibar şi luă o sticlă de Moet et Chandon parfumată, îi scoase dopul şi îi întinse tinerei un pahar plin cu spumă aurie şi pişcătoare. Avea o nevoie nebună de puţină recreere.

*

Nivelul sticlei de votcă scăzuse serios, caviarul se terminase, iar şampania dădea o strălucire neobişnuită ochilor Odilei Kaiser. Râdea cristalin ca bulele de şampanie din care bea întruna, aşezată pe patul imens lângă Malko.

Brusc el se aplecă spre ea. Cât mai firesc posibil şi se sărutară îndelung. După aceea, mai cochetară puţin, iar tânăra surinameză părea că se topeşte sub mângâierile lui Malko. Dar îl opri cu o privire dojenitoare când vru să meargă mai departe.

— Nu pot.

Dar nu avu timp de regrete, căci Odila începuse iarăşi să-l sărute şi în acelaşi timp să-l maseze uşurel, contrar celor spuse mai devreme. Foarte repede, Malko ajunsese într-un stadiu de care i-ar fi

fost ruşine şi unui cimpanzeu în călduri, încet şi cu gesturi graţioase, Odila înlocui mâinile cu gura, administrându-i una dintre cele mai blânde felaţii din viaţa lui. Era nemaipomenit. Odila părea imobilă, însă, cu toate astea, făcea dragoste cu gura într-un mod extrem de delicat şi sofisticat. El ar fi vrut să nu se termine niciodată, să-i prelungească plăcerea înainte de a se răspândi în gura primitoare a Odilei Kaiser. De-abia se stinse flacăra plăcerii, că o idee îl străfulgera pe Malko. Posibila soluţie a problemei lui.

Ca şi cum violentul lui orgasm alungase toţi norii care îi întunecau mintea. Odila Kaiser se ridicase deja în picioare, roşie în obraji şi cu privirea în pământ.

— Trebuie să plec la Haga, am întârziat foarte mult…

Malko se ridică şi el.

— Aşteptaţi, vă conduc.

Tânăra nu apucă să răspundă, căci se auzi o bătaie în uşă. Odila se uită îngrozită. Malko se duse la vizor, apoi se întoarse spre ea.

— Nu-i nimic. Nişte prieteni.

Când Odila se pomeni în faţa staturii uriaşe a lui Chris Jones care apăru în prag, rămase împietrită. Milton Brabeck se strecură şi el în cameră, la fel de masiv şi puse jos o valijoară. Fiecare dintre ei avea un metru nouăzeci, cu muşchi de docheri, cu părul grizonat tuns periuţă, cu ochii tot timpul în mişcare. În ciuda înălţimii lor, păreau nişte feline. Amândouă gorilele se înroşiră ca focul.

— Nu am vrut să vă deranjăm, spuse Chris Jones pe un ton caustic, dar se pare că este o urgenţă.

Se străduia din răsputeri să nu se uite la Odila,

însă privirea în aluneca tot timpul spre tânăra surinameză.

— Nu mă deranjaţi, zise Malko. Domnişoara Kaiser mi-a adus nişte documente de la omologii noştri olandezi.

— Plec, spuse repede metisa.

Într-o clipită îi strânse mâna lui Malko şi dispăru, după ce le mai aruncă o privire înspăimântată celor două gorile. Îndată ce rămaseră singuri, Chris Jones îşi scoase haina, dând la iveală o reţea complicată de tocuri de armă, o adevărată artilerie sofisticată. Apoi se aşeză pe pat şi oftă:

— De câteva săptămâni n-am mai făcut nimic! La Beirut am crezut că o să ne distrăm, dar pe urmă, răpitorii i-au predat singuri pe tipii luaţi ostatici. Pe deasupra mai aveau şi jetoanele după care ne-am dus.

— Dacă asta costă prea scump, pot să-mi cumpăr un obuz de pe crucişătorul *New Jersey,* căci face un zgomot la lansare… observă Milton Brabeck.

— Da’ şi când ajunge, chicoti Chris Jones. Frumos de tot.

Se aplecă şi luă de pe pat un fir lung de păr negru şi i-l întinse lui Malko.

— Poftim, „trimisul special” şi-a uitat ceva. Aţi primit-o pe pat?

Milton Brabeck se sufoca de râs.

— Văd că nu v-aţi pierdut umorul, observă Malko. Asta-i bine. Să vă spun totuşi de ce vă aflaţi aici…

După ce termină ce avea de spus, Milton Brabeck spuse:

— Ar trebui să-i lăsăm să explodeze chestiile alea.

Ar însemna câţiva idioţi mai puţin. De la Amhem[18] încoace, nu-i prea am la inimă pe olandezi. Ratează întotdeauna câte un pod.

— Dacă o ţineţi tot aşa, zise Malko, vă închiriez două biciclete şi vă cumpăr şpilhozeni...

Ridică receptorul. Maiorul Gordon Wilson nu mai avea glasul de trompetă. Îl întrebă cu tristeţe pe Malko ce noutăţi avea. Acesta se eschivă şi îi puse întrebarea care îl interesa:

— Când soseşte următoarea încărcătură de material „sensibil”?

— Mâine dimineaţă, spuse Wilson. De ce?

— Vă mulţumesc, zise Malko. Cred că o să vă fac o vizită.

Milton şi Chris îl studiau.

— Ce facem? întrebă Chris.

— Vă duc într-un loc încântător, îi anunţă Malko.

Privirea gorilelor se lumină.

— Unde?

— Lăsaţi-mă să va fac o surpriză.

— Sper să fie multe micuţe, ca aceea de adineauri, oftă Milton. Aici în Olanda, nu cunosc decât brânza de vacă...

*

Mii de macarale se înălţau în ceaţă, veghind parcă peste sutele de containere protejate de garduri metalice. Milton se întoarse către Malko.

— Spuneţi-mi odată, unde mergem?

— Să vizităm o parte din portul Rotterdam, spuse

18 Bătălia de la Arnhem din 1944, în care olandezii au făcut câteva greşeli, (n. a.).

acesta cu blândeţe. Sunt sigur că o să vă pasioneze.

Chris privi macaralele care descărcau vapoarele.

— Unde sunt târfele?

— Nu sunt, zise Malko, se pare că ele fac mizerie şi ştiţi foarte bine ce maniaci sunt olandezii în privinţa curăţeniei.

Gluma îi mai alunga puţin grijile. Îl găsiră pe colonelul van Nuys cu doi dintre adjuncţii săi într-un Datsun negru, la intrarea în Quick Dispatch Center. Înaintă spre Malko, cu o figură gravă şi îi strânse îndelung mâna.

— Îmi pare rău pentru baroana van Deyssel. Colaboratoarea mea mi-a povestit ce s-a întâmplat. Sper să aveţi intuiţie bună. Oricum nu avem nimic de pierdut...

Malko îşi spusese că ideea sovieticilor era probabil să împuşte doi iepuri dintr-o dată. Pe de o parte, să terorizeze populaţia olandeză provocând o explozie nucleară „accidentală”, iar pe de alta, să-i înveţe minte pe americani. Ce era mai bine în acest caz decât să provoace o explozie chiar în locul în care se descărca materialul militar al forţelor NATO? S-ar crede că s-a comis o greşeală. Locul era greu de supravegheat, iar explozia nu cauza multe pierderi de vieţi omeneşti în această zonă industrială... Dimpotrivă însă, efectul, moral eră devastator... Nici un port nu va mai accepta descărcarea materialului nuclear.

Mâine dimineaţă în zori vor sosi două cargouri, iar toată zona va fi blocată. Iar înainte, supravegherea nu va fi aşa de strictă. Prin urmare, dacă materialul nuclear era ascuns în docuri, nu mai rămânea decât să fie declanşat prin telecomandă... Colonelul van

Nuys îi dădu lui Malko un detector de radiaţii...

— Mai am încă două pentru colaboratorii dumneavoastră. Nimeni nu, ştie de această acţiune. Vă doresc noroc...

Milton şi Chris primiră câte un detector Geiger, iar Malko le explică cum să-l folosească, lucru de altfel foarte simplu.

— În mod normal, începu el. Nu există nici un fel de material nuclear în toată nebunia asta. Aceste mine activează detectorul pe o rază de o sută de metri. Aşadar, dacă aparatul vostru dă semn de viaţă...

— Înseamnă că bestiuţa e aici, continuă Chris Jones care nu avea respect pentru nimic.

— Docul este trapezoidal, explică Malko, iar cea mai mare porţiune eşti formată de chei, care are aproape o milă... Avem timp berechet. Dar nu trebuie lăsat nici un colţişor necontrolat, nu trebuie să neglijăm nimic.

Imensul teren conţinea mii de containere. Plus lăzile, fiarele, vehiculele, După ce împărţiseră zona în trei părţi, plecă fiecare la treaba lui.

*

Pe Malko îl dureau spatele şi rinichii de cât se aplecase şi escaladase munţii de containere. Singurul zgomot pe care îl auzea era bâzâitul staţiei Motorola pe care o agăţase la centură ca să poată comunica cu cele două gorile şi cu colonelul van Nuys, Acesta rămăsese la centrul de control ca să supravegheze operaţiunea în curs de desfăşurare.

Trecuseră trei ore de căutări. Erau descurajaţi.

Malko îndeplinise trei sferturi din munca pe care o avea de făcut. Ca să mai schimbe puţin peisajul, se duse în zona de la marginea grilajului unde se aflau vehiculele ce aşteptau să expedieze marfa în garnizoanele din Germania. Toate aveau încă numerele de înmatriculare americane originale. Malko se apropie şi începu să plimbe detectorul pe lângă ele. La a treia încercare, crezu că i se opreşte inima în loc: detectorul ţiuia în dreptul unei furgonete Ford. Se apropie de ea, iar ţiuitul se auzi şi mai intens... Se îndepărtă, iar zgomotul se micşoră în intensitate. Reveni şi obţinu acelaşi rezultat ca la început.

Malko cercetă vehiculul pe afară, dar nu observă nimic suspect. Nici o portieră nu era încuiată, dar nu-ndrăzni să le deschidă. Dacă era o capcană? Desprinse staţia de la centură şi îl chemă pe colonelul van Nuys.

— Colonele, aş dori să veniţi până aici. În zona A, lângă gardul metalic, unde sunt maşinile.

*

Un zid formal din saci cu nisip izola vehiculul suspect, în cazul producerii unei explozii declanşate de o capcană. Apoi, mai aproape, ecranele de plumb opreau radiaţiile slabe ale minelor nucleare. Din fericire, o cantitate de 1,5 kilograme de plutoniu nu era prea periculoasă sub această formă. În tot perimetrul dimprejurul cheiului Prinţesa Beatrix, circulaţia fusese bineînţeles interzisă de armată, iar traficul portuar suspendat.

La Quick Dispatch Center nu erau decât poliţiştii,

agenţii din BVD, armata olandeză şi americanii. O echipă olandeză de geniu îmbrăcată în combinezoane *împotriva* radiaţiilor îşi făcea de lucru pe lângă furgonetă. Colonelul van Nuys apăru de după sacii cu nisip, radios şi se duse direct la Malko şi la John Fitzpatrick.

— Asta e! zise el. Specialiştii noştri au „scos” cuşca de plutoniu şi au dezamorsat mina. Vehiculul este curat acum. Dispozitivul de declanşare era activat prin telecomandă.

Mut de emoţie, John Fitzpatrick îi strânsă mâna lui Malko mai să i-o rupă. Doi bărbaţi în combinezoane albe ieşiră din incinta protejată purtând cu grijă un conteiner din plumb de mărimea unei cutii pentru pălărie: era mina nucleară.

— Slavă Domnului! Am câştigat, murmură americanul.

Şi Malko avea gâtul uscat. Raţionamentul lui fusese exact. Numai că nu făcuse altceva decât să îndepărteze pericolul imediat.

— John, încă nu am câştigat. Am eliminat doar pericolul cel mai apropiat... Mai au încă o mină nucleară de rezervă. Vor înnebuni de furie când nu vor putea să declanşeze explozia. Vă imaginaţi ce vor face?

John Fitzpatrick îşi imagina. Teroriştii vor declanşa explozia în orice loc. Doar ca să se răzbune. Pericolul nu era nici pe departe alungat.

Capitolul XXI

John Fitzpatrick părea mai bătrân cu douăzeci de ani.

— Doamne, fereşte-ne! spuse el în şoaptă. Ce putem să facem?

Malko nu-i răspunse imediat. Două vehicule ale US Army, păzite de un escadron de puşcaşi marini, încărcau separat cele două elemente ale minei nucleare şi se îndepărtau. De data asta, sub pază bună. Aceste docuri imense şi pustii dădeau impresia ireală de sfârşit de lume.

— Eu cred că avem o şansă să-i prindem dacă nu au pus pe cineva care să vadă ce se petrece în acest moment, spuse Malko.

— De ce?

— Pentru că, dacă este cazul, ştiu că le-am descoperit maşina infernală şi vor reacţiona foarte repede şi foarte urât. Dimpotrivă, dacă nu au supravegheat operaţiunea, putem avea o şansă.

— Dar cum?

Colonelul van Nuys se apropiase de ei şi urmărea discuţia cu un aer grav.

— Mai întâi, ar trebui ca lucrurile să revină la normal aici şi asta cât mai repede posibil. După părerea mea, explozia minei era prevăzută în zori. Ca să nu cauzeze prea multe victime. Nu pot să o lase prea mult timp. Iar cargourile nu au sosit. Prin urmare, dacă nu se întâmplă nimic, vor veni să vadă de ce nu a explodat mina.

— Aşa este, îl aprobă van Nuys. Trebuie neapărat să eliminăm şi cea de-a doua mină. Dacă nu, se va întâmpla o catastrofă. Sunt de acord să amplasăm un dispozitiv discret începând din această noapte.

— Eu voi veni în zori, când soseşte primul cargou, spuse Malko.

— Dumnezeule! De-aţi avea dreptate, oftă John

Fitzpatrick. Dacă vreodată...

Se opri în mijlocul frazei şi nimeni nu avu curajul s-o termine. Se gândeau cu toţii la acelaşi lucru: o ciupercă atomică ce se ridica undeva deasupra Olandei, cu întreg cortegiul de morţi şi de distrugeri. Chris Jones care urmărea cu atenţie discuţia şopti la urechea lui Milton:

— Dacă pun mâna pe vreunul dintre ei, îi smulg ouţele cu cleştele.

*

Odila Kaiser gângurea plăcut în engleza ei aproximativă, dar nu reuşi să-l liniştească pe Malko. Cadrul puţin cam solemn de la *Vijff Vliegen,* cel mai bun restaurant din Amsterdam, nu îl impresiona deloc. Începură cea de-a treia sticlă de Moet et Chandon, însă Malko nu reuşea să scape de nodul pe care îl simţea în gât. Colaboratoarea colonelului van Nuys acceptase fără fasoane să cineze cu el. Părul lung strâns într-o coadă împletită îi dădea aerul cel mai serios, însă rochia din jerseu gri se mula şi mai tare decât cea chinezească purtată în ajun.

Malko se uită la ceas. Era ora zece. Încă şapte ore până la plecare. Era sigur că nici John Fitzpatrick, nici colonelul van Nuys nu vor dormi prea mult în noaptea asta. Să nu mai vorbească de cei câţiva înalţi funcţionari care erau la curent cu înspăimântătoarea ameninţare care plana peste această ţărişoară.

— Să plecăm, spuse el.

La o masă din apropiere, Chris şi Milton devorau

din priviri chelneriţele, chiar cu preţul de a nu se atinge de mâncare. Sosurile groase care acopereau totul le făcea greaţă. Când Odila şi Malko trecură pe lângă ei, Milton zise:

— Aici se îndoapă ca sălbaticii! O să-mi iau un hamburger.

— Faceţi ce vreţi, dar la şase fix să fiţi la Quick Dispatch.

*

Îndată ce ajunseră în camera de la *Krasnapolski,* Odila se apropie de Malko şi îl sărută cu pasiune care, deşi alimentată de Moet, nu părea deloc prefăcută. Când Malko o descotorosi de rochie, descoperi un *body* din dantelă puţin mai deschis la culoare decât pielea satinată a creolei care ar fi dus în ispită şi pe papă. Pieptul plin ieşea din dantelă şi avea chef să-l muşte.

Se rostogoliră pe pat, iar Odila îl încolăci pe Malko precum o liană, cu o blândeţe şi o senzualitate care îl impresionau. Săruturile indiscrete, mângâierile timide şi savante îl făcură pentru moment să uite de sabia lui Damocles care îi atârna deasupra capului. Când îi desfăcu copcile cu care era prins corsetul între picioare, Odila se întinse pe spate şi îl atrase în ea. Mierea se scurgea din pântece, iar ea începu să se onduleze încetişor sub el, apoi acceleră ritmul. Avea ochii larg deschişi.

După un timp, ea începu să gâfâie şi îi închise zguduindu-se din tot corpul, strângându-l pe Malko mai să-i rupă oasele. Apoi, o luară de la capăt. Odila închise ochii de mai multe ori, parcă nu se mai

oprea din juisat. Epuizată, moale, îi zâmbi lui Malko şi îi spuse cu vocea ei de copil, într-o engleză ciudată:

— Sunt foarte în călduri pentru persoana ta…

El reuşise să se reţină şi începu să facă dragoste, după ce îi dădu jos *body*-ul. Nu se mai sătura de pielea ei netedă, fermă, uşor parfumată. Când în sfârşit se goli în ea, rămaseră înlănţuiţi.

După aceea, Odila o luă de la început. Malko se cufundă iarăşi în Nirvana binefăcătoare sub mângâierile gurii ei care părea să fie peste tot în acelaşi timp. Era neobosită…

Nici nu mai ştia de câte ori ţipase. Jocul acesta dură la nesfârşit. Când se uită la ceas, se făcuse deja patru şi jumătate dimineaţa. Era timpul să se pregătească. Malko mai îmbrăţişa o dată corpul sidefiu şi călduţ care îi provocase atâta plăcere şi se ridică din pat.

*

Soarele dimineţii reuşise să risipească ceata rece. Malko privi cerul albastru, rugându-se să nu fie zorii apocalipsei. Toată zona din jurul cheiului Prinţesa Beatrix avea un aspect normal, cu toate că se afla sub o supraveghere sofisticată şi fără cusur. Malko ştia că, de la răsăritul soarelui, zeci de oameni aşteptau lângă telefon. Ultimatumul guvernului olandez expira la sfârşitul zilei.

Oamenii colonelului van Nuys asigurau supravegherea în trei cercuri concentrice, ultimul găsindu-se la vreo treizeci de metri de furgonetă Ford în care descoperiseră mina nucleară. Era ora

zece şi descărcarea cargourilor dura de la şase dimineaţa. În aparenţă, totul era normal, iar poliţiştii erau foarte discreţi. Malko, Chris şi Milton stăteau ascunşi într-un conteiner gol de unde supravegheau totul. Jan Kloos şi prietenii lui vor veni cu siguranţă.

*

Jan Kloos se uită cu ură la Willem Volker, care apăsa telecomanda minei nucleare pentru a zecea oară. Se aflau la aproximativ patru kilometri de locul amplasării şi nu riscau absolut nimic.

— Nu merge, gemu acesta.

— Văd! *Kuttekop*! mârâi Jan. Dacă ai distrus mina, te omor!

— Sunt sigur că am făcut tot ce trebuia, protestă omul de ştiinţă. Poate că sunt prea multe obstacole în calea telecomenzii.

— Atunci, să ne urcăm acolo, sugeră Jan Kloos.

Se aflau la baza unui imens turn de beton ce se înălţa chiar pe malul Rinului în vârful căruia erau un restaurant şi un observator, pe malul celălalt, vizavi de cheiul Prinţesa Beatrix.

Jan Kloos se duse după Erika în furgonetă, lăsându-l acolo pe Hans. Cea de-a doua mine, pusă tot în conteinerul ei de plumb, era ascunsă înăuntru. Vehiculul fusese revopsit de Hans şi acum era bej. Cumpărară bilete şi luară toţi trei liftul până la observator. Ajunşi aici, Willem Volker încercă încă o dată telecomanda, dar cu acelaşi rezultat.

— *Trek je maar af*![19] mormăi Jan Kloos furios la culme.

19 Du-te şi te spânzură! (n. a.).

Omul de ştiinţă se uită la el înnebunit.

— Ce facem?

— Te duci acolo şi vezi ce porcărie ai făcut.

Willem Volker tresări.

— Este imposibil! Mă vor prinde...

Jan Kloos clătină din cap.

— Nu-ţi fie frică. Erika va lua furgoneta şi o va lăsa în faţa gării centrale. Se va întoarce cu taxiul. Eu rămân aici. Ai activat detonatorul celeilalte mine?

— Da.

— Deci, este suficient să apăs telecomanda?

— Da.

— Atunci, dacă te prind, îi rogi frumos să te lase să pleci. Dacă nu te întorci într-o oră, dau drumul la focul de artificii. De aici, priveliştea e minunată...

— Dar nu ne-am înţeles aşa, protestă omul de ştiinţă. Nimeni nu va crede că sunt americanii...

— Puţin îmi pasă, făcu Jan Kloos. Crezi că m-am zbătut atât ca s-o las baltă... Du-te, merge şi Hans cu tine. Dacă este vreun fir greşit legat, mai avem încă timp.

Ca un câine bătut, Willem coborî împreună cu Erika. Se despărţiră când ajunseră jos, iar el luă Golful, după ce îl găsi pe Hans. În sinea lui, Willem era aproape fericit că mina nu explodase. O voce îi şoptea că se arunca direct în gura lupului, dar nu-i mar păsa.

*

Staţia de emisie-recepţie de la centura lui Malko începu să ţiuie şi auzi vocea colonelului van Nuys:

— Un vehicul suspect se îndreaptă spre gard cu

doi bărbaţi la bord... Se opresc şi se uită în jur.

Tăcu un timp, apoi reluă:

— Cel tânăr, un blond, taie grilajul... A terminat... Acum se duce la maşină... Fiţi atent că celălalt a coborât şi se strecoară prin spărtură.

— Îl văd, zise Malko.

Era bărbatul care trăsese asupra lui de pe bicicletă. Avea acelaşi aspect neîngrijit. Se duse direct la furgoneta Ford şi deschise portiera din spate. Nu îi trebui mult să observe că mina nucleară dispăruse şi să-şi dea seama de capcană. Sări spre spărtură, dar Chris Jones îl prinse şi îl imobiliza ca un jucător de rugby. Cei doi se rostogoliră pe sol. Omul de ştiinţă se lupta cu energie şi disperare. Urlă:

— Hans! Hans!

Blondinul coborî din maşină în momentul în care Malko ieşea din conteiner. Numai că blondinul era înarmat cu o puşcă FĂLI Văzându-l pe Malko, deschise imediat focul, măturând toată zona, iar acesta se adăposti după maşinile ale căror parbrize fură pulverizate. Chris şi Willem se mai luptau încă. Milton ieşi din ascunzătoare şi trase cu pistolul Magnum 357, ţinând genunchii îndoiţi. Din şase gloanţe, patru îl nimeriră pe Hans care păru că se dezmembrează, scăpând din mână puşca FAL. Poliţiştii se iveau din toate colţurile. Chris urlă cât îl ţinu gura, căci Willem îl muşcase de mână. Dar îi trase un dos de palmă şi îl ameţi pe toc. Când Malko ajunse lângă ei, gorila îşi ridica adversarul năucit. Olandezii veneau în goană în frunte cu colonelul van Nuys. Willem Volker se scutură şi spuse cu voce nesigură:

— Daţi-mi drumul imediat, că altfel se va întâmpla

ceva îngrozitor.

— Îndepărtaţi-vă, ordonă colonelul van Nuys.

I se adresă în olandeză omului de ştiinţă:

— Sunteţi olandez, vreţi să vă ucideţi concetăţenii, femei şi copii? Chiar dumneavoastră, un pacifist...

Omul de ştiinţă nu răspunse. Tăcea ca peştele. Cu privirea în pământ, repetă:

— Lăsaţi-mă să plec, altfel va detona mina...

— Unde este?

— Nu vă spun. Vreau să plec. Altminteri, va exploda.

— Sunteţi un monstru! izbucni colonelul van Nuys. Ce vreţi? Am autorizaţia guvernului să vă spun...

Malko îl întrerupse.

— Vă pierdeţi timpul degeaba...

— Foarte bine, atunci îl vom interoga, spuse olandezul.

Brusc, Chris Jones îl apucă pe Willem Volker de guler, îşi luă avânt şi îi trase un pumn în faţă. Toţi cei prezenţi avură impresia că pumnul se înfundase în gură, atât de puternică a fost lovitura. Willem se prăbuşi pe spate cu gura plină de sânge. Îi rupsese toţi dinţii. Chris îl ridică încetişor în picioare şi îl târî spre una dintre maşini. Milton Brabeck se aşeză între cei doi bărbaţi şi olandezi.

— Ce faceţi? protestă van Nuys.

— Bine, vedeţi doar că îl interoghează, îi explică Milton.

— Asta e măcel, comentă ofiţerul olandez. Bărbatul ăsta e un criminal: însă...

— Preferaţi o explozie nucleară? îl întrebă Malko.

Chris Jones apropie faţa însângerată a lui Willem de a lui şi spuse cu blândeţe:

— O să ne duci la prietenii tăi. Altfel, nu mai rămâne nimic din tine! Fiindcă acum suntem foarte grăbiţi, chiar voi deveni brutal.

Fără să aştepte răspunsul olandezului. Îl apucă de par şi îl dădu de trei ori la rând cu capul de capota unui Chevrolet parcat acolo Când îl ridică, Willem nu mai avea nimic omenesc în el. Îi spărsese cartilajele. Îi turtise nasul şi gura. Un ochi îi ieşise din orbită şi oferea o imagine îngrozitoare. Chris Jones nu văzuse un şurub gros care ieşea din capotă.

— Opriţi-vă! strigă van Nuys, înaintând un pas.

Fără să-i răspundă. Milton Brabeck ridică ţeava pistolului Magnum 357 Python.

— Ne spui? întrebă Chris Jones.

Se auzi doar o bolboroseală. Începu din nou să-l lovească pe Willem cu faţa de maşină Zgomotul oaselor rupte de tablă era oribil. Nimeni nu mai mişca, erau cu toţii paralizaţi de sălbăticia acestei scene. În sfârşit. Willem îi şopti ceva lui Chris Jones care îi dădu drumul să cadă ca un bolovan şi veni lângă Malko.

— Ştiţi restaurantul din vârful turnului situat pe malul Rinului?

*

Malko aproape că îşi rupse gâtul ca să vadă vârful turnului, lângă el era un parc imens şi pustiu. Oamenii colonelului van Nuys, îmbrăcaţi în civil, cercetaseră discret împrejurimile şi parterul clădirii. O furgonetă gri, cu capota plină de antene, opri la baza turnului. Colonelul din BVD ieşi şi îl însoţi pe Malko într-un magazin de amintiri de la parter.

— Emiţătorul de unde scurte este activat. O barieră electromagnetică de netrecut îl va împiedica pe Jan Kloos să *folosească* telecomanda.

— Dacă mai există un sistem de declanşare a exploziei? Unul cu ceas, de exemplu?

— Willem jură că nu există, spuse ofiţerul. Din păcate, nu dispunem de nici un mijloc de verificare.

— Să mergem, spuse Malko.

Nimeni altcineva nu mai avea voie să se urce în turn. Se înghesuiră vreo doisprezece într-un ascensor. Prima oprire: terasa de deasupra restaurantului. Se năpustiră acolo cu armele în mâini. Era pustie şi sufla un vânt puternic. Malko se apropie de margine şi inspectă de sus restaurantul. Înăuntru erau vreo douăzeci de persoane. Printre acestea era şi o pereche ce purta ochelari de soare, deşi nu era cazul, care stătea aproape de uşă. Erau Jan şi Erika şi îşi protejau ochii de posibila lumină nucleară. Se dădu rapid înapoi, neştiind dacă l-au observat sau nu.

— Să coborâm repede, sunt acolo! zise Malko.

Însoţit de câţiva oameni ai colonelului van Nuys, se repezi, în restaurant. În momentul în care se pregătea să deschidă uşa, i-o luă înainte un căpitan tânăr care intră primul. Totul se petrecu atât de repede, încât Malko abia reuşi să zărească lama unei securi care se abătu cu o violenţă nemaipomenită în umărul celui dinaintea lui secţionându-i brusc braţul drept. Apoi lama se înfipse într-o masă. Malko zări expresia dementă din ochii albaştri ai fostului tăietor de lemne. Acesta smulgea deja securea care făcea parte din materialul împotriva incendiilor din restaurant şi lovi

din nou. Lama îl rată pe Malko cu câţiva centimetri şi se înfipse în tocul uşii. În spate, el o zări pe Erika stând în picioare, cu ochii ieşiţi din orbite şi agitând un pistol. Dar nu putea să tragă, căci Jan era la mijloc.

— Omoară-l! Omoară-l! urla ea.

Malko şi Jan Kloos se înfruntară din priviri. Dar tăietorul de lemne nu avu timp să acţioneze, căci Malko goli jumătate din încărcător direct în piept de la mică distanţă. Forţa de pătrundere era atât de mare, încât toate gloanţele ieşiră după ce perforară plămânii, smulgând arterele, bucăţi de carne şi alte organe. Prăbuşit la pământ, tânărul ofiţer se golea de sânge şi era inconştient.

Jan Kloos se chirci, cu privirea deja sticloasă. Căderea îi fu însoţită de un urlet sălbatic. Era Erika. Malko se adăposti după o masă. O ploaie de gloanţe împroşcă totul în jur cu aşchii de lemn. Erika îşi golea arma ca o nebună. Dar piedica pocni şi rămase trasă. Malko se ridică şi se năpusti la tânăra femeie care fu imediat înconjurată de oamenii colonelului olandez. Le trebui ceva timp ca s-o potolească... în fine, reuşiră să o imobilizeze, dar spumega de furie. Tânărul ofiţer fusese transportat într-o stare foarte gravă. Lui Malko nu-i venea să creadă că au reuşit.

O văzu pe Erika îndreptându-se spre el, ţinută de poliţişti. Când ajunse în dreptul lui, ea se opri şi înălţă capul cu un zâmbet ciudat, foarte blând, ca prima oară când se întâlniseră...

— Vă rog să mă iertaţi, spuse ea.

Malko le făcu semn poliţiştilor să o elibereze. Dintr-un salt, ea fu în braţele lui şi îi înconjură gâtul

cu mâinile. Îi simţi gura caldă pe gât.

— Ce nenorocire, Erika! murmură el.

În secunda următoare el slobozi un urlet înfiorător de durere. Erika îşi înfipsese dinţii ascuţiţi în gâtul lui, rupându-i pielea şi trăgând ca un câine, încercând să-i smulgă carotida.

Timp de o fracţiune de secundă: panica îl paralizã. Era o nebunie... atât de neaşteptat. Apoi, ajutat de poliţişti, reuşi să scape de Erika şi de dinţii ei înfipţi în carne. Aproape că reuşise să-i perforeze carotida stângă.

O urmări cu privirea în timp ce îşi tampona sângele care îi curgea abundent. În clipa în care se urca în lift, ea se întoarse şi îl privi fix. Malko simţi fiori reci pe şira spinării: era o privire de posedată, de o intensitate care îl îngheţa. Apoi, îi înflori din nou pe buzele cărnoase surâsul ciudat de nebună şi dispăru.

Sfârşit

Cuprins

Capitolul I
Capitolul II
Capitolul III
Capitolul IV
Capitolul V
Capitolul VI
Capitolul VII
Capitolul VIII
Capitolul IX
Capitolul X

Capitolul XI
Capitolul XII
Capitolul XIII
Capitolul XIV
Capitolul XV
Capitolul XVI
Capitolul XVII
Capitolul XVIII
Capitolul XIX
Capitolul XX
Capitolul XXI

În româneşte de Anca Pisică
Editura Tinerama, Bucureşti, 2002
ISBN: 973-597-031-7